

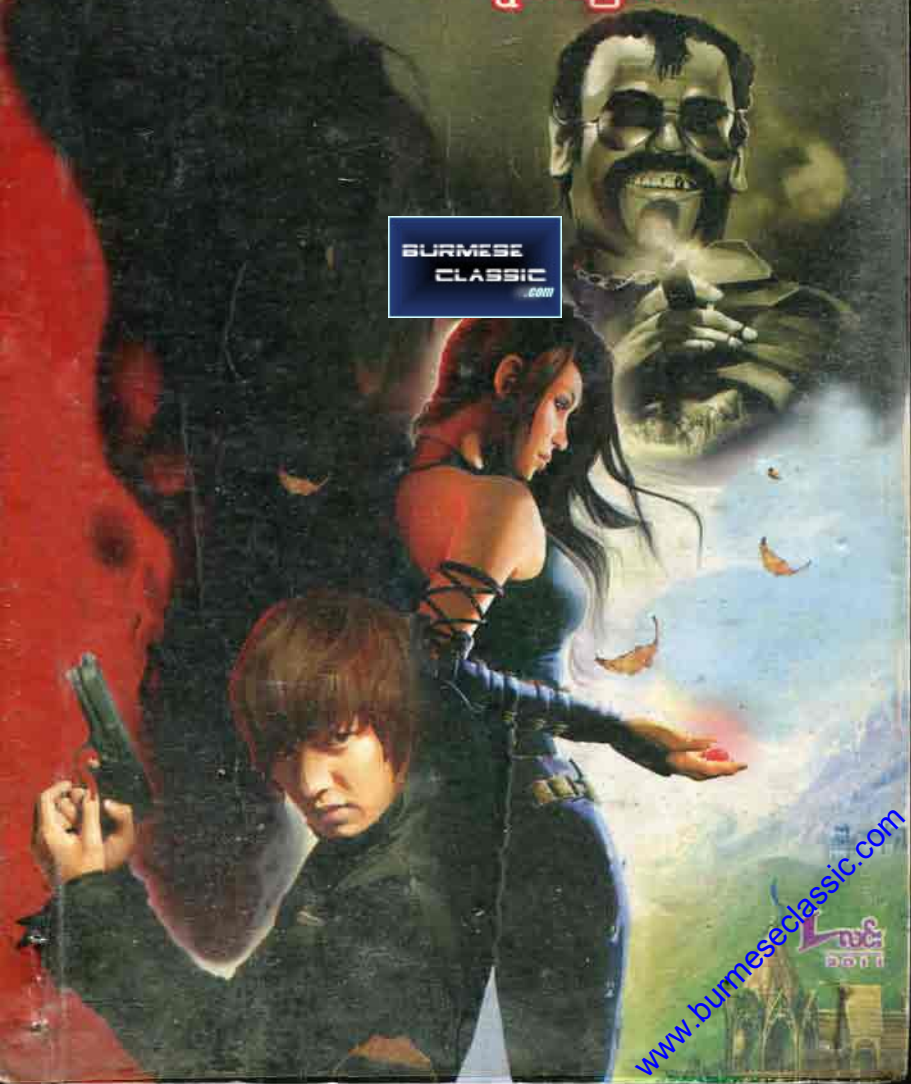

အချစ်နှင့်စားသုံးရဲသူ ဇာတ်ကောင်

ရွှေဘဝင်

ရွက်ခြောက်

BURMESE
CLASSIC
COM

သဏ္ဌာပွန်စာပေတိုက်

ရဲ့
စင်တင်ကလောင်ရှင်

BURMESE
CLASSIC

ရွှေဘဝင်

ရွက်ခြောက်

(အချစ်နှင့်စွန့်စားခန်းလုံးချင်းဝတ္ထုသန်သန်)

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း ◀ ၁ ▶

ထောင်သံတိုင်ကြားမှ လှမ်းပြီးမြင်နေရသော အဝေးရှိ
သစ်ပင်ကြီးဆီမှ ရွက်ခြောက်တွေမှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ တဖြုတ်
ဖြုတ်ကြွေလွင့်လျက်...။

ပုံရိပ်ဆိုသော လူတစ်ယောက်အတွက် ထောင်ထဲနေ
ရက်တွေမှာ ကုန်ဆုံးချိန် ကပ်နေပြီဖြစ်သည်။ လူ့လောကကြီးကို
ပုံရိပ် ရောက်ရှိလာသည်မှာ အထီးကျန်ခြင်းတွေနှင့်အတူ...။
မိခင် ဖခင်တို့ကို လူမဆိုထားနှင့် အမည်ကိုတောင် မကြားဖူး
ခဲ့သူ...။

သူ့ဘဝကို ပျိုးထောင်ပြီး လူတစ်ယောက်ဖြစ်စေဖို့...။
အသက်သွင်းပေးခဲ့သူမှာ လူဆိုး၊ လူပေ၊ လူမိုက်ကြီး ဦးမဲခေါင်။

သစ္စာမွန်စာပေ

“မင်းအဖေ ဘယ်သူလဲ.. မင်းအမေ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကို မင်း မမေးနဲ့.. ငါလည်း မသိဘူး။ ငါသိခဲ့တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်.. မင်းကို ပလက်ဖောင်းတစ်ခုပေါ်မှာ ငါကောက်ရခဲ့ တာ.. မင်း ငါ့ကို အဖေလိုခေါ်ချင်လည်းရတယ်၊ မခေါ်ချင် လည်းရတယ်.. ငါကတော့ မင်းကို လူသားတစ်ဦးလို ကယ်တင် ပေးခဲ့တယ်လို့ပဲ သဘောထားတယ်”

မွေးစားဖခင်ကြီး ဦးမဲခေါင်မှ.. ပုံရိပ် အသက်(၁၀)နှစ် အလယ်တန်းကျောင်းကို စတင်ပြီးတက်ချိန်တွင် ပြောခဲ့သော စကားဖြစ်သည်။

လူမိုက်ကြီးဦးမဲခေါင်ဟု အမှောင်ဒုစရိုက်လောကတွင် နာမည်ကြီးနေပေမယ့်၊ ပညာမဲ့ လူမိုက်တစ်ဦးတော့ မဟုတ်ခဲ့ တာကွသိုလ်ထိပညာသင်ကြားပြီးမှ.. ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်း ကစားကွက်ပေါ်မှာ လူမိုက်ဘဝကို ရောက်ခဲ့ရသူ..။

“ငါ့ဘဝဟာ ရွှံ့ခဲတစ်ခဲလို့ပဲ.. တစ်ချိန်က အရမ်းကို ပျော့ပျောင်းပြီး နူးညံ့ခဲ့တယ်။ လောကဓံတရားကြီးရဲ့ နေပူဒဏ် ကြောင့် အရမ်းကို မာကြောရတဲ့ဘဝကို ရောက်ခဲ့တာပဲ ပုံရိပ်.. လူတချို့ရဲ့ ရက်စက်ခြင်းတွေ အနိုင်ကျင့်မှုတွေ ဗိုလ်ကျမှုတွေ

ပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းအတိုင်းအတာ လွန်သွားခဲ့လို့ လူမိုက်ရာထူး ကြီးကို ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ပဲ လက်ခံခဲ့ရတာ.. လူမိုက်ဘဝထဲကို ရောက်လာတဲ့မင်းဟာ လူမိုက်မျိုးဆက်ကို ဆက်ခံဖို့မကြိုးစားနဲ့ မင်းပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်”

ပုံရိပ် (၁၀)တန်း စာမေးပွဲစတင်ပြီးဖြေဆိုမည့်နေ့တွင် မွေးစားဖခင်ကြီး ပြောခဲ့သောစကား.. လူမှန်းသိတတ်စမှ ပခုံး ပေါ်တင်ပြီး လူဆိုးလူမိုက်အသိုင်းအဝိုင်းကြားထဲ ခေါ်သွားခဲ့ သော မွေးစားဖခင်ကြီးသည်.. သူ့ဘဝကို အားကျစေသော စကားမျိုးကို တစ်ခွန်းမှမပြောဆိုခဲ့ပေ။ သူ့ဘဝနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဘဝကိုသာ တွန်းပို့ခဲ့ပေမယ့်.. ပုံရိပ်သည် မွေးစားဖခင်ကြီး ဖြစ်စေချင်သော ပညာတတ်လမ်းခရီးဆီသို့ ဆုံးအောင်မသွား လိုက်ရပါ။ တက္ကသိုလ်ကို ပထမနှစ်စတင်ပြီး တက်သောနေ့က လေးသည်.. ပုံရိပ်ဘဝအတွက် ဒုစရိုက်လမ်းကြောင်းဆီသို့ ပို့ပေးခဲ့သောနေ့ဆိုလျှင် မမှား..။

မွေးစားဖခင်ကြီးသည် အရက်ဒဏ်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် မသန်မစွမ်းဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ဆေးမြီးတိုနှင့် ကုသရင်း အိပ်ရာ ထဲတွင်လဲသော အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

“ပုံရိပ်”

“အဘ.. ပြောပါ”

“မင်းကို ငါ့လောကထဲက လူတွေနဲ့ မဆက်ဆံခိုင်းချင်ပေမယ့် ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် နေရေးထိုင်ရေးက စကားပြောလာပြီ. . .”

“အဘရယ်. . ကျွန်တော်အလုပ်ထွက်ပြီး လုပ်ပါမယ်”

“မင်းကို ငါခိုင်းမစားချင်ဘူးကွာ. . ဒါပေမယ့် ငါ့ခန္ဓာကြီးက ကျဆုံးသွားခဲ့ပြီ. . ခုငါတို့နေတဲ့ အိမ်ရှင်က ဆင်းခိုင်းနေပြီ. . နောက်ထပ်အိမ်ရှာဖို့ ငွေမရှိဘူး”

“ကျွန်တော်ကြိုးစားပြီး. . ရှာပါမယ်အဘ”

“ပုံရိပ်. . သိန်းနဲ့ချီတဲ့ငွေကို မင်းရက်ပိုင်းအတွင်း ရှာဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ. . ဒါတွေကို ခဏထား၊ ခု. . ငါသွားခိုင်းတဲ့လူဆီကိုသွားပြီး. . မဲခေါင်က ငွေတစ်သိန်းပေးလိုက်ပါလို့ သွားပြောချေ. . မဖြစ်မနေပေးလို့ပြော”

ပုံရိပ်. . ဦးမဲခေါင် ခိုင်းသောကိစ္စကို ခေါင်းလေးညိတ်ပြီး ပြောပြလိုက်သည့်လိပ်စာအတိုင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းထိပ်သို့ရောက်တော့. . .

“ပုံရိပ်”

“ဟာ. . . ကျော်လေး”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရအောင်. . ငါတိုက်ပါမယ်”

“မင်းတိုက်လည်း ငါမသောက်နိုင်သေးဘူးကွာ၊ အဘခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ သွားရဦးမယ်”

“ငါပါလိုက်ခဲ့မယ်. . .”

“သဘောပဲလေ”

ကျော်လေးမှာ မူလတန်းကျောင်းသားဘဝမှ အထက်တန်းကျောင်း သားဘဝထိ ပေါင်းသင်းခဲ့သော ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ (၁၀)တန်းသို့ရောက်မှ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး ကျောင်းထွက်ကာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် အလုပ်ဝင်ပြီး လုပ်ကိုင်နေရသူ. . .

“မင်း. . ဆိုင်မသွားဘူးလား”

“ငါ့ဂျူတီက ညပိုင်းကွ. . မနက်အချိန်တွေအားနေတယ်၊ ဒါနဲ့ ပုံရိပ်. . မင်းတို့ကို အိမ်ရှင်က ဆင်းခိုင်းနေပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်. . ခု ငါတို့ငှားတဲ့အိမ်ကို ရောင်းလိုက်ပြီလေ. . စပေါ်ငွေကလည်း အိမ်လခနဲ့ နှိမ်ရင်း၊ အိမ်ပြောင်းရင်

တောင် ကားခမရှိဘူး”

“ဟာ.. ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဘကတော့.. သူ့လူတစ်ယောက်ဆီကနေ ငွေသွားပြီး တောင်းခိုင်းလိုက်တာပဲကွာ၊ ရ၊ မရတော့ မသိဘူး”

“ငါမှာရှိတဲ့ငွေက တစ်သောင်းလောက်ပဲရှိတာ.. ဘာမှလုပ်လို့မရဘူးကွာ”

“ကျော်လေးရယ်.. ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မင်းအဘလူဆီက မရရင်.. ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ခုထိတော့ ငါဘာကိုမှ တွေးလို့မရသေးဘူး”

ပုံရိပ်တို့ နှစ်ယောက် လိုင်းကားဖြင့် သွားခဲ့ကြပြီး.. အဘပြောသော အိမ်လိပ်စာကို မေးမြန်းပြီးလာခဲ့သည်။

“ရှေ့က အိမ်ပဲ.. ပုံရိပ်”

“အိမ်ကြီးကတော့ ဟီးနေတာပဲကွ..”

ခြံဝန်းကြီးနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရပြီး.. ခြံတံခါးဝတွင် လူခေါ်ဘဲ(လ်)ကို နှိပ်လိုက်သည်နှင့် ဝင်တိုတိုအသားမဲမဲနှင့်လူတစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့ပြီး..

“ဘာကိစ္စလဲကွ..”

မေးလိုက်သော အသံမှာ ခပ်မာမာ..

“ဦးရဲလှနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ရအောင် မင်းတို့က ဘာကောင်တွေမို့လဲ..”

“ဘာကောင်မှ မဟုတ်ပါဘူး.. ဦးမဲခေါင်သားပါ”

“ဦးမဲခေါင်သားကိုး.. ခဏစောင့် သွားပြီးပြောပေးမယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းအဖေရောဂါသည်ကြီးရော ကိစ္စမတုံးသေးဘူးလားကွ”

“ဘာ..”

ပုံရိပ်.. နားထဲကြားလိုက်ရသော စကားမှာ ခံပြင်းစရာ စကားသံ.. ထိုလူအိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်သွားပြီးခဏကြာတော့ ပြန်ထွက်လာတာ..

“မင်းအဖေ မဲခေါင်ကို ပြောလိုက်၊ နောက်တစ်ခါ ဘာကိစ္စနဲ့မှ မလာနဲ့တဲ့.. ရော့ အရက်ဖိုးနှစ်ထောင်ပေးလိုက်တယ်..”

“တောက်..”

ပုံရိပ်သည် လှမ်းပေးနေသော ငွေနှစ်ထောင်ကို လှမ်းမယူတော့ပဲ.. ကျောခိုင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ပုံရိပ်. . လူမိုက်ဘဝဆိုတာ အစွမ်းအစရှိတုန်း တစ်ချိန်ပဲ. . ကိုယ့်ကိုကြောက်သလိုနေကြတာ၊ ကိုယ့်ဘက်က အချိန်အဝါကျသွားပြီဆိုတာနဲ့. . ကိုယ့်ဖိနပ်ကိုင်တဲ့ကောင်ကစပြီး၊ ကိုယ့်ကို ပြန်ပြီးအာခံတော့တာပဲ. . ဒီသဘောတရားတွေဟာ ခုမှဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုး. . လမ်းမတော်ဖိုးတုတ်တို့ခေတ်ကတည်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့သဘောတရားတွေပါကွာ”

အဘနှင့်အတူ. . လူမိုက်လောကတွင် တွဲဖေါ်တွဲဖက် လူမိုက်ကြီးစံသင်းဆိုတာ အောက်ပိုင်းသေသွားပြီး ဘာမှမလုပ်နိုင်ချိန်တွင်. . သူ့ကို ဘယ့်သူမှ တစ်ပြားတစ်ချပ်ပေးဖို့ မဆိုထားနှင့် သတင်းမေးတောင် မလာခဲ့တာကို. . အဘပြန်ပြီးပြောပြခဲ့ဘူးသည်။

“တစ်နေ့ ငါလည်း. . စံသင်းလိုဘဝမျိုးကို ရောက်နိုင်တယ်. . .”

အဘပြောသလို ခုပုံရိပ်ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံနေရပြီ ဖြစ်သည်။

“ပုံရိပ်. . မင်း ဘာဆက်ပြီး လုပ်မလဲ”

“အဘကို ဒီပုံစံမျိုးပြောပြရင်. . စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ

ပြောမထွက်ဘူးကွာ. . ကျော်လေး ငါတစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့မယ်. . .”

“ပုံရိပ်. . ငါ့မှာ အမေ့ဆီက နားကပ်လေးကို ပေါင်လို့ရတဲ့ငွေရယ်. . ငါ့မှာရှိတဲ့ငွေနဲ့ဆို၊ သင့်တော်တဲ့အိမ်ကလေး တစ်လုံးလောက် ငှားပါလား”

“မင်းစေတနာကို ငါနားလည်ပါတယ်. . ကျော်လေးရာ၊ ငါလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲကွာ ရှာနိုင်ရမှာပေါ့. . လာကွာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီးတော့ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြတာပေါ့”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးထဲမှာ ပုံရိပ်တို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာပင် ထိုင်နေကြတော့သည်။

“ပုံရိပ်နဲ့ ကျော်လေး. . .”

“ဟာ. . ကျောက်ဒိုး”

ပုံရိပ်တို့ ထိုင်နေသော စားပွဲဝိုင်းဆီသို့ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျောက်ဒိုးဝင်ပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ ကျောင်းနေဘက်ဆိုပေမယ့် (၉)တန်းနှင့်ကျောင်းထွက်ပြီး အပြင်လောကတွင် ကျင်လည်နေသူ. . .

“မင်းတို့ မျက်နှာကြည့်ရတာ ငေါင်နေသလိုပဲ”

“ကျောက်ဒိုးရေ.. ပုံရိပ်ကြောင့် ညစ်နေကြတာ”

“ငါ သဘောပေါက်ပြီ.. ပုံရိပ်အိမ်ပြောင်းရွှေ့ဖို့ဇယား မဟုတ်လား.. မင်းအဘတပည့်တွေဆီကို မသွားဘူးလား ပုံရိပ်”

“အဘကောင်တွေ ဘယ်ဆီမှန်းမသိဘူး.. ဦးရဲလှဆိုတဲ့ လူကြီးဆီကို အဘလွတ်လို့သွားတာ လူသတ်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်တယ်...”

“ဦးရဲလှက.. ခုတော့ မင်းအဘကို ကန်ပြီပေါ့ကွာ၊ မင်း အဘ အရှိန်အဝါရှိတုန်းကတော့.. ပထွေးများမှတ်ရတယ်။ ဒီလောကကြီးက ဒီလိုပါပဲကွာ၊ မင်းအဘကို အသုံးချပြီး ဒီလူကြီး ခုလိုကောင်းစားနေတာကွ.. ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့လူပါ”

“အဘ ပြောဘူးတယ်.. ကျောက်ဒိုး၊ သူတို့လောကမှာ ကျေးဇူးတရားနဲ့ ကတိသစ္စာမရှိဘူးတဲ့.. ဒီလောက်တော့ရှိမှာ ပေါ့ကွာ”

“မင်းငွေ.. ဘယ်လောက်လို့လဲ”

“(၁)သိန်းလောက် အရေးပေါ်လိုတယ်”

“ဟဲ့.. ငါ့မှာ ရှိတဲ့ငွေက မမှီဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်

ဒီည.. ငါပွဲအောင်ရင် ငါကူညီမယ်”

“မင်းပွဲဆိုတာ ဘာလဲ”

“တစ်ချပ်မှောက်.. ရှိုးဝိုင်း ဒီနေ့ချိန်းပွဲက တကယ့် ဘော့(စ်)တွေ လာကြမှာ၊ ကိုယ့်ဘက်က ဖိန့်နဲ့သွားကစားရမှာ ဒီမှာတွေ့လား...”

“ဟာ.. ရွှေဆွဲကြိုး၊ ဟန်းချိန်း၊ လက်စွပ်တွေပါလား”

“ဟဲ့.. ဟဲ့ အစစ်တော့မထင်နဲ့ အင်တွေကွ၊ ဒါတွေ ဝတ်ပြီး သူဌေးဂိုက်ဖမ်းရမှာ.. ခုတောင် ဒီရပ်ကွက်ထဲကနေ ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီးကို လာပြီးငှားတာ.. ငါ့ပွဲအောင်ပါစေသာ ဆုတောင်းကွာ...”

“ကိုကျောက်ဒိုး.. ကိုကျောက်ဒိုး”

“ပေါက်စ.. ဘာဖြစ်လာတာလဲကွ”

“ဟဲ့.. ကိုကျောက်ဒိုးကို ရှာရတာ မောနေတာပဲ”

ပေါက်စဆိုသော ချာတိတ်က ကျောက်ဒိုးဘေး ထိုင်ခဲ့ တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး.. ပုံရိပ်တို့မျက်နှာတွေကို ကြည့်သဖြင့်..

“ပြောမှာသာပြောပါ.. ဒါငါနဲ့ အရင်းကြီးတွေပဲ”

“ကိုကျောက်ဒိုး ချိတ်ထားတဲ့ဟိုကောင် ဇော်ရဲကို..

ဦးရဲလှတို့က ငွေပိုပေးပြီး.. မ, သွားပြီ”

“ဘာ.. တောက် ဒါသက်သက် ခွက်ကျတဲ့သဘောပဲ... ဇော်ရဲ အခုဘယ်မှာလဲ ပေါက်စ”

“ဦးရဲလှကားနဲ့ ခေါ်သွားတာပဲ...”

“တကယ့် ငွေရမယ့်ပွဲမှကွာ.. ပေါက်စ မင်းရှိုးသမား ကောင်းကောင်း အရေးပေါ် ရှာလို့မရဘူးလား”

“ဒီနယ်တစ်ခွင်မှာတော့ ဇော်ရဲလက်ကို မှီတဲ့ကောင် မရှိဘူး...”

“ငွေတွေရှာပြီးမှကွာ...”

“ကျောက်ဖိုး.. မင်း ရှိုးသမားကောင်းကောင်းအတွက် ခေါင်းစားမနေနဲ့ မင်းငါ့ကို ယုံကြည်ရင်.. ငါလိုက်ပြီး ကစားပေးမယ်”

“ပုံရိပ်...”

“မင်းတို့ ငါ့စကားကြောင့် အံ့သြနေမှာပေါ့.. ငါ့အဘ ဆီက အမွေရထားတာဆိုလို့ ဒီပညာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

“မင်းအဘရဲ့ ဖဲပညာပိုင်းကိုတော့ ငါသိတယ်.. မင်းက ဖဲပိုင်းမပြောနဲ့ ဂေါ်လီတောင် ရိုက်တာမတွေ့ဖူးလို့ပါ”

“မင်းအတွက်ရော.. ငါ့အတွက်ပါ အဆင်ပြေမယ့်ကိစ္စပဲ.. ငါမင်းပွဲကို တက်ချင်တယ်”

“မထူးပါဘူးကွာ.. နိုင်နိုင်ရှုံးရှုံး ငါတို့နှစ်ယောက်ကံပေါ့”

“ကျောက်ဖိုး ပွဲဖြစ်ရင် နိုင်ကိုနိုင်ရမယ်ဆိုတာကို မင်းယုံထားတော့.. မင်းက ငါ့ကို ခုလိုပွဲမျိုးကို တိုးဘူးလားလို့ မေးကောင်းမေးနိုင်တယ်၊ ငါ့အဘနဲ့ ပွဲ(၅)ပွဲလောက်ကို တိုးဖူးတယ်.. ရန်ကုန်တော့ မဗုတ်ဘူး နယ်ဘက်တွေမှာ ကစားခဲ့ဖူးတာ၊ အဘကိုတော့ ဒီပညာနဲ့လုပ်မစားပါဘူးလို့ ကတိပေးလို့ ဒီပညာကို သင်ပေးခဲ့တာ.. ရှိုးဝိုင်းတွေကို ခေါ်သွားတာက လည်း ကိုယ်တတ်ထားတဲ့ပညာဟာ ဘယ်လောက်အစွမ်းအစ ရှိတယ်ဆိုတာကို စမ်းသပ်ခိုင်းတဲ့သဘောလောက်ပဲ.. ဝင်ခိုင်းခဲ့တာပါ၊ မင်းတို့ကို မပြောပြတာလည်း အဘက တားမြစ်ထားခဲ့လို့ပဲကွာ...”

“ပုံရိပ်.. ဘာမှ ခေါင်းထဲမှာ မထားနဲ့တော့ ရွေးစရာ မရှိတဲ့ လမ်းပေါ်ကို ရောက်နေပြီဆိုမှတော့.. အဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ် အကောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ရတော့မှာပဲ.. ညကျရင် ငါလာပြီးခေါ်

မယ်.. မင်းကို ဒီလောကထဲက သိကြတာမဟုတ်တော့ ပုံစံလေး
တော့ ပြောင်းရမယ်”

“ဒီအပိုင်းကတော့ မင်းအပိုင်းပဲ ကျောက်ဦး.. ငါ့ဘက်
က ဘာလုပ်ထားရမလဲသာပြော...”

“ဘာမှ မလုပ်နဲ့ မင်းဆီမှာရှိတဲ့ အကောင်းဆုံးအဝတ်
အစားနဲ့သာ စောင့်နေပေတော့.. ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့လူ
တွေကြားမှာ ဟန်လေးနဲ့တော့ လုပ်စားရမှာပဲ.. ကဲ လမ်းခွဲမယ်
ငါ့ဘက်က ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်”

ကျောက်ဦး လမ်းခွဲထွက်သွားပြီးသည်နှင့်.. ပုံရိပ်တို့ပါ
အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

အခန်း ◀ J ▶

မှောင်စပျိုးသည်နှင့် ကျောက်ဦး (+/x x x x)ကိုယ်
ပိုင်နံပါတ်အနက်ကားလေးနှင့် ရောက်လာခဲ့သည်။

“ပုံရိပ်ရေ.. လစ်စို့”

“မင်း.. ဒရိုင်ဘာမပါဘူးလား”

“ပါတယ်လေ.. မင်းဒရိုင်ဘာ ငါပေါ့ကွာ၊ မင်းကို
မိုးကုတ်သူဌေးကိုယ်စားလှယ်ဆိုပြီး.. သတင်းလွှင့်ထားတယ်၊
ဒီမှာ ကြည့်ဦး”

“ဟင်.. ကျောက်နီတွေလား၊ ပတ္တမြားတွေလား”

ယွန်းသေတ္တာကလေးထဲတွင် ထည့်ထားသော အနီ
ရောင်ကျောက်တွေကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်.. ကျောက်ဦးကို

သစ္စာမှန်စာပေ

အံ့အားသင့်စွာ မေးလိုက်သည်။

“မင်းပြောသလို.. ကျောက်နီတွေပဲ၊ ဘယ်သူမှ ကျောက်နီလို့ ထင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ပတ္တမြား အရိုင်းတွေလို့ သတ်မှတ်ကြမှာ ပုံရိပ်.. ကျောက်လောကထဲမှာ လိမ်စားလို့ အကောင်းဆုံးကျောက်တစ်မျိုးပဲကွ၊ ကျောက်ဝိဇ္ဇာကြီးတွေ တောင် ခေါင်းစားမယ့် ကျောက်နီတစ်မျိုး၊ ရှေးဟောင်းကျောက် နီတစ်မျိုးလေ.. တွေ့ဖူးသူရှားတယ်၊ ငါ့ ဘော့(စ်)ဆီက ခဏ ငှားလာတာကွ။ မင်းဘက်ကနေ ပတ္တမြားအရိုင်းတွေ ရန်ကုန်မှာ ရောင်းဖို့ယူလာတယ်ပဲ ပြော.. ငွေကုန်ရင် ဒါနဲ့ထပ်ပြီးရင်းမယ်၊ ယုံကြည်အောင် ပြောဖို့ပဲလိုတယ်”

“ဒီအပိုင်းတော့ စိတ်ချ၊ မင်းကို တစ်ခုမေးရမယ်”

“မေးလေ.. ပုံရိပ်”

“ပွဲကို တစ်ခါတည်းသိမ်းမှာလား.. ခေါ်ပြီးသိမ်းမှာ လား...”

“အင်း.. တစ်ခါတည်းဆိုရင် မကောင်းဘူး။ ခေါ်ပြီး တော့ သိမ်းချင်တယ်ကွာ...”

“မင်းဆီမှာ ငွေဘယ်လောက်ပါလဲ...”

သန္တာမွန်စာပေ

“မနေ့က.. နေပြန်တိုးနဲ့ ငွေ(၃)သိန်းသွားပြီး လှည့်လာ ခဲ့တယ်၊ မနက်ဖြန်မနက်ကျရင်.. အရင်းရော အတိုးပါ ဆပ်ရ မှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဒီငွေကုန်သလောက်ထိ အကုန်ခံကစားပြီးမှ.. ပွဲသိမ်း ရိုက်ချင်တယ်”

“ဒီအပိုင်းကတော့.. မင်းစိတ်ကြိုက်သာလုပ် ပုံရိပ်”

ကျောက်ဒိုးမောင်းလာသော ကားကလေးမှာ ဆိပ်ကမ်း တစ်ခုဆီသို့ ရောက်သည်နှင့် ဆိပ်ကမ်းတွင် ရပ်နေသောလူ(၂) ယောက် ရောက်လာပြီး...

“ရေလယ်.. ခရီးသည်လား”

“ဟုတ်တယ် မိုးကုတ်သား.. ရော့”

ကျောက်ဒိုး တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက် သည်နှင့် ထိုလူတစ်ဦး သေချာကြည့်ပြီး...

“ဟိုမှာ စက်လှေစောင့်နေပါတယ်.. လူကတော့ စုံသ လောက်ဖြစ်နေပြီ”

ဆိပ်ကမ်းတွင် ကပ်ထားသော စက်လှေဆီသို့နှစ် ယောက်သား တက်သည်နှင့်.. စက်လှေသမားမှာ တစ်ခါတည်း

သန္တာမွန်စာပေ

မောင်းထွက်လေသည်။

“ကျောက်ခိုး.. မင်းပေးလိုက်တဲ့ တစ်ထောင်တန်မှာ
ဘာသင်္ကေတပါလို့လဲ.. .”

“ပိုက်ဆံအကွရာလေ.. ဒီကိုလာကြတဲ့ သူတွေအားလုံး
ကို အကွရာတူတွေ ပေးထားကြတာ”

“လုပ်ကိုင်တွေကတော့ စေ့စပ်တယ်.. .”

“စေ့စပ်မှာပေါ့ကွ.. ခုလို ပွဲတစ်ပွဲဖြစ်သွားရင် တာဝန်ခံ
ပြီး လုပ်ကိုင်ပေးတဲ့သူက အနည်းဆုံး (၁၀)သိန်းလောက်ခိုင်သွား
တာ.. ဒါတောင် ဘီယာ အရက်နဲ့အမြည်းကြေးတွေက သပ်
သပ်ထပ်ပြီးရတာ”

ပုံရိပ်တို့ စီးလာသောစက်လှေကလေးမှာ.. ငါးဖမ်း
မော်တော်ကြီးတစ်စီးနားသို့ ကပ်သွားသည်။ ပင်လယ်ငါးဖမ်း
သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းဖြစ်ပြီး ခေတ်မီသောပြင်ဆင်မှုတွေနှင့်
အဆင့်မြင့်စွာ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

“ဘိုကျောက်.. ရောက်ပြီလားကွ”

“မုတ်ဆိတ်လူစုံပြီလား.. .”

“မင်းတို့ရောက်ပြီဆိုတော့.. ဦးရဲလှတို့ပဲ ကျန်တော့

တယ်။ ဟိုမှာ ဝိုင်းတွေစီစဉ်ထားတယ်.. ပွဲမစခင် အနားယူ
လိုက်လေ”

“OK . . .”

ပုံရိပ်.. ကျောက်ခိုးခေါ်သည့် နေရာဆီသို့ ရောက်
တော့ အစားအသောက် စားပွဲဝိုင်းကလေးတွေနှင့် အရက်မျိုးစုံ
နဲ့ အမြည်းမျိုးစုံကို ချထားပြီး.. ကိုယ်ကြိုက်နှစ်သက်တာကို
စားသောက်နိုင်သည့်သဘောပင်။

“ပုံရိပ်.. မင်းက အရက်ချမယ့်သူမဟုတ်တော့ ကြိုက်
တာသာစားကွာ ဘီယာသောက်ရင် သောက်ပါလား”

“ဘီယာလောက်တော့ သောက်မယ်”

စားပွဲဝိုင်းကလေးတစ်ခုတွင် နှစ်ယောက်သား ဝင်ထိုင်
ပြီး.. ကျောက်ခိုးမှာတော့ အရက်သောက်နေသည်။ ပုံရိပ်
ဘီယာဘူးကို ဖောက်ပြီး သောက်နေစဉ်.. .

“ဒီဝိုင်းမှာ ထိုင်လို့ရမလား.. .”

အသံရှင်ကို ကြည့်လိုက်တော့.. အသက်(၄၀)ဝန်းကျင်
လောက်ရှိသော အမျိုးသမီးဆိုပေမယ့် ထိုအမျိုးသမီးပြင်ဆင်မှု
နှင့် အနေအထားမှာ.. စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော အလှပိုင်ရှင်

တစ်ဦး...

“ဦးနာမည် စန္ဒီချစ်လို့ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်က ကျောက်ဦး၊ သူက ပုံရိပ်...
မိုးကုတ်သား”

“ကျောက်ဦးကိုတော့ တွေ့ဘူးပါတယ်... သူ့ကိုတော့
ခုမှ တွေ့ဘူးတာ၊ ခုပဲက ကျောက်ဦးပွဲမဟုတ်ဘူးနဲ့တူတယ်...”

“ဘော်ဒီဂါတ်လိုက်လာပေးတာ...”

ပုံရိပ်သည် စန္ဒီချစ်နှင့် ကျောက်ဦးကြားတွင် တိတ်ဆိတ်
စွာပဲ ဘီယာသောက်နေတော့သည်။

“ခုပွဲမှာ လက်တွေ့က ရွှေလက်တွေ့နော်... ကျောက်ဦး
ဘော့(စ်)မှီအောင်ကစားနိုင်ပါ့မလား”

“ငွေပေါလို့ လာပြီးဖြုန်းတယ်လို့ပဲ သဘောထားရမှာ
ပေါ့ဗျာ...”

“ငွေတွေ ထားစရာမရှိအောင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုပါတော့”

ပုံရိပ်စကားကို စန္ဒီချစ် ခပ်ထေ့ထေ့လေး ပြုံးပြပြီး...
ပြောလိုက်သဖြင့်-

“ငွေတွေထားစရာ မရှိအောင် ရှိတာတော့မဟုတ်ဘူး။

သူဌေးဆီက ငွေတွေကိုယူပြီး ဖြုန်းပေးနေတာ... ဖဲကိုင်နေရရင်
ပျော်နေတတ်တဲ့ ဝါသနာကြောင့်ပါ။ ရွှေလက်တွေ့ကြားထဲမှာ
ကျောက်လက်ကလေး တစ်လက်ပေါ့”

“ဦးရဲလှတို့ လာကြပြီ...”

ဘေးဝိုင်းဆီမှ အသံကြောင့် လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်တော့
ဦးရဲလှနှင့် ဇော်ရဲတို့ကို တွေ့လိုက်သည်။

“မမလေး... ဝိုင်းထဲဝင်မယ်”

“အေး... သွားခွင့်ပြုဦး၊ ပွဲခုံကျမှ ပြန်ပြီးဆုံကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ...”

စန္ဒီချစ်ကို သူ့အဖော်မိန်းကလေးတစ်ဦးမှ လာပြီးခေါ်
သဖြင့် လိုက်ပါသွားသည်။

“ပုံရိပ်... ငါတို့လည်း ဝင်ကြမယ်”

“အင်း...”

ကစားဝိုင်းအတွက် သီးသန့်ပြင်ဆင်ထားကြသော
အခန်းထဲသို့ရောက်တော့ စန္ဒီချစ်နှင့် ပုံရိပ်တို့ ဘေးချင်းကပ်ထိုင်
ကြသည်။ စန္ဒီချစ်ဆီမှ နှင်းဆီရေမွှေးရနံ့သက်ကလေးမှာ သင်းထုံ
နေလေသည်။

ကစားပွဲအချိန် တစ်နာရီ သတ်မှတ်ပြီးသည်နှင့် ရှုံးပွဲလေးကို စတင်လေသည်။

ပုံရိပ်.. ပွဲစသည်နှင့် အရှုံးဘက်ကနေ ရိုက်ပေးနေပြီး၊ နာရီဝက်လောက်တွင် အောက်တွင်ချထားသော ငွေကုန်လုလု ဖြစ်သွားသည်။

“ကျောက်ဒိုး.. မင်းဘော့(စ်) လိုက်ငွေဆက်ပြီးထုတ်လေ...”

“ငွေတော့ မပါဘူး.. ဒါလေးပဲပါတာ ကြိုက်ဈေးဖြတ်ပြီး ရိုက်မယ်...”

“ဟင်.. ဟာ...”

စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သော ယွန်းအစ်လေးထဲမှ ကျောက်နီတွေကို ပတ္တမြားအရိုင်းတွေထင်ပြီး.. အားလုံးမျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်ကြလေသည်။

“အပေါင်လား.. အရောင်းလား”

“ဒီပွဲပြီးလို့ မရွေးနိုင်ရင် အဆုံးထားမယ်”

စန္ဒီချစ်.. ကျောက်နီလေးကို ကောက်ယူကြည့်ပြီး။

“ငါ့မောင်က ငွေဘယ်လောက်ယူချင်လဲ...”

ပုံရိပ်.. ဝိုင်းထဲမှငွေနှင့် နောက်ထပ်ထုတ်နိုင်မည့်ငွေကို တွက်ချက်ပြီး...

“သိန်း (၂၀)”

“လုံလောက်နိုင်မလား...”

“လက်ကျန်နာရီဝက်အတွက်တော့ ငွေမှီပါတယ်”

“ကစ်ကစ်...”

“ရှင်.. မမလေး”

“ငွေထုတ်ပေးလိုက်... ”

ပုံရိပ်ရှေ့တွင် ငွေထုပ်လေးကို ချပေးလိုက်ပြီးသည်နှင့် ဖဲချပ်လေးတွေ စတင်ပြီးလည်ပတ်တော့၏။ ပုံရိပ်အတွက် ငွေသိမ်းချိန်ကို ရောက်ပြီဖြစ်သည်.. ငွေတော်တော်များများမှာ ဦးရဲလှအတွက် ရိုက်ပေးနေသော ဇော်ရဲရှေ့တွင် ပုံနေလေသည်။

“ဒီရိုက်ချက်မျိုးတွေက.. ရပ်ကွက်ထဲက အသုဘဝိုင်းတွေလောက်ပဲ တိုးတာ.. ကျောက်ဒိုး”

“ပွဲမပြီးသေးပါဘူး.. စကားအပိုတွေပြောမနေနဲ့ ငါ့ဆီကငွေပုံကို မင်းရအောင် ယူကြည့်ပါဦး”

ပုံရိပ် ပထမဦးဆုံး ဝိုင်းထဲမှငွေတွေကို သိမ်းပြီး၊ ဖဲထုပ်ကို ကိုင်ကာ သူ့မွေးစားဖခင်ကြီးရဲ့ ပညာကို ထုတ်သုံးမည် အချိန်ကို ရောက်ခဲ့လေပြီ။

“ကဲ... စပြီ”

ပုံရိပ်... ဖဲချပ်လေးတွေကို လှပစွာဝေလိုက်ပြီး၊ ဒုတိယမြောက်ငွေသိမ်းချိန်မှာတော့ ဝိုင်းထဲက ငွေများသည် သူ့ရှေ့တွင် ပုံပြီးရောက်လာတော့သည်။ ဇော်ရဲတစ်ယောက် အထိနာသွားပြီး... တတိယမြောက် ဖဲချပ်တွေအဆုံးသတ်ချိန်မှာတော့ ဇော်ရဲဘက်မှ ငွေပုံက... ပုံရိပ်ဘက်ဆီသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားသည်။ ဝိုင်းထဲမှ လူတချို့လည်း ငွေအားနည်းကုန်နေလေပြီ...

“ဇော်ရဲ... မင်းဘော့(စ်)ငွေဆက်ပြီး မလိုက်တော့ဘူးလား... ပါလာတာကုန်ပြီ ထင်တယ်”

“ဘုန်း...”

ဦးရဲလှ ငွေထုပ်ကို ဇော်ရဲရှေ့သို့ ပစ်ချပေးလိုက်သည်။

“ခု ပွဲကတော့ မင်းတို့(၂)ယောက်ပွဲ... ကျန်တဲ့ (၃)ယောက်ကတော့ အိမ်ပြည့်ပဲကစားပေးသလို ဖြစ်နေပြီ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ ထိပ်တိုက်ပွဲပဲပေါ့ကွာ... ဒီလိုလုပ်ကြ

မယ်... ငါ့ငွေပုံနဲ့ မင်းငွေပုံကို ထပ်ပြီး ရိုက်ချင်တယ်”

“ကိုယ့်လူက ဒေါသသိပ်ကြီးတာပဲ... ရတယ်လေ၊ ကျန်တဲ့သူတွေ သဘောတူရင် (၂)ယောက်တည်းပဲ ရိုက်မယ်”

“သဘောတူပါတယ်... ခုအခြေအနေကို ကြည့်ပြီး၊ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သွားပြီ... မင်းတို့နှစ်ယောက်လက်ကို မမှီပါဘူး”

ဝိုင်းထဲက လူတွေ လက်ရှောင်လိုက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ပုံရိပ်နှင့် ဇော်ရဲနှစ်ဦးတည်းပဲ... ငွေကို စားပွဲအလယ်တွင်ပုံပြီး ဖဲချပ်ကို ကြားမှဝေပေးလိုက်သည်။

“စိတ်မကောင်းဘူး...”

ဇော်ရဲ... (ကင်း)လေးလုံးနှင့် ကွင်းဖဲလေးကို လှန်ချပြလိုက်သည်။

“ကျောက်ဒိုး... ငွေတွေကို သိမ်းလိုက်တော့”

“ဟင်... မင်း... ဖဲပြလေ”

“မင်း ကိုယ်တိုင်ပဲ လှန်ကြည့်လိုက်”

“ဟာ...”

တစ်လေးလုံးနှင့် ကွင်းဖဲလေးပင် ဖြစ်သည်။

ပွဲစဉ်လေးမှာ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အရက်ဝိုင်း
တွေဆီမှာ ပြန်ထိုင်ကြစဉ်.. စန္ဒီချစ်ရောက်လာသည်။

“ငါ့မောင် ရိုက်ချက်လေးကတော့ အရမ်းကိုလှတယ်..
ဒို့ ထိုင်ဖူးတဲ့ဝိုင်းတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံးရိုက်ချက်ပဲ”

“မမကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ကွယ်.. ဦးရဲလှလို လူမျိုးဆီကငွေကို ယူနိုင်
တာကို ကျေနပ်နေတာပါ။ ဖဲနဲ့ကောင်းစားနေတဲ့လူကြီးရဲ့ ပထမ
ဆုံး နှုံးပွဲကို တွေ့ဖူးလိုက်တာပဲ..”

အပြန်ခရီးတွင် စက်လှေတစ်စီးနှင့် စန္ဒီချစ်တို့ လိုက်ပါ
လာခဲ့ကြသည်။

“ငါ့မောင် စပြီးရိုက်ကတည်းက.. ဒို့ ရိပ်မိပါတယ်၊
ဇော်ရဲကစားကွက်ကို လေ့လာတဲ့သဘောမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်.. သူ့ရိုက်ပေါက်ကို အရှုံးနဲ့ရိုက်ပြီး၊
အနိုင်ယူလိုက်တာပါ”

“ဪ.. မမ၊ ဒီဝိုင်းမှာ နှုံးတဲ့ငွေကို ပြန်ပြီးပေးပါရစေ”

“ကျောက်ဒိုးရယ်.. ငယ်ငယ်တုန်းက လောင်းကစား
လုပ်သလိုဖြစ်နေပြီ.. ငွေပြန်ယူရမယ့် အရွယ်တွေမဟုတ်ပါဘူး၊

အရှင်းဆုံးပြောရရင် ဦးရဲလှနှုံးပွဲကို တွေ့ချင်လို့လိုက်လာတာပါ။
သူနှုံးချိန်တော့ ရှိရမှာပဲဆိုပြီး သူပါတဲ့ပွဲတိုင်းကို လိုက်ပြီးကစား
နေခဲ့တာပဲ.. ဒီနေ့တော့ ဒို့ဆန္ဒတွေ ပြည့်သွားပြီ၊ နောက်တစ်ခါ
ဖဲချပ်တွေကိုကိုင်ဖို့ မလိုတော့ဘူး”

စန္ဒီချစ်.. ဦးရဲလှနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်တစ်ခုရှိ
နေသည်ဟု ထင်မှတ်မိလိုက်သည်။ ကမ်းပေါ်သို့ရောက်တော့
နှုတ်ဆက်ပြီး ကားဆီသို့သွားမည်အပြု..

“ဪ.. ကျောက်ဒိုး မင်းတို့ ပတ္တမြားအရိုင်းကျောက်
ဟာ.. အိန္ဒိယပြည်နယ်တစ်ခုက တူးဖော်တွေ့ရှိတဲ့ ရှေးဟောင်း
ကျောက်နီကြီးနော်..”

“ဟာ...”

ပုံရိပ်နှင့် ကျောက်ဒိုးတို့မှာ စန္ဒီချစ် ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး
ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

“ကျောက်ဒိုးရယ်.. တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ သူ့သာ
ထပြီးဖောက်ရင် မလွယ်ဘူး”

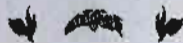
“ဟုတ်ပါကွာ.. ပုံရိပ်၊ မင်းအတွက် လိုအပ်သလောက်
ကိုယူ.. ခုရလာတဲ့ ငွေနဲ့ဆိုရင် အိမ်ငှားရုံတင်မကဘူး။ ခပ်

လတ်လတ်အိမ်တစ်လုံးလောက်တော့ ဝယ်နိုင်တယ်... ”

“ကျောက်ဒိုး.. ခုပဲဟာ ငါတို့(၂)ယောက်လုံးအတွက် အကျိုးတူပွဲ.. ဖြစ်နိုင်ရင် ငါ့ဘက်က မင်းပေးသလောက်ကိုပဲ ယူသင့်တာ...”

“ပုံရိပ်.. ငါ့မှာ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူး တစ်ကောင် ကြွက်၊ ငွေရှိရင် သုံးမယ်.. မရှိရင်ရှာမယ်။ အနာဂတ်အတွက် ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး.. ငါ့အတွက် သုံးဖို့လောက်ရရင် လုံ လောက်ပြီ ကျန်တဲ့ငွေနဲ့ မင်းတို့သားအဖ.. အထိုင်လေးကျ အောင်လုပ်ကွာ၊ ဒါကိုတော့ မင်းမငြင်းပါနဲ့ သူငယ်ချင်း”

ကျောက်ဒိုး၏ စေတနာကို ပုံရိပ်လက်ခံပေးလိုက်သည်။

အခန်း ◀ ၃ ▶

ပုံရိပ်ဘဝအတွက် ငွေသည် ပြောင်းလဲခြင်းအကြောင်း တရားတစ်ခုဆိုသို့ ပို့ပေးခဲ့သည်မှာ မမှား...

ကျောက်ဒိုးနှင့် ဆက်နွယ်ပြီး ရရှိခဲ့သောငွေတို့၏ ဝိညာဉ် တွေ.. ပုံရိပ်ဘဝကို ပူးကပ်ခဲ့လေပြီ၊ နေရေးထိုင်ရေးနှင့် မွေးစား ဖခင်ကြီး၏ ကျန်းမာရေးအတွက် ကုသပေးဖို့အတွက် အဆင်ပြေ ခဲ့ပေမယ့်.. ပုံရိပ်ကပညာရေးလမ်းကြောင်းပေါ်မှနေ၍ သွေးဖဲ သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ငွေကြေးအရလွယ်သော လောင်းကစားနောက်သို့ ပုံရိပ် လိုက်ပါခဲ့တော့သည်။ ကျောက်ဒိုးနှင့် ကျော်လေးတို့မှ တားမြစ်ပေမယ့်.. နောက်ဆုံးသူတို့ (၂)ဦးပါ ပုံရိပ်ဘေးတွင် လိုက်ပါရသူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ရှိုးလောကတွင် ပုံရိပ်နာ

မည်လေးမှာ ရေပန်းစားခဲ့တော့သည်။

“ဟူး.. ခုတလော ပွဲတွေက ငွေထင်သလောက်မရဘူး ကွာ.. ကျောက်ဒိုးဝိုင်းကြီးတွေ အနံ့ကို မရသေးဘူးလား”

“ပွဲတစ်ပွဲတော့ တွေ့ထားတယ်.. ငါတို့ဝင်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလို့ ဝင်မရတာလဲ”

“ခုပွဲက.. လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်း လောင်းကစားသ မားတွေသက်သက် ကစားတဲ့ပွဲ.. ရှင်းရှင်းပြောရရင် သိန်းရာချီ ပြီး ကစားကြမယ့်ပွဲ၊ အခု ဒီပွဲကို စီစဉ်တဲ့သူက.. ဦးရဲလှလေ ငါတို့ကို ဝင်ဖို့မပြောနဲ့ အနားတောင် အကပ်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီလူကြီး.. အချီကြီးကြုံတဲ့ပွဲပေါ့”

“သိပ်သေချာတာပေါ့.. ခု သူ့ဆီမှာ မန္တလေးဘက်က နေ ရှိုးဝိဇ္ဇာ ရွှေလက်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ငွေပုံအောပြီး ခေါ်ထားတယ်ကွ..”

“ဒီပွဲမျိုးမှ နွဲ့ချင်တာ..”

“အင်း.. ဒီလမ်းကြောင်းကို ဝင်နိုင်တဲ့လူတစ်ယောက် တော့ ရှိတယ် ပုံရိပ်”

“ဘယ်သူလဲ..”

“စန္ဒီချစ်..”

ပုံရိပ်နှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ ဆုံခဲ့ပြီး.. ခုချိန်ထိ ဆုံတွေ့ခြင်း မရှိသေးသော.. စန္ဒီချစ်။

“သူ့အနေအထားနဲ့ဆိုရင် ဒီပွဲကို ဝင်တိုးလို့ရပြီ..”

“သူက.. ဖဲလောကကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

“စန္ဒီချစ်သတင်း လောင်းကစားလောကထဲက ပျောက်သွားတာတော့ ကြာပြီ.. စန္ဒီချစ်နဲ့ညီပြီးဝင်ရင်တော့ ရနိုင်တယ်”

“သူ လက်ခံပါ့မလား”

“လက်ခံ၊ မခံကို စကားပြောပြီးမှပဲ သိမှာပေါ့..”

“ဒါဆို.. လစ်မယ်”

ကျောက်ဒိုး တက္ကစီတစ်စီးကို ငှားလိုက်ပြီး၊ စန္ဒီချစ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“စန္ဒီချစ် လိပ်စာကို မင်းသိတယ်နော်.. ကျောက်ဒိုး”

“လိပ်စာတင်မကဘူး.. သူ့ဟန်းဖုန်းနံပါတ်တောင် သိတယ်၊ ငါနဲ့ မြို့ထဲမှာတစ်ခါဆုံဖြစ်တယ်လေ၊ ဒီတုန်းက သူ့လိပ်စာကတ်ကို ပေးသွားခဲ့တာ၊ မင်းအကြောင်းကိုတောင် မေးတယ်။

မမဆိုပေမယ့်.. မော်ဒယ်လေးတွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်လို့ရတယ်နော်”

“အိမ်ထောင်မရှိဘူးလား.. ကျောက်ဦး”

ကျော်လေး လှမ်းပြီးမေးလိုက်သဖြင့်..

“အိမ်ထောင်ရှိ၊ မရှိတော့ မသိဘူး.. ငါသိသလောက် ကတော့ စန္ဒီချစ်ဘေးမှာ ဘာအတွယ်အတာမှ မရှိတာတော့ သေချာတယ်”

“ကျောက်ဦး.. မင်းနွယ်လိုက်ပါလား”

“ကျော်လေး.. ငါ့လိုကောင်မျိုးမပြောနဲ့ တကယ့်မာစတာကြီးတွေတောင် မရဘူး။ စန္ဒီချစ် ရာဇဝင်ထဲမှာ ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကင်းစင်တယ်.. ဇာတ်လမ်းမရှိဘူး။ ကားဆရာ ရှေ့နားက ခြံမှာ ရပ်လိုက်”

ကျောက်ဦးပြောသော ခြံရှေ့တွင် ကားရပ်ပြီး၊ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ခြံတံခါးဝမှ လူခေါ်ဘဲ(လ်)ကို နှိပ်လိုက်ပြီး.. ခဏအကြာတွင် အသက်(၅၀)ဝန်းကျင်ရှိ လူကြီးတစ်ယောက်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ.. ငါတူတို့”

“မစန္ဒီချစ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ..”

ထိုလူကြီး.. သူတို့(၃)ယောက်ကို သေချာစွာကြည့်ပြီး-

“သမီးချစ် အပြင်ကို သွားနေတယ်.. ပြန်မရောက်သေးဘူး”

“အပြင်မှာ ကြာနိုင်လား...”

“ဒါတော့.. ဦးလေးမပြောတတ်ဘူးကွဲ့၊ သမီးချစ်လာရင် ဘာပြောပေးရမလဲ”

“ကျောက်ဦးနဲ့ ပုံရိပ်လာတယ်လို့ပဲ ပြောပါ”

“ကောင်းပြီကွယ်...”

ပုံရိပ်တို့ ခြံကြီးကို ကျောခိုင်းပြီး ထွက်လာစဉ်..

“တိ.. တိ.. ကျွီ...”

“ဟာ...”

(+ /xxx)ကားနက်လေးတစ်စီး ပုံရိပ်တို့ဘေးတွင် ကပ်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။

“မောင်ပုံရိပ်တို့ပါလား.. ဘယ်ကိုလာကြတာလဲ”

“မမ စန္ဒီချစ်ဆီပါ”

“ကျေ(စ်)ရှိလို့လား...”

“စကားလေး ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ကဲ. . ကားပေါ်ကိုတက် အိမ်ကျမှ စကားပြောကြတာ ပေါ့။ အဆင်ပြေနိုင်မလား”

“ပြေပါတယ်. . မမစန္ဒီချစ်”

စန္ဒီချစ်ဆိုမှ တစ်ခါရှုရှိုက်ဖူးသော နှင်းဆီရနံ့ရေမွှေးလေးကို. . ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ပုံရိပ် ရှုရှိုက်မိလိုက်ပြန်သည်။ စန္ဒီချစ်၏ ပန်းမျက်နှာလေးနှင့် သွယ်စင်းနေသော ကိုယ်ဟန်လေးတွေကတော့ နုပျိုနေဆဲ. . အိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်တော့ခြံဝန်းထဲရှိ မြက်ခင်းစိမ်းစားပွဲလေးတွင် ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“အရက်ကလွဲရင်. . သောက်ချင်တာကို ဒို့စီစဉ်ပေးလို့ရတယ်”

“ကော်ဖီခါးခါးလေးပဲ သောက်ချင်တယ်”

ပုံရိပ်. . သူ့သောက်ချင်တာလေးကို ပြောလိုက်သည်။

“ကျန် (၂)ယောက်ကရော. . .”

“မမစန္ဒီချစ် စီစဉ်တာကိုပဲ သောက်ပါမယ်”

“ကောင်းပြီ. . ဦးလေးကောင်းရေ သမီးတို့အတွက်. . ကော်ဖီခါးခါး (၂)ခွက်နဲ့ အအေး(၂)လုံးလောက်ကို ပုံညက်ကို ပို့ခိုင်းလိုက်ပါ”

စန္ဒီချစ် သူ့သောက်နေသည့် စီးကရက်ဘူးလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ မီးခြစ်လေးနှင့် တွဲပြီးတင်ပေးလိုက်သည်။

“ဆေးလိပ်သောက်တတ်ရင် ယူပြီးသောက်နော်. . .”

ပုံရိပ်က ဆေးလိပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲသောက်ခြင်းမရှိ၊ တစ်ခါတစ်ရံသာ သောက်သူ. . ကျောက်ဒိုးနဲ့ ကျော်လေးတို့ကတော့ အမြဲသောက်သူတွေမို့ စန္ဒီချစ်ချပေးထားသော စီးကရက်ကို နှိုက်ယူပြီး သောက်နေကြတော့သည်။

“မောင်ပုံရိပ်. . ဆေးလိပ်ကို မကြိုက်ဘူးနဲ့တူတယ်”

“စွဲစွဲမြဲမြဲ မသောက်တာပါ. . မမ”

“ကိုယ့်အသက်ကို ရန်ရှာနေတဲ့ အရာကို ရှောင်နိုင်ခြင်းဟာ. . စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတာပေါ့ကွာ၊ ဒို့တစ်တွေက သိရက်နဲ့ မိုက်နေကြတာပဲ၊ မောင်ပုံရိပ်တို့ ရောက်လာတာ. . လောကနတ်ပွဲကို တက်ချင်လို့ ရောက်လာကြတာနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်တယ်. . မမစန္ဒီချစ်၊ ဒီပွဲမှာ အရောင်အဆင်းနဲ့ သွားကြမှာဆိုတော့ ဦးရဲလှလို လူက ကျွန်တော်တို့ကို အဝင်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါကတော့ကွယ်. . သူ့အတွက် ပွဲသိမ်း၊ သူဌေးဖြစ်

ကြံတွဲပွဲဆိုတော့ မင်းတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဝင်ခံမှာလဲ. . .”

“မမအနေနဲ့ ဝင်ရင်ရော. . မရနိုင်ဘူးလား”

စန္ဒီချစ်. . ပုံရိပ်မေးသောစကားကို မဖြေသေးဘဲ၊ သူ့
အိတ်ကလေးထဲမှ ဖိတ်စာလေးတစ်ခုကို ပေးလိုက်သည်။

“လောကနတ်. . ဧည့်ခံပွဲ”

“ဒါဆိုရင် မောင်ပုံရိပ်. . သဘောပေါက်မှာပေါ့ကွယ်”

“မမ တက်မယ်ပေါ့. . .”

“တက်ဖို့အတွက်. . သူ့ဖိတ်စာကို ယူလာတာပဲ. . မင်း
တို့ ဒို့ဆီကို ရောက်မလာလည်း မင်းတို့ဆီကို ဒို့ရောက်လာမှာ
သေချာတယ်. . .”

“ဗျာ. . .”

“ဦးရဲလှ ဇာတ်သိမ်းကို ကြည့်ချင်လို့. . မောင်ပုံရိပ်
ဒို့အတွက် ရိုက်ပေးနိုင်မလား. . ငွေကြေးပိုင်းကိုတော့ ဒို့တာဝန်
ထား၊ အနိုင်အရှုံးကို ခေါင်းထဲထည့်မထားနဲ့ ရလာတဲ့ငွေတွေ
ဟာ. . မင်းတို့အတွက်ပဲ ဒို့တစ်ပြားမှ မယူဘူး။ ဒို့ လိုချင်တာ. .
ဦးရဲလှရဲ့ အရှုံးတစ်ခုပဲ”

လောကနတ်ပွဲဆိုသို့ ကျောက်ဦးနှင့် ကျော်လေးတို့
လိုက်မလာဘဲ. . အပြင်ကနေ ပြန်ချိန်ကိုစောင့်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြ
သည်။ ထိုပွဲကို တက်ခဲ့သူကတော့ ပုံရိပ်နှင့် စန္ဒီချစ်. . .

ကားလေးကို သတ်မှတ်ထားသော နေရာမှာ ရပ်ခဲ့
ပြီး. . အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ချစ်၊ တောင် ရောက်လာပြီကိုး. . ဘေးမှာ ထူးထူး
ခြားခြား ဘော်ဒီဂါဒ်တွေတောင် ပါလာပါလား”

“ဟုတ်တယ်. . ဦးမျိုးသန့် ရှင်တို့လို လူတွေရဲ့အန္တရာယ်
ကို ကာကွယ်ဖို့ လိုအပ်ပြီထင်လို့ ဘေးမှာခေါ်ထားတာ. . မောင်
လေးသွားမယ် စကားကို အပိုတွေ မပြောချင်ဘူး”

ပုံရိပ်လက်မောင်းကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့စဉ် . . အပေါ်ထပ်လှေကား အဝင်ဝတွင် ဦးရဲလှနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့လိုက်ကြသည်။

“ကောင်းသောညပါ . . ဦးရဲလှ ဝိုင်းမစသေးဘူးလား”

“နောက်နာရီဝက်လောက်ဆိုရင် လူစုံပါပြီ . . မင်းဘော် ဒီဂါတ်လား ကိုယ်စားလှယ်လား”

“တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး . . ကျွန်မကိုယ်ပွား”

စန္ဒီချစ်စကားကြောင့် ဦးရဲလှမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

ဒါပေမယ့် ဟန်ဆောင်ကောင်းစွာနှင့် ပြုံးလျက် . . ပွဲမစခင် ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် နေရာတွင်ဝင်ထိုင်ပြီး အအေးဘူးကိုယ်စီသောက်နေစဉ်မှာ . . .

“ကိုယ့်လူက ပုံရိပ်ဆိုတာလား . . .”

“မလွဲပါဘူး . . .”

“ကိုယ့်နာမည်က ရွှေလက်လို့ခေါ်တယ် . . ကြားဘူးမှာပေါ့ . . .”

“ကြားဘူးပါတယ် . . ခု ခင်ဗျားပြောလို့လေ”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ့်လူ ဒီလောကမှာ ခပ်ညံ့ညံ့ဖြစ်သွားပြီ”

“ကျုပ်က . . ဖဲထက် ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကိုယ့်လူကို သီးသန့်လောင်းကြေးတစ်ခုလောက် ဖွင့်ချင်တယ် . . အင်း သွေးရှိရင်ပေါ့”

“ခင်ဗျား . . ပြောကြည့်ပါလား”

စန္ဒီချစ် စီးကရက်ကိုသာ သောက်ရင်း၊ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ နားထောင်နေသည်။

“ခုပွဲမှာ ကိုယ့်လူ ရှုံးခဲ့ရင် . . ကိုယ့်လူရဲ့လက်ကို ဓားမြှောင်လေး အမှတ်တရ စိုက်မယ်။ ကိုယ်ရှုံးခဲ့ရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ . . ဘယ်လိုသဘောရလဲ၊ အတင်းမပြောပါဘူး သွေးကောင်းမှလုပ်ပါ”

“ယောက်ျားစကားတွေပဲ . . ဖြစ်ဖို့လိုတယ်”

“လက်ခံတယ်ဆိုပါတော့”

“ပုံရိပ်အတွက် ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ မတတ်ဘူး”

“ကြိုက်သွားပြီ”

“ဖြောင်း . . .”

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်ဝါးချင်း ရိုက်လိုက်ပြီး၊ လောင်း

ကြေးကို အတည်ပြုလိုက်တော့သည်။ ရွှေလက်ထွက်သွားပြီး
နောက်...

“ပုံရိပ်... မင်းနှုံးခဲရင် ဒို့လက်ပါ အဆစ်ပေးလိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... မမ”

“လူစုံပြီ... စမယ်”

ဦးရဲလှ လှမ်းပြီး ခေါ်လိုက်သောကြောင့်... ကစားဝိုင်း
ဆီသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး၊ ရွှေလက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ထုံးစံအတိုင်း တစ်နာရီအတွင်း အပြတ်ရိုက်မယ်...
အားလုံးသဘောတူတယ်နော်”

ကစားဝိုင်းတွင် ထိုင်နေကြသောသူတွေမှာ ငွေစက္ကူ
တွေကို မှော်အတတ်ဖြင့် ဖန်ဆင်းထားသလားမှတ်ရသော သူ
တွေဖြစ်သည်။ ထိုငွေတွေကို လောဘရမ္မက်ဖြင့် သိမ်းပိုက်ချင်
သူမှာ... ဦးရဲလှ၊ ဝိုင်းစပြီ...

တစ်နာရီ မပြည့်ခင်မှာ ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ သိသိ
သာသာကြီး အနှုံးပြနေလေပြီ... ငွေပုံ (၂)ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထား
သူမှာ ပုံရိပ်နှင့် ရွှေလက်...

“နောက်ဆုံးပိတ် ဖဲချပ်ပဲနော်... ကိုယ့်လူနဲ့ကိုယ်ရဲ့

နောက်ဆုံးအဆုံးအဖြတ်ပဲ”

ဝိုင်းထဲက (၃)ယောက်ကတော့ ငွေမမှီတော့သဖြင့်...
လက်ရှောင်ပေးလိုက်ကြတော့သည်။

“ကဲ... ကိုယ့်လူ ဘယ်လိုလဲ အမြင်မှာတော့ နှုံးနေပြီ၊
မှောက်ထားတဲ့ ဖဲချပ်ကိုလှန်စရာတောင် မလိုတော့ဘူး...”

ရွှေလက် အပေါ်စီးမှ သူ့၏ဖဲကွက်မှာ အသာစီးရနေ
သဖြင့် အောင်နိုင်သူလေသံဖြင့် ခပ်ကြွားကြွားလေးပြုံးကာ
ပြောလိုက်လေသည်။ ပုံရိပ်ကတော့ စန္ဒီချစ်ဆီမှ စီးကရက်တစ်
လိပ်ကိုယူပြီး မီးညှိကာ ဖွာနေလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ... ငွေကျန်တာလေးကို ယူပြီးပြန်မယ်ဆို
ရင်တော့ ပြန်ပေါ့ကွာ၊ အနှုံးအတွက်တော့ အမှတ်တရယူသွား
ရမယ်... ကိုယ့်ဓားမြှောင်လေးက ဒီလိုလောကသားတွေရဲ့
သွေးတွေကို သောက်နေခဲ့တာကြာပြီကွ”

“ရှိုး...”

“ဟင်”

ပုံရိပ်... သူ့အောက်မှ ငွေပုံကို စားပွဲအလယ်ထဲသို့
ထိုးထည့်လိုက်သဖြင့် ရွှေလက်အံ့အားသင့်သွားသည်။ လက်ရှိ

ဖဲကွက်မှာ သူ့ကိုနိုင်စရာ မရှိသောဖဲကွက်ဖြစ်လျက်နှင့် ထိုးဝင်လာသော ပုံရိပ်လုပ်ရပ်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ရွှေလက်ဆီမှာ.. တစ်(၄)လုံးနှင့် ကင်း၊ ပုံရိပ်ဆီမှာ ရှိနေသော ဖဲချပ်တွေဟာ အများဆုံးဖြစ်နိုင်သည်မှာ တစ်ပူးထဲသာ။

“မင်းစိတ်တော့ မှန်ပါတယ်နော်...”

“မင်းဆိုတဲ့ကောင်က စကားသိပ်ပေါ်တဲ့ကောင်ပဲကွာ၊

ငါ့ငွေပုံ ရောက်နေပြီ၊ မင်းအလှည့်ပဲ...”

“ဒါမျိုးအကွက်က ပျင်းတယ်...”

ငွေပုံ (၂)ခု အလယ်တွင် ဆုံသွားသည်နှင့်...

“မမရေ.. သိမ်းလိုက်တော့”

“မင်းအောက်ဖဲက ဘာလဲ...”

“မင်းကိုယ်တိုင် လှန်ကြည့်လိုက်”

ရွှေလက်.. ပုံရိပ်မှောက်ထားသော ဖဲချပ်ကို လှန်ကြည့်လိုက်တော့.. စပိတ်ဖဲလေး (၅)ချပ် ဖြစ်နေသည်။

“ဟာ... ဟင်”

ရွှေလက်တင်မက.. ဦးရဲလှပါ မယုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်

သွားတော့သည်။ ငွေတွေအားလုံးကို ပုံရိပ်တို့ ပွဲသိမ်းလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ.. ရွှေလက်၊ အနိုင်အရှုံးကို မင်းပဲဆုံဖြတ်လိုက်ပါကွာ.. ငါနိုင်တယ်လို့မပြောချင်ဘူး။ အနိုင်ကျင့်ရာကျမှာ စိုးလို့...”

“မင်းဟာ သိပ်ပြီးတော်တဲ့ ရှိုးသမားတစ်ယောက်ပါ”

“ခုလို ချီးကျူးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

“ချောက်...”

“ငါတို့လောင်းကြေးအတိုင်း မင်းလုပ်ပါ...”

ပုံရိပ်.. ရွှေလက်ချပေးသော ဓားမြှောင်ကလေးကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး...

“ဒီနေ့ ငါသွေးထွက်သံယို မြင်ကွင်းတွေကို မမြင်ချင်ဘူး.. မင်းအပေါ်မှာ အကြွေးလို့ သတ်မှတ်ထားမယ်၊ သက်သေအဖြစ် ဒီခါးမြှောင်ကလေးကိုတော့ ယူသွားမယ်.. နောက်ကြုံတော့မှ တောင်းကြတာပေါ့၊ သွားမယ် မမ...”

ရွှေလက် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သလို ဦးရဲလှတစ်ယောက်.. မျက်နှာတွင် မကျေနပ်မှုတွေနှင့် မီးလောင်ကျွမ်း

နေတော့သည်။

“ဇေယျ. . .”

“ဗျာ. . . ဆရာ”

“ဒီငွေတွေကို ငါပြန်ပြီး. . . ယူချင်တယ်”

“စိတ်ချဆရာ. . . ကျွန်တော်တို့လိုက်သွားမယ်”

“ရွှေလက် မင်းပါလိုက်သွားလေ”

“ကျုပ်က ဖဲသမား. . . လူမိုက်မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့

ကျုပ် စကားပြောခဲ့တဲ့အထဲမှာ ခုလိုကိစ္စမပါဘူး. . .”

“မင်းက နိုင်အောင်မှ မလုပ်နိုင်တာ. . .”

“ဦးရဲလှ. . . ဒီလောကမှာ ခင်ဗျားကျင်လည်ခဲ့တာ ကြာပြီလေ၊ ကိုယ့်ထက်တော်တဲ့လက်ကို မယှဉ်နိုင်ရင် ရှုံးမှာပဲဗျ. . . ကျုပ်ပြန်မယ်”

“မင်းကို ငွေထပ်ပြီးပေးဖို့ မရှိဘူး”

“ကျုပ်ကလည်း ထပ်ပြီး. . . မတောင်းပါဘူး။ ခင်ဗျားလို ငွေသမားတစ်ယောက်နဲ့ ဆက်ပြီး မတွဲသင့်တာတော့ အမှန်ပဲဆိုတာ. . . သဘောပေါက်သွားပြီ”

ရွှေလက်. . . ဦးရဲလှကို ကျောခိုင်းပြီးထွက်လာချိန်တွင်

ဦးရဲလှတပည့်တွေ ပုံရိပ်တို့နောက်ကို ကားတစ်စီးဖြင့် လိုက်သွားကြသည်။

ပုံရိပ် လက်ကနာရီကို ကြည့်တော့ ည(၁၀:၀၀)နာရီကျော်နေပြီ၊ လမ်းမပေါ်တွင် ကားရှင်းလျက်. . .

“ဒီငွေအားလုံး. . . မင်းယူသွား မောင်လေး”

“သိပ်ပြီး မတရားသလိုဖြစ်နေတယ်. . . မမ”

“မမဘဝအတွက် ငွေဟာ. . . ဘာမှအရေးမပါပါဘူး။

မမရဲ့ချမ်းသာမှုနဲ့ စီးပွားအရေးပေါ်မှာ သက်သက်သာသာလေးနေထိုင်သွားလို့ ရနေပါပြီ. . . မောင်လေးတို့ သားအဖနှစ်ယောက်အတွက် အိမ်ကလေးတစ်လုံးဝယ်ပြီး ဘဝကိုခိုင်ခိုင်မာမာလေးရပ်တည်ပေါ့. . . ပြီးတော့ မောင်လေးကို မေတ္တာရပ်ခံကြည့်မယ်နော်. . .”

“ပြောပါ. . . မမ”

“မောင်လေး. . . ဒီလောကကို ကျောခိုင်းလိုက်ပါလား၊ ပြီးတော့ ကျောင်းပြန်တက်ပြီး၊ မောင်လေးဖခင်ကြီးဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးလိုက်ပါ. . .”

“မမ. . . ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေကို သိထားတယ်

နော်”

“ကျောက်စိုးဆီက သိထားတာတွေပါကွယ်”

“ဟင်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... မောင်လေး”

“ကားတစ်စီးအတင်းလိုက်လာတယ်...”

“ဒါ... မရိုးသားဘူး။ ဦးရဲလှ ဖောက်ပြန်ပြီထင်တယ်”

“သေချာလောက်တယ်... မမ”

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ရောက်နေကြသဖြင့်...

ကားကို လွတ်အောင်မောင်းရတော့သည်။

“ဖောင်း...”

“ဟာ...”

“ဟယ်...”

အန္တရာယ်ကို ရှောင်ထွက်မှ အန္တရာယ်ပါးစပ်ဝသို့...

ရောက်ရမည့် ကိန်းဆိုက်သွားသည်။ ပုံရိပ်တို့ကားဘီးပေါက်သွားပြီး ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ရသည်။ နောက်မှ လိုက်လာသောကားမှာ ပုံရိပ်တို့ကားကို ရှေ့မှပိတ်ပြီး ရပ်ကာ... ကားပေါ်မှ လူ(၅)ယောက် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“မမ... ကားပေါ်ကနေ မဆင်းနဲ့နော်”

“မဟုတ်တာ... မမပါ ရင်ဆိုင်မယ်”

ပုံရိပ်က တားပေမယ့်မရ... စန္ဒီချစ်ပါ ပုံရိပ်နှင့်အတူ ဆင်းခဲ့သည်။

“မင်းတို့အသားတွေ နာကျင်မှာစိုးရင် ငွေထုပ်ကိုပြန်ပြီး ပေးလိုက်...”

“ဒီနေရာဟာ... နယ်စပ်မဟုတ်ဘူး၊ အမဲရောင်ဒေသများ မှတ်နေလား... ဥပဒေမဲ့ အနိုင်ကျင့်တာကို လွယ်လွယ်လေးနဲ့ အလျှော့ပေးတဲ့ထဲမှာ ငါတို့မပါဘူး”

“မောင်လေး... သတိထား”

စန္ဒီချစ်... ပုံရိပ်ကို သတိထားခိုင်းပြီး၊ ဘေးမှကပ်ကာ အတူရင်ဆိုင်ဖို့ ပြင်လိုက်၏။

“ကြာတယ်ကွာ... ရှင်းတော့”

(၅)ယောက်လုံး... ပြိုင်တူဝင်ပြီး ဟိုက်ခိုက်ခြင်းကြောင့် လူ(၂)စု ကွဲသွားအောင်လုပ်ပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ခပ်နွဲ့နွဲ့၊ ခပ်ပျော့ပျော့လို့ ထင်မှတ်ထားသော... စန္ဒီချစ်၏ တန်ပြန်တိုက်ခိုက်မှုမှာ သွက်လက်လှသည်။ စန္ဒီချစ်ကို

အထင်သေးလျော့တွက်ပြီး ဝင်တိုက်ခိုက်သော (၂)ကောင်မှာ ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် မှောက်နေလေပြီ။

ပုံရိပ်ဆီမှာ (၃)ယောက်ထဲမှ (၂)ယောက်မှာလည်း.. ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် နူးထောက်လျက်၊ တစ်ဦးပဲ ကျန်တော့၏။

“မင်းပြေးဖို့ မစဉ်းစားနဲ့.. .”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ဗျာ.. .”

“နင့်ကို ငါတို့က ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး။ လူမိုက်လုပ် စားနေပြီး.. အလွမ်းသမားကျနေတာပဲ၊ ပြောစမ်း.. ဒါ ဦးရဲလှ ခိုင်းလိုက်တာ မဟုတ်လား.. .”

“ဟုတ်.. . ဟုတ်.. . ပါတယ်”

“မင်းတို့ ဆရာသမားကြီးကို ပြောပြလိုက် သိက္ခာမရှိတဲ့ လောဘတွေနဲ့.. စန္ဒီချစ်ကို လာပြီး မယှဉ်နဲ့လို့.. သွားတော့”

“ဟုတ်.. .”

“နေပါဦးကွာ.. မင်းတို့လာကြတာ (၅)ယောက် (၄)ယောက်ကတော့ ခံစားချက်ကိုယ်စီနဲ့ မင်းကျတော့ ဘာမှမပါဘူး ဆိုတော့ သိပ်ပြီးသဘာဝမကျဘူး.. .”

“ဖြောင်း.. . အိ.. သွားတွေကျိုးပါပြီ”

ပုံရိပ်.. . ဒေသူးပါးရိုးကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေးထိုးပြီးမှ ပြန် ခိုင်းလိုက်တော့သည်။

ဘီးပေါက်နေသော ကားဆီသို့ပြန်ပြီး.. ကားဘီး အသစ်လဲဖို့ ပြင်လိုက်ရာ.. .

“မမကားမှာ.. . ဘီးအပိုမပါ၊ ပါလား”

“မနက်က ဒရိုင်ဘာကို ကားဘီးအသစ်တစ်လုံးတင် ထားဖို့ ပြောထားရက်နဲ့.. . အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီးမှာရမှာပဲ”

ည၏ လေအေးလေးတွေက.. လွင်ပြင်ဆီမှ ကျော် ဖြတ်ပြီး တိုက်ခတ်လာသောကြောင့် အေးစက်လာသည်။

“မမ.. ကားပေါ်ကို တက်ပြီးစောင့်ကြတာပေါ့”

“အင်း.. ဒီနေ့မှ အပေါ်အကျီမဝတ်လာမိဘူး”

“ကျွန်တော့်အကျီကို ဝတ်ထားလေ.. .”

“နေပါစေကွယ်.. ကားပေါ်မှာ သိပ်ပြီးမအေးပါဘူး”

ကားရှေ့ခန်းတွင် ပုံရိပ်ထိုင်ပြီး.. စန္ဒီချစ်မှာ ကား နောက်ခန်းတွင် ထိုင်လျက်.. .

“လူ့ဘဝ လူ့လောကကြီးက တကယ့်ကို အံ့သြဖို့ကောင်း တယ်.. . မောင်လေး”

“မမ. . ဘာကို ပြောချင်တာလဲဟင်”

“မမဘဝမှာ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ လူတစ်ယောက် ပြန်ပြီး တွေ့ခဲ့ရသလို ခံစားနေရတယ်”

စန္ဒီချစ်၏ စကားအဓိပ္ပါယ်ကို ပုံရိပ်သဘောမပေါက်ခဲ့။

“မမမှာ အရမ်းကို ချစ်ခဲ့ရတဲ့ မောင်လေးတစ်ယောက် ရှိတယ်. . လွန်ခဲ့တဲ့ (၃)နှစ်လောက်က နိုင်ငံခြားမှာ ကားမှောက် ပြီး ဆုံးသွားခဲ့တယ်”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ. . မမရယ်”

“မောင်လေး. . သူရဦး သေဆုံးခဲ့တာကို မမဘဝမှာ မယုံနိုင်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလို ဖြစ်နေတာ. . ခုချိန်ထိ ဆိုရ မှာပေါ့။ မမရင်ထဲမှာ မောင်လေးမသေဘူးလို့ပဲ ထင်မှတ်နေဆဲ ပဲ. . ဒီလိုနေရင်း မောင်လေးနဲ့ဆုံတော့ မမဟာ. . သေဆုံးသွား တဲ့ မောင်လေးအသက်ပြန်ရှင်ပြီး ရောက်လာခဲ့သလို ဖြစ်သွား ခဲ့ရတယ်. . .”

“ဗျာ. . .”

“မောင်လေးဟာ. . မမမောင်လေးနဲ့ ခွဲမရအောင်တူ တယ်။ မျက်နှာအနေအထား၊ အရပ်အမောင်းတွေဟာ တစ်ပုံစံ

တည်းပဲကွယ်. . ကွဲပြားတာလေးကဟော့ မမမောင်လေးဟာ အသားလေးဖြူပြီး၊ ဒီက မောင်လေးက အသားညိုတယ်”

“ဒီလောက်ထိအောင်. . တူသလား မမ”

“မမ. . မင်းကို အိမ်ရောက်တဲ့အခါ ဓာတ်ပုံလေးပြပုံ၊ မယ်. . .”

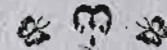
“လောကကြီးမှာ လူတူမရှား၊ နာမည်တူမရှားဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်နော်. . .”

“မောင်လေးဟာ လက်တွေ့သက်သေပဲလေ. . . မောင်လေး”

“ကျွန်တော်နားထောင်နေပါတယ်. . မမ”

“မမအတွက်. . မောင်လေးအဖြစ်နဲ့ နေပေးပါလား”

ပုံရိပ်. . ခေါင်းမညိတ်စကားမဆိုဘဲ၊ စန္ဒီချစ် မျက်နှာ ကလေးကိုပဲ ပြန်ပြီးကြည့်လိုက်သည်။

အခန်း ◀ ၅ ▶

စန္ဒီချစ်၏ စီမံမှုအောက်တွင် ပုံရိပ်တို့သားအဖနှစ်ယောက် ဘဝနေထိုင်ရေးလေးကောင်းမွန်ခဲ့သည်။

ပုံရိပ် လောကနတ်ပွဲမှ ရရှိခဲ့သော ငွေကြေးတင်မက၊ စန္ဒီချစ်မှ လိုအပ်သော ငွေကြေးလေးတို့ဖြင့် ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်းကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထို့အပြင် . . စန္ဒီချစ် ပိုင်ဆိုင်သော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် မန်နေဂျာတာဝန်ကို စတင်ပြီး လုပ်ကိုင်စေခဲ့သည်။ စားသောက်ဆိုင်ဆိုပေမယ့် တခြားသော စားသောက်ဆိုင်တွေလိုမဟုတ်၊ ခမ်းနားလှသော နှင်းဆီဖြူစားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ဖြစ်ပြီး၊ စင်တင်တေးဂီတ ဖျော်ဖြေမှု အစားအသောက်နှင့်

ပြင်ဆင်မှုအနေအထားမှာ အနောက်တိုင်းအဆင့်မြင့် ပုံစံအတိုင်း ပြင်ဆင်ထား၏။

နှင်းဆီဖြူစားသောက်ဆိုင်တွင် အလုပ်သမား(၄၀)ကျော်၊ နေ့ဆိုင်း ညဆိုင်းခွဲထားသည်။ ပုံရိပ် သွားရေးလာရေးအတွက် ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီးကို ပေးထား၏ . . စားသောက်ဆိုင်၏ ငွေကြေးနှင့် တာဝန်အားလုံးကို . . ပုံရိပ်ကို အပြီးအပိုင်လွှဲပေးထားသလို . . ပုံရိပ်၏ သူငယ်ချင်းများဖြစ်တဲ့ ကျောက်ခိုးနှင့် ကျော်လေးတို့ကိုပါ စားသောက်ဆိုင်တွင် သူနှင့်အတူ လုပ်ကိုင်စေခဲ့၏။

“မင်းဘဝ အတော့်ကို ပြောင်းလဲသွားတာပဲ . . ပုံရိပ်”

“ငါ့ကိုယ်ငါ . . ခုထိ ယုံနိုင်ခြင်းမရှိတဲ့ အိပ်မက်ထဲကို ရောက်နေသလိုပဲကွာ . . .”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ တကယ်ဆန်းကြယ်တယ်ဆိုတာ . . ပုံရိပ် မင်းကိုကြည့်ပြီးတော့ ယုံသွားပြီ”

နေ့လယ်ပိုင်း ဆိုင်တွင် လူရှင်းနေသောကြောင့် သူငယ်ချင်း(၃)ယောက်ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး စကားပြောနေကြချိန်ဖြစ်သည်။

“မင်းဆိုင်ရဲ့အခြေအနေကို ပြည်ပြည်စုံစုံရော . . လေ

လာပြီးပြီလား”

“ငါ.. နှင်းဆီဖြူဆိုင်ကို ရောက်ပြီး၊ ရက်ပေါင်း(၆၀) အတွင်းမှာတော့ သတိထားမိတာတွေ အများကြီးပဲ၊ မင်း တို့ရော ဘာတွေလေ့လာမိထားလဲ.. .”

“ငါ လေ့လာမိသလောက်ကတော့ ဒီဆိုင်မှာရှိတဲ့ အလုပ်သမားတွေရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းဘူး”

ကျော်လေး.. လေ့လာခဲ့မိသော အခြေအနေကို ပြောပြသလို.. .

ကျောက်ဒိုးမှလည်း.. .

“မင်းဆိုင်အတွက် ဒုက္ခပေးမယ့် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို.. မနေ့ကမှ တွေ့လိုက်ရတယ်”

“ကျောက်ဒိုး.. မင်းက ငါထက် အပြင်လောကကို ပိုပြီး ကျွမ်းကျင်တယ်.. မင်းဘာကို တွေ့ခဲ့တာလဲ”

“မင်းဆိုင်မှာ မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်မှုတွေ၊ သုံးစွဲမှုတွေရှိနေတယ်.. .”

“ဘာ.. .”

“ငါ သေချာအောင် အားလုံးကို နောက်ကြောင်းလိုက်

ပြီးသွားပြီ.. စားဖိုဆောင်ကို တာဝန်ယူထားတဲ့ စားဖိုမှူး ဇော်လတ်ဆိုတဲ့ ကောင်ကနေ ဆိုင်အလုပ်သမားတွေက တစ်ဆင့်.. စိတ်ကြွဆေးပြားတွေကို ရောင်းနေတာ”

“ကျောက်ဒိုး.. မင်းဘက်က သေချာလား”

“လွဲချော်စရာ မရှိဘူး.. ပုံရိပ်၊ မင်းဘယ်လို ပုံစံနဲ့ ရှင်းချင်လဲ.. ညကျမှ တစ်ခါတည်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင်နဲ့ ရှင်းမလား ခု ခေါ်တွေ့ပြီး ရှင်းမလား”

“နှင်းဆီဖြူဆိုင်ထဲမှာ ရုတ်ရုတ်သံသနဲ့တော့ မရှင်းချင်ဘူး.. ခုတစ်ခါတည်း ခေါ်ပြီးဆွေးနွေးလို့ မရရင်တော့ သက်ဆိုင်ရာနဲ့ စကားပြောရမှာပဲကွာ.. .”

“ငါ့ဘက်မှာ အပိုင်သက်သေရှိတယ်.. .”

“ဖိုးချစ်.. .”

“ဗျာ.. ဆရာ”

ဆိုင်အလုပ်သမားလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး.. .

“ဇော်လတ်ကို ငါ့အခန်းကို ခုဏလောခိုင်းလိုက်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ပုံရိပ်.. ငါတို့ ရှောင်ပေးမယ်၊ လိုအပ်မှ ငါဝင်

ပြောမယ်”

ကျောက်ခိုးနှင့် ကျော်လေးတို့ ထွက်သွားပြီး၊ ဇော်လတ် ရောက်လာသည်။

“မန်နေဂျာ.. ကျုပ်ကို ခေါ်တယ်ဆို”

“ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောစရာ ရှိလို့ပါ.. ထိုင်ပါဦး”

ဇော်လတ်မှာ ပုံရိပ်ရှေ့တွင် ဝင်ပြီးထိုင်ပေမယ့်.. မျက်နှာမှာ မခိုးမခန့်..

“ဆိုင်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ အနာဂတ်အလုပ်အကြောင်းများ ဆွေးနွေးမလို့လား.. မန်နေဂျာကြီး”

“သိပ်ပြီးဟုတ်တာပေါ့ဗျာ.. နှင်းဆီဖြူဆိုင်ကြီးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် သိပ်ပြီးအရေးကြီးတဲ့ အန္တရာယ်တစ်ခုကို ရှင်းချင်လို့ ခေါ်ပြီးတွေ့တာပါ..”

“နှင်းဆီဖြူ ဆိုင်ကြီးက ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေများ ကျရောက်နေလို့လဲ ဆိုပါဦး.. ဘယ်သူတွေက လုပ်နေတာလဲ”

“လုပ်နေတဲ့ လူတွေက တခြားမဟုတ်ဘူး.. ခင်ဗျားပဲ”

“ဟင်.. ကျုပ်.. ကျုပ်.. ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျား.. ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာကို သက်ဆိုင်

ရာရှေ့မှာ ဖွင့်ပြောမလား.. ကျုပ်ရှေ့မှာပဲ ဖွင့်ပြောပြီး ခင်ဗျား ဆိုင်က ထွက်သွားမလားဆိုတာကိုပဲ ရွေးလိုက်ပါ”

“ကျုပ်ကို အပြစ်ရှာပြီး.. အလုပ်ထုတ်ချင်တဲ့သဘောလား...”

“အပြစ်ရှာတာ မဟုတ်ဘူး.. အပြစ်ကို တွေ့နေတာ ခင်ဗျား.. စိတ်ကြွဆေးပြားတွေကို ဆိုင်က ကောင်လေးတွေနဲ့ ဖြန့်နေတယ်ဆိုတာကို ခိုင်ခိုင်လုံလုံ သိထားပြီးပြီ...”

“ဘာ...”

ဇော်လတ် သိသိသာသာကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ပြောနေတာတွေ ကျုပ်ဘာမှ မသိဘူး...”

“ကောင်းပြီ.. ခင်ဗျား ဘာမှ မသိဘူးဆိုရင်တော့ သက်ဆိုင်ရာရှေ့မှာပဲ စကားပြောကြတာပေါ့”

“ခွီ...”

“ဖြောင်း... အင့်...”

ပုံရိပ်ကို အလစ်ခါးနှင့် ကပ်ပြီးထိုးသည်ကို ပွတ်ကာ သိကာလေး ကပ်ရှောင်ပြီး.. မျက်နှာကို ထိုးချလိုက်သည်။ ဇော်လတ် နောက်ပြန်ကျသွားသည်နှင့်... ကျောက်ခိုးနှင့်

ကျော်လေးတို့ ဝင်လာပြီး ဇော်လတ်ကို ချုပ်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန် . . ကျွန်တော့်ကို ရဲစခန်းကို မပို့ကြပါနဲ့ဗျာ၊ ခုကိစ္စတွေကို ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းလို့ လုပ်နေရတာပါ”

“မင်းကို ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ . . .”

“အရင် မန်နေဂျာမင်းမင်းလတ်ပါ”

“ဆိုင်ထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ ရှိသေးလား . . .”

“မနေ့ညက . . ပြတ်သွားတယ်၊ ဒီညနေမှ လာပြီးပို့ပေးမှာပါ . . .”

“မင်းပြောတာ ဟုတ်မဟုတ်ကို စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့”

“ဆိုင်မှာ . . မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့သူတွေကို ပြော”

ဇော်လတ် . . သူခိုင်းစေထားသော လူစာရင်းထဲမှ အမည်ကလေးတစ်ခုကို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“သိုးငယ် . . .”

နှင်းဆီဖြူ ဆိုင်ကလေး၏ စင်တင် မူပိုင်ခွင့်သံရှင် (၅)ဦးထဲတွင် . . သိုးငယ်သည် ရေပန်းအစားဆုံးသူပင် ဖြစ်သည်။

ပုံရိပ် . . နှင်းဆီဖြူဆိုင်တွင် မန်နေဂျာတာဝန်ကို ယူသည့်နေ့က ဆိုင်အလုပ်သမားအားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်သည့်နေ့တွင် သိုးငယ်တစ်ယောက်ပါမလာခဲ့သဖြင့် . . နောက်နေ့တွင် သူ့ကို သီးသန့်လာပြီးတွေ့ခဲ့သော မိန်းကလေး . . ဖျတ်လတ်ပြီး သွတ်လက်သလောက် ရုပ်ရည်မှာအပြစ်ကင်းစင်သည့် အလှပိုင်ရှင်တစ်ဦး . . . ။

သိုးငယ်၏ စွဲမက်ဖွယ်အကောင်းဆုံး နှုတ်ခမ်းပါးလေး

နှင့် ညှိငင်နိုင်သောမျက်ဝန်းလေးတွေမှာ မာယာ၏ လျှို့ဝှက်ချက် တွေဖြစ်သည်။

ပုံရိပ်အပေါ်ထပ်အခန်းတွင် ရောက်နေကြသူ(၆)ဦးတွင် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ယောက်ျားလေး(၅)ဦး၊ မိန်းကလေးမှာ သိုးငယ်တစ်ဦးတည်း...။

“မင်းတို့ကို... ဘာလို့ခေါ်တွေ့ရတယ်လို့ ထင်သလဲ”

“ကျွန်မတို့အတွက် အကောင်းဆုံးအခွင့်အရေးတစ်ခု ကို ပေးချင်လို့ ခေါ်တွေ့တာဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာတော့ မသိပါဘူး...”

“မင်းစကားက နားထောင်လို့ကောင်းတယ်၊ အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးတစ်ခုကို လိုချင်ရင်... ကိုယ့်ဘက်ကနေ အကောင်းဆုံး လုပ်ပြနိုင်ဖို့တော့လိုအပ်တယ်”

“သိုးငယ်ရဲ့ သံစဉ်တွေအောက်မှာ ရောက်မလာတဲ့သူ မရှိပါဘူး... ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်မှုပါ”

“မင်းကို တစ်ခုမေးချင်တယ်... သီချင်းတွေဟာ မင်း ဝမ်းဇာလား... မင်းရဲ့မာယာတွေလား၊ မင်း ဖြေကြည့်စမ်းပါဦး”

“ကျွန်မ... နှင်းဆီဖြူဆိုင်ကို သီချင်းဆိုဖို့ ရောက်လာတဲ့

လူတစ်ယောက်ပါ... ”

“သီချင်းရှင်တစ်ယောက်ဘဝနဲ့ မင်းဘဝကို ရပ်တည်တယ်လို့ မင်းပြောနိုင်တယ်ပေါ့ သိုးငယ်... စားသောက်ဆိုင်ကို ရောက်လာကြတဲ့ လူအများစုဟာ ရစ်မူးနေတဲ့အာရုံပေါ်မှာ ပျော်မြူးနေကြတာပါ... သီချင်းသံစဉ်တွေပေါ်မှာ ခုံမင်ကြပြီး၊ ရောက်လာကြတဲ့ လူတွေဟာ အနည်းစုလောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီအပေါ်မှာ မင်းအတွက် အကျိုးအမြတ်တွေရနေတာပဲ... ဒါကို မင်းငြင်းမလား”

“ကျွန်မ မငြင်းပါဘူး... နှင်းဆီဖြူဆိုင်က ရတဲ့လခနဲ့ ကျွန်မဘဝ ထမင်းကောင်းကောင်း မစားနိုင်ပါဘူး”

“သိုးငယ်... ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အခြေအနေကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ စနစ်တကျစီစဉ်တတ်ရင် မာယာတွေနဲ့ကိုယ့်ဘဝကို အရောင်ဆိုးစရာတောင် မလိုပါဘူး... ဒါတွေထားလိုက်ပါလေ၊ မင်းတို့ကို ခေါ်တွေ့ရတဲ့ အဓိကအကြောင်းကိုပဲ ပြောမယ်... မင်းတို့ ဇော်လတ်နဲ့ဘာတွေ လုပ်နေသလဲဆိုတာ မင်းတို့သိနေမှာပေါ့...”

“ရှင်...”

သိုးငယ် မျက်လုံးကလေးဝိုင်းစက်သွားပြီး၊ နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာ ဟသွားတော့သည်။

“ဇော်လတ်ကတော့ သူ့အပြစ်ကို ဝန်ခံသွားပြီ၊ မင်းတို့ဘက်က ဘယ်လိုစကားမျိုး ပြောမယ်ဆိုတာကို ငါနားထောင်ချင်တယ်...”

(၆)ယောက်လုံး တိတ်ဆိတ်စွာ ခေါင်းငုံ့နေကြလေသည်။

“ငြင်းမယ်ဆိုရင်... ငြင်းနိုင်တယ်”

“ကျွန်မ လုပ်ကိုင်မိပါတယ်... ဘာကြောင့်လုပ်ကိုင်ရသလဲဆိုတာကို ပြောပြခွင့်ရှိမယ်ဆိုရင် ပြောခွင့်ပေးပါ။ ဒီစကားဟာ အသနားခံတဲ့စကား မဟုတ်ရပါဘူး... ဖြစ်စဉ်အမှန်တစ်ခုကို ပြောပြတယ်လို့... ဆရာ သတ်မှတ်ပေးပါ”

“သိုးငယ်... မင်းဘာမှ မတင်ပြနဲ့ ဝန်ခံတယ်ဆိုရင် ရပါပြီ... ကျန်တဲ့(၅)ယောက်ရော”

“ကျွန်တော်တို့ မှားခဲ့ပါတယ်... နောက်ဒါမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး ဆရာ”

“ကျွန်တော့်ကို အလုပ်မဖြုတ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်... ဒီ

အလုပ်ကို နောက်တစ်ခါ လုပ်ခဲ့ရင် ဆရာကြိုက်တဲ့အပြစ်ပေးပါ”

(၅)ယောက်လုံး ပြိုင်တူဝန်ခံကြသောကြောင့်...

“နှင်းဆီဖြူဆိုင်မှာ နောက်ထပ်အမှားတွေကို မလုပ်ကြဘူးဆိုရင်... မင်းတို့ ဆက်ပြီး လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကတိပေးပါတယ်... ဆရာ”

“မင်းတို့ သွားနိုင်ပြီ...”

“ကျွန်မတို့ကို ခုလိုအခွင့်အရေးပေးတဲ့အတွက် ဆရာကျေးဇူးကို... သိုး မမေ့ပါဘူး”

“ဪ... သိုးငယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ... ဆရာ”

“နှင်းဆီဖြူစားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုနေသူတွေဟာ သီချင်းရှင်တွေ ဖြစ်စေချင်တယ်...”

“သိုး... ကြိုးစားပေးပါမယ်”

ပုံရိပ်သည် လှည့်ထွက်သွားသော... သူမကျောပြင်လေးကို ကြည့်ပြီး၊ တော်ဝင်အလှသူခင်မလေးအတွက် ရောက်ရှိနေသော နေရာလေးနှင့်... လိုက်ဖက်ခြင်းမရှိသည်ကို တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ပုံရိပ်. . နှင်းဆီဖြူစားသောက်ဆိုင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး
ပြောင်းလဲမှုများစွာကို လုပ်ကိုင်ရတော့မည်ဆိုတာကို ကောင်း
ကောင်းကြီး သဘောပေါက်လိုက်သည်။

နှင်းဆီဖြူ၏အန္တရာယ်တစ်ခုကိုတော့ ရှင်းလင်းနိုင်ခဲ့
လေပြီ. . . ။

အခန်း < ၇ >

နှင်းတွေဝေနေသော နံနက်ခင်းလမ်းထက်မှာ. . ပုံရိပ်
ကားကလေးဖြင့် စန္ဒီချစ်ဆီသို့ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

ပုံရိပ်ကို မနက်ခင်း ခရီးသွားစရာရှိလို့ဆိုပြီး ခေါ်ထား
ခြင်းကြောင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းအရာကိုတော့
မသိ။

ပုံရိပ်သူမအိမ်သို့ ရောက်တော့. . စန္ဒီချစ် အပေါ်အင်္ကျီ
အဖြူလေး ရိုးရိုးစင်းစင်းလေးနှင့် ချိုတ်ထမီ အညိုကလေးကို
ဝတ်ဆင်ထားပုံလေးမှာ အသက်အရွယ်နှင့် လိုက်ဖက်ညီသော
အလှတရားကို ဖော်ပြထားသလိုပင် တွေ့နေရသည်။ လက်ထဲ

မှာ နှင်းဆီပန်းစည်းကြီးကို ဆုပ်ကိုင်လျက်...

“မမ... စောင့်နေရတာကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူးကွယ်... သွားကြရအောင်”

“ကျွန်တော်ဘယ်ကို မောင်းပေးရမလဲ...”

“ရွှေတိဂုံဘုရား... ဒီနေ့မောင်လေး ဆုံးခဲ့တာ(၄)နှစ် ပြည့်တဲ့နေ့လေ... မောင်လေးအတွက် ကောင်းမှုလေးလုပ်ချင် လို့ မင်းကို ခေါ်ထားတာပါ”

ခြံဝန်းထဲမှ ကားကလေး... မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ဪ... မောင်လေးဖေဖေ ကျန်းမာရေးရော ကောင်း ရဲ့လား...”

“အရင်ထက်စာရင်... အများကြီးကောင်းလာပါပြီ မမ”

“ဆေးထိုး ဆေးစားလေးကို ပုံမှန်လုပ်သွားရင် ကောင်း သွားမှာပါကွယ်... အသက်အရွယ်က စကားပြောလာပြီဆိုတော့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ လျော့ရဲလာပြီပေါ့”

အရုဏ်ဦး၏ သစ်ရွက်စိမ်းကလေးတွေမှာ စိမ်းလန်း လျက်... မြူခိုးတွေကြားမှ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ဖူး

တွေ့နေရလေပြီ။ ကားပါကင်နေရာတွင် ကားကိုထားခဲ့ပြီး၊ လှေ ကားထစ်လေးအတိုင်း ရွှေတိဂုံစေတီကြီးပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ ကြသည်။

စေတီကြီးမှ ဆည်းလည်းခတ်သံလေးတွေကိုလည်း ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ကြားနေရလေသည်။

“ဒေါ်စန္ဒီချစ်ပါလား...”

“မင်းမင်းလတ်...”

ဘုရားပေါ်မှ ဆင်းလာသော မင်းမင်းလတ်နှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ဆုံလိုက်ရချိန်တွင်... မင်းမင်းလတ်မျက်နှာပေါ်တွင် မကျေနပ်သော အသွင်ကို ဆောင်နေ၏။

“သိပ်ပြီး ထူးခြားတဲ့နေ့တစ်နေ့ပါပဲဗျာ... ဒေါ်စန္ဒီချစ် ဘေးမှာ ခုလိုအတွယ်အတာလေးနဲ့ ဘယ်သောအခါမှ တွေ့ရ မယ်လို့ မထင်ထားမိဘူး။ ဒေါ်စန္ဒီချစ် အရှာအဖွေတော့ တော် သားပဲ...”

“မင်းမင်းလတ်... မင်းနဲ့ငါ ဘုရားပေါ်မှာ စကားမများ ချင်ဘူး... မောင်လေးသွားမယ်”

“နေပါဦး.. ဒေါ်စန္ဒီချစ်ရယ်၊ မိတ်ဆက်စကားလေး
ဘာလေးတော့ လုပ်ပါဦး.. အစိမ်းသက်သက်ကြီး”

“မင်းနဲ့ သိက္ခမ်းစရာ မလိုဘူး”

ပုံရိပ်လက်မောင်းလေးကို စန္ဒီချစ်ဆွဲပြီး.. ထွက်လာခဲ့
တော့သည်။

“မောင်လေး.. ဒီကောင့်ကိုတော့ သတိထားနော်၊
နှင်းဆီဖြူဆိုင်ကနေ အလုပ်ထုတ်လိုက်တာရော၊ သူ့ရဲ့ လူတွေကို
မောင်လေး ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းတဲ့ပေါ်မှာပါ ကောက်ကျစ်နိုင်
တယ်..”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်.. ပထမခြေလှမ်း
တွေကို ရိုက်ပြီးမချိုးတာ ကြားမှာခံသွားရမယ့် သူတွေကို ငဲ့ညှာ
လို့ပါ မမ.. နောက် ခြေလှမ်း လှမ်းလာရင်တော့ သူ့ကံကြမ္မာ
ပဲပေါ့..”

“မမတော့ နှင်းဆီဖြူဆိုင်ကြီးကို တခြားတစ်ယောက်ကို
တောင် ရောင်းပစ်လိုက်ချင်ပြီ.. မောင်လေးကို စိုးရိမ်လို့ပါ”

“မမရေ.. ဒီလို မြေခွေးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာကို

ကျွန်တော်က အရမ်းသဘောကျတာ”

“မေးမယ် မေးမယ်နဲ့ မောင်လေးကို မေးရဦးမယ်..
မောင်လေး ဘာနေသားလဲ”

စန္ဒီချစ် အမေးစကားကြောင့် သူ့ကို မွေးစားဖခင်ကြီး
ပြောခဲ့သော စကားကို ပြန်ပြီးကြားယောင်မိသည်။

“မင်း ဘာနေသားလဲဆိုတာတော့ ငါမသိဘူး.. အေး
ငါသိတာကတော့ မင်းကို ကောက်ရတဲ့နေ့ပဲ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဆိုတော့
ဗုဒ္ဓဟူးသားပေါ့ကွာ..”

“ဗုဒ္ဓဟူးသားပါ”

“အင်း.. အိမ်ကမောင်လေးက စနေသား”

စနေထောင့်တွင် စန္ဒီချစ်၏ ကွယ်လွန်သွားသော
မောင်လေးအတွက် ပန်း၊ ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင် ရေတို့ကို ဆက်ကပ်
ပြီး၊ အမျှအတန်းပေးဝေနေသော စန္ဒီချစ်ဘေးတွင် ပုံရိပ်ထိုင်ပြီး
စောင့်ပေးနေသည်။

စန္ဒီချစ် မောင်လေးဖြစ်သူအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်
တွေကို ပြုလုပ်ပေးပြီး.. စေတီကြီးကို တစ်ပတ်ပတ်ပြီး ပြန်ဆင်း

လာခဲ့ကြသည်။ စေတီကြီး၏ တောင်ဘက်မုခ်ခြေရင်း၌ ငှက်ကလေးတွေကို နှစ်ယောက်အတူတူ လွှတ်ပေးခဲ့ကြသည်။

“မောင်လေး.. သူရဦး လွှတ်မြောက်သောကောင်းကင်ဘုံကနေ.. ကောင်းသောခရီးကို သွားနိုင်ပါစေကွယ်”

အမြင့်ထက်ဆီသို့ အကျဉ်းစံဘဝကနေ လွတ်မြောက်သွားသော ငှက်ကလေးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း.. ကျေနပ်စွာနှင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြတော့၏။

“မမ.. ဘယ်ကို သွားဦးမလဲဟင်”

“အိမ်ကို ပြန်မယ်မောင်လေး.. နေ့လယ် သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းကပ်ပြီး မောင်လေးအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်ပေးရဦးမယ်.. မောင်လေးလည်း ပြီးမှပဲ ဆိုင်ကိုသွားပေါ့”

“မောင်လေး.. ဆိုင်မှာ ဒီနေ့ ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်စရာလေးတွေ လုပ်ဖို့ပြောထားတယ်.. မမ”

“ဒါဆိုလည်း မမကို ပို့ပြီး ပြန်လေ.. ညနေဘက်တော့ မမဆီကို ဝင်ခဲ့ဦး..”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပုံရိပ်သည် စန္ဒီချစ်ကို အိမ်ထိလိုက်ပို့ပေးပြီး.. ဆိုင်သို့ ဆက်ပြီးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

သင်္ကြန်ရက်ကလေး နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့်.. နှင်းဆီဖြူ ဆိုင်ကလေးကို ပုံစံသစ်တွေနှင့် ပြန်လည်မွမ်းမံတော့မှာ ဖြစ်သည်။ နှင်းဆီဖြူဆိုင်တွင် မင်းမင်းလတ် ဖျက်ဆီးခဲ့သော အကျင့်စိတ်ဓာတ်တွေနှင့် စည်းကမ်းပိုင်းတွေကို ပုံရိပ်ချေဖျက်ပြီး.. အသစ်ပြန်လည်တည်ဆောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“သိုးငယ်.. နင် ငါနဲ့ဆက်ပြီး လက်တွဲမှာလား မတွဲဘူးလား..”

“ကျွန်မ ဒီလောကကို ကျောခိုင်းလိုက်ပါပြီ”

“ဘာပြောတယ်.. နင်က ဟိုကောင်စည်းရုံးတာကို ခံသွားရပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကျွန်မဘဝကို.. အရိုးသားဆုံး ဖြတ်သန်းချင်တာပါ..”

“ဇော်လတ်.. မင်းရော”

“ကျွန်တော်လည်း သိုးငယ်အတိုင်းပါပဲ.. ဆရာ”

“တောက်. . မင်းတို့အားလုံး ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို မကြောက်ဘူးဆိုရင်၊ ငါခိုင်းတာကို ခေါင်းရှောင်ကြပေါ့ကွာ. . သိုးငယ် မင်းသားရဲ့ ကံကြမ္မာဆိုးကို မကြောက်ဘူးဆိုရင်၊ ငါခိုင်းတာကို ငြင်းပေါ့”

“ကို. . ကို. . မင်းမင်းလတ် ရှင်ကျွန်မသားလေးကို ဘာမှ စားစားခံမလုပ်နဲ့နော်. . .”

“ငါက မလုပ်ချင်ပါဘူး။ မင်းဘက်က ခေါင်းမာရင်ပေါ့”

သိုးငယ်. . မျက်ရည်တွေ စိုင်းသွားပြီး၊ ခေါင်းလေးကို ငုံ့ကာ. . .

“ကျွန်မ. . ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“မနက်ဖြန် ပဲခူးကို. . ပစ္စည်းပို့ချင်တယ်”

“ကောင်းပြီ. . ကျွန်မသွားပေးမယ်”

“ဒါမျိုးလုပ်စမ်းပါ. . ရော့ ဒီမှာ ပစ္စည်းထုပ်”

“ဘုတ်. . .”

သိုးငယ် ပစ္စည်းထုပ်ကိုဝေးကြည့်ပြီး တုန်ယင်နေသည်။

“ဒီတစ်ခါ သွားပြီးရင် . . မင်းကို နောက်မခိုင်းတော့

ဘူး။ တစ်ခုပဲ လုပ်ပေးရမယ်. . ဟောဒီ နှင်းဆီဖြူဆိုင်ကြီးထဲမှာ မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းနေတယ်လို့ သက်ဆိုင်ရာကနေ သိအောင် ပစ္စည်းတွေကို ဟိုမန်နေဂျာ. . အခန်းထဲမှာ ထားပေးပြီးတာနဲ့ မင်း၊ သားလေးကို မင်းဘဝထဲပြန်ပြီးပို့ပေးမယ်”

“ဟင်. . .”

သိုးငယ်အတွက် အကြီးမားဆုံးတုန်လှုပ်မှုတစ်ခု ဖြစ်သွားမိတော့သည်။ ဆိုင်မန်နေဂျာ ပုံရိပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး တွေ့ဆုံခဲ့ကြတာ လပိုင်းလောက်ရှိပေမယ့် သူ၏စိတ်ဓာတ်တွေပေါ်မှာ လေးစားမိ၏။

“ငါတို့သွားမယ်. . .”

“နေပါဦး. . မင်းမင်းလတ်”

“ဟင်. . . ဆရာ”

“ဪ. . မင်း ရောက်နေတာကိုး”

“မင်းဟာ. . လူနဲ့မတူဘူး၊ မြေခွေးတစ်ကောင်နဲ့တူတယ်”

“ဘာ. . .”

“ငါပြောတဲ့စကားလုံးတွေကို မင်းမနာပါနဲ့ကွာ. . အမှန်

ဆုံးပြောတာ.. မင်းငါ့ဆိုင်ကို အန္တရာယ်ကျအောင် လုပ်ချင်
တယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကိုယ်တိုင်လုပ်ကြည့်. . ကောင်းကောင်း
မွန်မွန်လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြတဲ့ သူတွေကို ဒုက္ခမပေးနဲ့ မင်း
အတွက်တော့ ဒီနေ့ကံကောင်းခြင်းဝေးတာပဲ. . . သိုးငယ်”

“ရှင်. . .”

“သူ့ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပေးလိုက်. . .”

“ကျွန်. . . ကျွန်မ. . . သား”

“သိုးငယ်. . . ဒါဥပဒေမဲ့ နေရာမဟုတ်ဘူး၊ ခြိမ်းခြောက်
အနိုင်ကျင့်တာကို ကြောက်စရာမလိုဘူး”

“ကျားကြီးနဲ့ ဆင်ပေါက်”

မင်းမင်းလတ် အသံပြုလိုက်သည်နှင့် မင်းမင်းလတ်နှင့်
ပါလာသော နှစ်ယောက်. . . ပုံရိပ်ကို ဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်ကြသည်။

“ယိ. . . ပြောင်း. . . အိ”

“ကျား. . . အွတ်. . . အား. . .”

ပုံရိပ်ကို ခပ်ပျော့ပျော့သမားဟု ထင်မှတ်ပြီး တိုက်ခိုက်
သောနှစ်ယောက်. . . လက်သီးနှင့် ခြေဖျားကြားတွင် မှောက်သွား

ကြသည်။

မင်းမင်းလတ်. . . သူ့တွင် ပါလာသော ဓားမြှောင်ဖြင့်
ပုံရိပ်ကျောပြင်ကို အလစ်ဝင်ပြီးထိုးသည်ကို. . .

“ဆရာ. . .”

“ရွှိ. . . ပြောင်း. . . အား”

ပုံရိပ်ပွတ်ကာသီကာလေး ရှောင်တိမ်းပြီး၊ မင်းမင်းလတ်
မျက်နှာကို လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျော်လေးနှင့် ကျောက်ဒိုးတို့ပါ ရောက်
လာသဖြင့်. . .

“ဒီကောင်တွေကို ကြိုးတုပ်ထားပြီး. . . ရဲစခန်းကို
အကြောင်းကြားလိုက်”

“သိုးငယ်. . . မင်းတို့ ငါ့ကို အချုပ်ထဲပို့တာနဲ့ မင်းသား
လေးဘဝကို မစဉ်းစားနဲ့တော့. . .”

“ဟင်. . . ဆ. . . ဆရာရယ်. . . ကယ်ပါဦး၊ သိုး. . . သား
လေးက သူတို့ဆီကို ရောက်နေတယ်”

“သူတို့ထားတဲ့ နေရာကို သိလား. . .”

“သိုး.. မသိဘူး”

“မင်းမင်းလတ်...”

ပုံရိပ်သည် မင်းမင်းလတ်အင်္ကျီကိုဆွဲပြီး ထူလိုက်သည်။

“မင်း.. ငါ့ကို ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်၊ ခု ငါ့ကောင်
ကားနဲ့ ထွက်သွားပြီ”

“ပုံရိပ်.. ဘာဆက်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“ကျော်လေး.. ဒီကောင်တွေကို အပေါ်ထပ်အခန်းထဲ
မှာ ကြိုးတုပ်ထားလိုက်.. စဉ်းစားပြီးမှ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို
ဆုံးဖြတ်မယ်.. သိုးငယ် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ မင်း၊ သားလေးကို ငါ
ရအောင် ကယ်ပေးမယ်”

“မင်းမင်းလတ်ကို လက်ထိတ်နဲ့ ခေါ်သွားတာနဲ့ သိုးငယ်
မင်းသားဘဝအတွက်တော့ လမ်းဆုံးပြီမှတ်...”

မင်းမင်းလတ်တို့ (၃)ယောက်ကို အခန်းတစ်ခုထဲမှာ
ထည့်ထားပြီး.. အပြင်တွင် ပုံရိပ်ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို လေး
လေးနက်နက် စဉ်းစားနေမိသည်။

“ကျောက်ဒိုး.. မင်းအမြင်ကို ပြောဦး”

“ဒီကောင်(၃)ကောင်ထဲမှာ ဆင်ပေါက်ဆိုတဲ့ကောင် ပုံစံ
က.. ခပ်ပျော့ပျော့ပုံစံပဲကွ၊ ဒီကောင်ကို အပေးအယူသဘော
နဲ့ မေးကြည့်ရင်ကောင်းမယ်”

“မင်းပြောတဲ့အကြံမဆိုးဘူး.. တစ်ကောင်တည်း ခေါ်
ထုတ်ခဲ့ကွာ.. အချိန်သိပ်မရဘူး.. ဆိုင်ကို ဧည့်သည်တွေ
ရောက်မလာခင် ကိစ္စကို အပြတ်ရှင်းမှဖြစ်မယ်”

ကျောက်ဒိုး.. အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပြီး၊ ဆင်ပေါက်
ကို ခေါ်ချလာတော့သည်။

“ဆင်ပေါက်ထိုင်ကွာ.. မင်းနဲ့ငါ အပေးအယူလုပ်ချင်
တယ်၊ မင်းကို သက်ဆိုင်ရာလက်ထဲ မအပ်ချင်ဘူး”

“ကျွန်တော်နဲ့ ဘာအပေးအယူလုပ်မှာလဲ...”

“သိုးငယ်သားလေးကို ဘယ်မှာထားတယ်ဆိုတာ ပြော
ပြရင်.. မင်းကို ချက်ချင်းလွှတ်ပေးမယ်”

“ဆရာ.. တကယ်ပြောတာလား”

“ဒါနောက်ရမယ့် ကိစ္စမဟုတ်ဘူး.. ဆင်ပေါက်၊ ငါတို့
အတွက် မင်းကအရေးမပါဘူး.. မင်းမင်းလတ်ပဲ အဓိကကျတာ”

“ကျွန်တော်.. ပြောပြမယ်ဆရာ၊ (x + x + x +)
ရထားဝင်းထဲက တွဲပျက်ကြီးတစ်ခုမှာ ခေါ်ထားတာ”

“လူအင်အား.. ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“(၅)ယောက်တည်းပါ..”

“သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်.. ဆရာ”

“ကျောက်ဒိုးနဲ့ ကျော်လေး မင်းတို့ခုတ်စွကို လုပ်စရာ
ရှိတာ လုပ်လိုက်တော့.. ငါလိုက်သွားမယ်။ သက်ဆိုင်ရာကို
အကြောင်းကြားထားလိုက်..”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်မလား..”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ..”

“ဆရာ.. သိုးပါ လိုက်ပါရစေ”

“အန္တရာယ်များပါတယ်ကွာ”

“လိုက်ပါရစေ.. ဆရာရယ်”

“ဟူး.. လိုက်ခဲ့ကွာ”

နှင်းဆီဖြူဆိုင်လေးထဲမှ ကားလေးမောင်းထွက်လာ

ခဲ့တော့သည်။

“သူတို့ပြောတဲ့နေရာက ရထားဝင်းအဟောင်းကြီး တစ်
ခုပဲ.. ချောင်ကျပြီး လူသူကင်းမဲ့တယ်။ ခုလောက်ဆို ဒီကောင်
တွေ သူတို့ဆရာ အဖမ်းခံထားရတာကို သိပြီး နေရာပြောင်းရွှေ့
သွားနိုင်တယ်”

“သိုးတို့ အချိန်မီပါ့မလား.. ဆရာရယ်”

သိုးငယ်မျက်နှာလေးပေါ်တွင် သောကမီးတောက်လေး
တွေ တောက်လောင်နေသည်ကို တွေ့နေရဆဲ.. ပုံရိပ်ကားကို
အမြန်ဆုံးမောင်းပြီး ရထားဝင်းအဟောင်းကြီးနား မရောက်ခင်
တစ်နေရာတွင် ကားကို ထိုးရပ်ပြီး၊ ဆင်းလာခဲ့တော့၏။ ရထား
တွဲအဟောင်းများ ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးတွင် များပြားစွာရှိနေသော
ကြောင့်.. ဘယ်နေရာတွင် ရှိသလဲဆိုတာကို တွေးရခက်နေ
သည်။ လူအရိပ်အခြည်မှာလည်း လုံးလုံးမတွေ့ရ..

“ဒီကောင်တွေ နေရာရွှေ့သွားပြီလား.. မသိဘူး”

ပုံရိပ်.. ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို မျက်လုံးရှင်ရှင်
နှင့် ကြည့်ပေမယ့်လည်း ထူးခြားမှုကိုမတွေ့.. လက်လျှော့ရမလို

ဖြစ်နေစဉ် . . .

“ဟင် . . .”

ချာတိတ်ကလေးတစ်ဦး လက်ထဲမှာ အရက်ပုလင်းကို ကိုင်ပြီး ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် . . . ချာတိတ်ကလေး သွားတဲ့နောက်ကို အဝေးမှ လိုက်လာပြီး၊ ကြည့်တော့ . . . ရထား တွဲပျက်ကြီး၏ အနောက်တွင်ရှိသော ရထားခေါင်းပျက်ကြီးပေါ် သို့ တက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သိုးငယ် . . . မင်းဒီမှာ နေခဲ့တော့”

“ဆရာ . . .”

“ငါ့အတွက် မင်းဘာမှ မစိုးရန်နဲ့ . . . မင်းသားလေးကို ရအောင် ခေါ်လာပေးမယ်”

ပုံရိပ် . . . ရထားတွဲပျက်ကြီးတွေကို အကာအကွယ်လုပ် ပြီး၊ ရထားစက်ခေါင်းကြီးနားဆီသို့ ကပ်သွားခဲ့သည်။

“ဆိုးပေ . . . အပြင်မှာ ဘာတွေထူးခြားတာတွေလဲ”

“ကားတစ်စီးနဲ့ လူနှစ်ယောက် . . . ရထားဝင်းထဲကို ဝင်လာတယ် . . . စုံတွဲပါ၊ ခွင်လာပြီး ရှာတာဖြစ်မှာပေါ့၊ တခြား

ထူးခြားတာ မရှိပါဘူး”

“အေး . . . အေး . . . မင်းသွားတော့”

ချာတိတ်ကလေးကို မုန့်ဖိုးပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

“ချစ်မောင် . . . ဟိုကောင်တွေသွားတာ ကြာပြီ၊ ခုထိပြန် မရောက်သေးပါလား . . .”

“အချိန်တန်တော့ ရောက်လာမှာပေါ့ကွာ . . . ခေါင်းထဲ ထည့်မနေနဲ့ . . . ငါတို့အလုပ်က ဟိုချာတိတ်လေးကို ထိန်းထား ရုံပဲဟေ့ . . . သောက်ကြရအောင်”

ရထားခေါင်းတွဲပေါ်တွင် (၂)ယောက်မှာ အရက် သောက်နေပြီး၊ ကျန်(၃)ယောက်ကတော့ ဖဲရိုက်နေကြသည်။

“ဟိုကောင် (၂)ကောင် ငါတို့အတွက် ချန်ထားဦး . . .”

“စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာရိုက်”

ပုံရိပ် . . . တစ်ပြိုင်တည်းဝင်ပြီး ရှင်းဖို့ကမလွယ်၊ ရထား ခေါင်းတစ်ဖက်အပေါက်ဝနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် သိုးငယ်သား လေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကောင်လေးမှာ ကြောက်ရွံ့သော အသွင်တော့မရှိ . . . ကျောလေးဖိုပြီး ခပ်အေးအေးထိုင်နေသည်။

“ဟာ..”

ရထားခေါင်းတွဲဆီသို့ လူတစ်ယောက် အပြေးကလေး
လာနေသည်ကိုတွေ့ရပြန်.. ပုံရိပ် အနောက်ဖက်သို့ကပ်ပြီး
နေလိုက်သည်။

“အာနီနဲ့ ဘလှ..”

“ဟာ.. စံမောင်၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲကွ”

“ဆရာမင်းမင်းလတ်နဲ့ ဆင်ပေါက်တို့ကို ဖမ်းသွားပြီကွ”

“ဘာ...”

“ဒါ.. ဒါဆို ငါတို့ဆီကို ရောက်လာတော့မယ်”

“သေချာတာပေါ့.. နေရာရွှေဖို့ လုပ်တော့”

ရထားခေါင်းတွဲပေါ်တွင် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားကြပြီး
တခြားနေရာကို ပြောင်းရွှေ့ဖို့ ပြင်ချိန်တွင်.. သိုးငယ်သားမှာ
အခွင့်ကောင်းယူပြီး၊ ရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီးပြေးတော့သည်။

“ခွေးကောင်လေး.. ပြေးပြီ”

“လိုက်.. လိုက်စမ်းကွာ”

ချာတိတ်နောက်သို့ ပြေးအလိုက်မှာ.. ပုံရိပ် ချာတိတ်

ကို လက်လှမ်းပြီးဆွဲကာ...

“ဟာ...”

“မင်းဘာမှ မကြောက်နဲ့ မင်းကိုလာပြီးကယ်တာ.. မင်း
အမေပါ၊ ပါတယ်”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့”

ချာတိတ်လေးနောက်သို့ ပြေးပြီးလိုက်လာသော နှစ်
ယောက်မှာ...

“ဒီနားတင် ပျောက်သွားတာ”

“ဒီမှာကွ...”

“ဟာ...”

“ဖြောင်း.. ဒုက်.. အိ.. အား...”

ပုံရိပ်.. နှစ်ယောက်လုံးကို ခြေစုံကန်လိုက်တော့သည်။

“ဦးဦးရော...”

ချာတိတ်လေးက ပုံရိပ်ကို တုတ်တိုတစ်ချောင်း ကောက်
ယူပြီး လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဟို.. ဟိုမှာ.. ဟေ့”

ပုံရိပ်နှင့် ချာတိတ်ဆီကို လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ပြေးလာကြသည်။

“မင်း.. ပြေးတော့”

“ကျွန်တော်ပါ.. ချမယ်”

ချာတိတ်လေးက သတ္တိက မခေ..

“ရပါတယ်ကွာ”

ပုံရိပ် တုတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး.. အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

“အပြတ်ရှင်းပြီးတာနဲ့ လစ်မယ်..”

“ဟေ့..”

ပုံရိပ်တို့ဆီကို အသံပြုပြီး၊ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်တော့သည်။ တိုက်ရတဲ့နေရာမှာ ကျဉ်းမြောင်းသောကြောင့် ပုံရိပ်သတိကြီးစွာ ရှောင်တိမ်းနေရသည်။

“သေစမ်းကွာ”

“ဖြောင်း..”

ပုံရိပ်ခေါင်းကို အပိုင်ရိုက်ချလိုက်သည်ကို ရှောင်ပြီး..

လက်ထဲမှ တုတ်တိုနှင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ခွပ်.. အား..”

ဒါပေမယ့် နောက်ထပ်တုတ်ရိုက်ချက်မှာ ချာတိတ်ဆီသို့ ရောက်သွားတာကြောင့် ပုံရိပ် ချာတိတ်အား သေးသို့ဆွဲစဉ်-

“ဒုတ်.. အင့်”

“ဦးဦး..”

ပုံရိပ်ခေါင်းတွင် ပူကျင်သွားပြီး.. သွေးများစီးကျလာသည်။

“ကဲဟာ.. သေပေတော့”

“မေမေ..”

“ခွပ်.. အိ..”

သိုးငယ် အနောက်မှ.. ပုံရိပ်ကို ရိုက်သောသူအား ရိုက်ချလိုက်သဖြင့်..

“ခွေးမ.. သေစမ်း”

“တစ်ယောက်မှ မလှုပ်နဲ့နော်.. မင်းတို့အတွက် ထွက်ပေါက်မရှိတော့ဘူး”

မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေနှင့်အတူ တာဝန်ရှိသူတွေ အားလုံး ရောက်လာကြပြီး.. မင်းမင်းလတ် တပည့်တွေကို ဖမ်း ဆီးသွားကြတော့သည်။

“ဆရာ.. ဘယ်လိုနေလဲ”

“ရတယ်.. သိုးငယ်”

“ဦးဦး.. ဆေးရုံကိုသွားမယ်၊ သွေးတွေအရမ်းထွက်နေ တယ်..”

သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူတစ်ဦး လိုက်ပါပြီး၊ သိုးငယ် ကားမောင်းကာ.. ဆေးရုံဆီသို့ လာခဲ့ကြတော့သည်။

ပုံရိပ်.. မျက်လုံးတွေ တဖြည်းဖြည်းပြာဝေလာတော့ သည်။ ခေါင်းထဲတွင်မူးမိုက်ကာ သတိလစ်ချင်သလိုဖြစ်လာသည်။

စိတ်ကိုတော့ တင်းထားပေမယ့် မရချင်တော့..

“ဆရာ.. ဆရာ”

“ဦးဦး”

သိုးငယ်နှင့် သူ၏သားငယ်လေး ခေါ်သံကို ကြားတစ် ချက်၊ မကြားတစ်ချက်နှင့် ပုံရိပ်ဦးခေါင်းကလေး.. သိုးငယ်ပခုံး

ဘက်ဆီသို့ ယိမ်းထိုးပြီး ကျသွားတော့သည်။

“ဆရာ..”

ပုံရိပ်အတွက်.. ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင်လွှမ်းခြုံ သွားသလို ဘာကိုမှ မသိတော့ပေ..။

အခန်း ◀ ၈ ▶

“မောင်လေး. . .”

“ဟင်. . မမ”

စန္ဒီချစ်ဆီမှ နှင်းဆီရနံ့သက်ကလေးနှင့်အတူ မျက်နှာလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ငါ့မောင်ရယ်. . မမဖြင့် စိတ်တွေပူလိုက်ရတာ ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“နည်းနည်း နာနေတာကလွဲပြီး. . ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး”

“မမ. . စိုးရိမ်မှာစိုးလို့ ပြောနေတာလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး. . တကယ်ပြောနေတာပါ”

သစ္စာမွန်စာပေ

ရွက်ခြောက် ♥

၈၉

ပုံရိပ်ဘေးဘက်တွင်. . သိုးငယ်ကို အမှတ်မထင်ရှာမိလိုက်သည်။

“မောင်လေး. . သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကတော့. . ဆိုင်မှာ ထိုင်ပေးနေတယ်. . ကျော်လေးကတော့ ခုလေးတင်ဆရာဝန်ကြီး ဝယ်ခိုင်းတဲ့ဆေးတွေ ဆင်းပြီးသွားဝယ်နေတယ်”

“သိုးငယ် တစ်ယောက်ရော. . မမ”

“သူတို့သားအမိကို. . မမ အိမ်ပြန်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ ညနေလောက်မှ ပြန်လာကြမှာ. . သူတို့ခမျာ မောင်လေးကို စပြီးဖြစ်ကတည်းက အိမ်မှမပြန်ကြတာ. . မောင်လေးဘေးမှာပဲ နေပေးနေကြတာ. . .”

“ကျွန်တော်သတိလစ်နေတာ. . ဘယ် နှစ်ရက်လောက်ရှိပြီလဲ. . မမ”

“ဒီနေ့နဲ့ဆို. . (၃)ရက်ပြည့်ပြီ၊ မောင်လေး ဒီနေ့မှ သတိမရရင်. . ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြောအထူးကု ဆေးရုံကို ပို့ဖို့တောင် စိစဉ်နေကြတာ. . ဟူး. . ခုမှပဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်”

“မမလည်း. . မောင်လေးကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းရပြီနော်၊

သစ္စာမွန်စာပေ

ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

“မောင်လေး.. ခုလုပ်ရပ်ဟာ လုပ်သင့်တဲ့လုပ်ရပ်တစ်ခုပါ.. ဒါပေမယ့် သိပ်ပြီးတော့ ရဲတင်းလွန်းတယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော်.. ဆန္ဒစောသွားခဲ့ပါတယ်၊ နောက် ဒါမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး”

“တိ.. တိ.. တိ”

စန္ဒီချစ်.. ဟန်းဖုန်းကလေးမှ ဖုန်းခေါ်သံကြောင့်..

“ဪ.. ဟုတ်ကဲ့၊ ခု လာခဲ့ပါ့မယ်.. ဆက်ဆက်စောင့်ခိုင်းထားလိုက်ပါ၊ ကျွန်မ အများဆုံးကြာ နာရီဝက်ပါပဲ”

စန္ဒီချစ်.. ဖုန်းကလေးကို ပြန်ပိတ်ပြီး။

“ကဲ.. ငါ့မောင် မမကိစ္စလေးတစ်ခု အရေးပေါ် ပေါ်လာလို့ သွားဦးမယ်”

“သွားလေ.. မမ၊ ကျွန်တော်သတိရနေပြီပဲ”

ကျော်လေးတစ်ယောက် ဆေးဝယ်ပြီးရောက်လာသည်နှင့် စန္ဒီချစ်.. သူ့နဖူးလေးကို လက်ဖဝါးလေးနှင့်သပ်ပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

“ပုံရိပ်ရာ.. ငါတို့ဖြင့် ဖိုးရိမ်လိုက်ရတာ၊ တော်သေးတာပေါ့ကွာ.. သိုးငယ်တစ်ယောက်ကတော့ မျက်ရည်ပိုင်းပိုင်းနဲ့ မင်းနားက မခွာဘူး။ မမချစ် အတင်းပြန်ခိုင်းလို့ ပြန်သွားရရှာတာ.. သိုးငယ်လိုပဲ မမချစ်လည်း ငါ့ကို ဟန်းဖုန်းပေးထားပြီး တစ်ညကို ဆယ်ခါလောက် ဖုန်းဆက်ပြီး မေးနေတာပဲဟေ့.. မင်းကတော့ ကံကောင်းခြင်းလူသားပဲ”

“ကံကောင်းမှတော့ ဆေးရုံရောက်မလားကွ”

“ဆေးရုံရောက်မှ ကံကောင်းခြင်းတွေပေါ်လာတာလေ၊ မင်းပေါ်မှာ မမချစ်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်ကို မင်းဘယ်လိုပိုင်းခြားမလဲ..”

“ပိုင်းခြားစရာ မလိုပါဘူးကွာ.. မမရဲ့သံယောဇဉ်က အဖြူရောင် သက်သက်ပါ.. ငါ့ပေါ်မှာ သူ့ဘဝထဲက ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ မောင်လေးနေရာမှာ ထားပြီး.. ခင်တွယ်နေတာပါ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ရုပ်ချင်းတူပုံကတော့ အမှူအစကို ကျနေတာပဲ..”

“ဘဝချင်းမတူကြပါဘူး.. တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တူခဲ့ကြ

၂

ရွှေဘဝင်

တာပဲဖြစ်မှာပါ။ ငါဓာတ်ပုံကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးပါပြီ။
ငါတို့(၂)ယောက်မှာ ကွဲပြားမှုတွေက အများကြီး၊ မျက်နှာပေါက်
နဲ့ မျက်လုံး၊ နှာတံတူပေမယ့် . . ကွဲပြားတာ နှုတ်ခမ်းနဲ့ နားရွက်
ဟာ လုံးလုံးမတူဘူး”

“ဆရာ . . သတိရလာပြီနော်”

“ဦးဦး . . .”

“သိုးငယ် . . .”

နှစ်ဆင့်ချိုင့်ကလေး ကိုင်ပြီး၊ ရောက်လာသော သိုးငယ်
တို့သားအမိကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ပုံရိပ်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး . . .

“သိုးကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတာကို . . သိုးတောင်းပန်ပါတယ်”

“ဦးဦး . . သား ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်၊ ကန်တော့
ပါရစေ”

“ရပါတယ် . . ငါ့ကောင်ရာ၊ ဦးဦးက ခုလိုမတရားလုပ်
တာကို သိပ်ပြီးမုန်းတာ”

“ဦးဦးနဲ့ သားကတော့ စိတ်ဓာတ်ချင်းတူတယ် . . သား
လည်း အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်ကျတာကို အရမ်းကို မုန်းတာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

ရွှေဘဝင် ♥

၃

သွက်လက်လှသော ချာတိတ်ကလေးစကားကြောင့် . .
ပုံရိပ်ပြီးမိသည်။

“နေပါဦး . . မင်းနဲ့ဦးဦးက ခုထိမိတ်ဆက်ရသေးဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ . . ဦးဦးနာမည်ကို မေမေပြောပြလို့ သိပြီး
ပါပြီ၊ သားနာမည်က . . သျှန်းလူမောင်တဲ့ မှတ်ထားနော်”

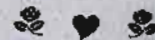
“ကောင်းပါပြီဗျာ . . မှတ်ထားပါ့မယ်”

“ဆရာ . . ဆန်ပြုတ်ကလေး ပြုတ်လာတယ်၊ သောက်
လိုက်ပါဦးလား . . .”

“အင်း . . ဗိုက်ထဲ ဟာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ပုံရိပ်ရေ . . ခုဆန်ပြုတ်က ဝယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်
တိုင်ပြုတ်လာတာဖြစ်လို့ သောက်ကောင်းမှာ . . ပထမရက်တွေ
မှာတော့ မင်းသတိရလာရင် သောက်ဖို့ဆိုပြီး ဆင်းဝယ်ရတာ
ခုတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဟေ့ . . .”

ကျော်လေး၏ စကားကို နှစ်ဦးသားအပြုံးကလေးနှင့်ပဲ
နေလိုက်ကြတော့သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

အခန်း ◀ ၉ ▶

ရန်ကုန်-ပဲခူး အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ပုံရိပ်
မောင်းနှင်နေသော ကားပေါ်တွင် စန္ဒီချစ် လိုက်ပါလျက်...

ပဲခူးမြို့တွင် စန္ဒီချစ်. . လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံစရာ
ရှိသဖြင့် ပုံရိပ်ကို အဖော်ခေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

“ငါ့မောင်လည်း မမအတွက် အလုပ်တွေရသလိုဖြစ်နေ
ပြီနော်. . .”

“မောင်လေးနဲ့ မမကြားမှာ အလုပ်ဆိုတဲ့သဘောမျိုး
မရှိပါဘူး. . မောင်လေးဟာ မမရဲ့မောင်လေ”

ပုံရိပ်စကားကို စန္ဒီချစ်နှစ်သက်စွာ ပြုံးနေလေသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ရွက်ခြောက် ♥

၉၅

“မမ. . မောင်လေးကို ပြောစရာအကြောင်း(၂)ခု
ရှိတယ်။ မောင်လေးနဲ့ မမကြားမှာ လျှို့ဝှက်ထားစရာ မရှိစေ
ချင်လို့ပဲ. . မမနဲ့ ပတ်သက်တာအားလုံး မောင်လေး သိထားစေ
ချင်တယ်. . .”

“ကျွန်တော် နားထောင်နေပါတယ်. . မမ”

“ပထမ အကြောင်းကတော့. . ဦးရဲလှနဲ့ မမရာဇဝင်
လေးပါ. . .”

စန္ဒီချစ်. . ဦးရဲလှပေါ်မှာ ရှုံးကြွေးတွေဆပ်နေတာတော့
ပုံရိပ်သိထားသူဖြစ်ပေမယ့်. . အတွင်းရေးကိုတော့ မသိခဲ့။

“ဦးရဲလှဆိုတဲ့ လူဟာ. . လောကကြီးမှာ ငွေကလွဲပြီး၊
ဘာကိုမှ တန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ လောင်းကစား
လုပ်ရင် သူ့အနိုင်ရမှ ကျေနပ်သူ. . လောင်းကစားနဲ့ သူ့ဘဝကို
ချမ်းသာအောင် လုပ်ခဲ့တယ်လေ၊ သူ ခုနေထိုင်တဲ့ တိုက်နဲ့ခြံဟာ
မမပိုင်ဆိုင်တဲ့ တိုက်နဲ့ခြံပဲ. . မောင်လေး”

“ဟင်. . .”

“သူ့လက်ထဲကို ဘာကြောင့်ရောက်ခဲ့သလဲဆိုရင်၊ မမ

သစ္စာမွန်စာပေ

သူ့ရဲ့ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှု ထောင်ချောက်ထဲကို ရောက်သွားလို့ပဲ. . မမ မိဘတွေမဆုံးခင်မှာ ကိုခင်မောင်ကျော်ဆိုတဲ့သူနဲ့ စေ့စပ်ခဲ့ကြတယ်။ ကိုခင်မောင်ကျော်ဟာ နိုးသားတယ်၊ ချမ်းသာတဲ့ မိဘတွေက ပေါက်ဖွားပြီး စီးပွားရေးဘက်မှာ ဘဝကိုမြှုပ်နှံထားသူ. . မမနဲ့ကွာဟတာကတော့ မမဟာ၊ လောင်းကစားကို ခုံမင်ခဲ့တယ်. . ဒါကြောင့်လည်း ဦးရဲလှရဲ့ ကောက်ကျစ်မှုကို ခံခဲ့ရတာပဲ. . တစ်နေ့ မမတို့ ရှိုးပွဲလေးတစ်ပွဲမှာ ဦးရဲလှနဲ့ မမ ရှယ်ယာပေါင်းပြီး ကစားခဲ့ကြတယ်. . သိတဲ့အတိုင်း ဦးရဲလှရဲ့ အောင်ပွဲလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ဒီပွဲမှာ မမတို့နိုင်ခဲ့ပြီး. . အောင်ပွဲအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဝိုင်းဖွဲ့သောက်ပွဲလေးကို လုပ်ခဲ့တယ်. . . အကြံသမား ဦးရဲလှဟာ မမသောက်မယ့်ဝိုင်ထဲမှာ အိပ်ဆေးတွေထည့်ပြီး မရိုသေစကားပြောရရင်၊ မဖွယ်မရာ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ပြီး အကျပ်ကိုင်ခဲ့တယ်. . နောက်ဆုံး မမပိုင်တဲ့တိုက်နဲ့ခြံကို အပေးအယူလုပ်ခဲ့ရတယ်. . .

“တော်တော် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ လူပဲ”

“မမ. . ကိုခင်မောင်ကျော်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး (၃)လ

လောက်မှာ ဒုတိယအကြိမ် ကောက်ကျစ်ခဲ့တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မမကို မဟုတ်ဘူး. . ကိုခင်မောင်ကျော်ကို သူ့ရိုက်ယူထားတဲ့ မမရဲ့ပုံတွေပြပြီး အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ သိက္ခာမကျစေချင်ရင် ငွေ (သိန်းတစ်ရာ)တောင်းခဲ့တယ်။ နဂိုထဲက သိက္ခာတရားကြီးတဲ့ ကိုခင်မောင်ကျော်ဟာ မမနဲ့ကွာရှင်းပြီး၊ လမ်းခွဲခဲ့တယ်။ မမကို နစ်နာကြေးပေးပေမယ့်. . မမလက်မခံခဲ့ပါဘူး။ မမဘိုးဘွားတွေထားခဲ့တဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေဟာ မမတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ဆယ်ဘဝလောက် ထိုင်ပြီးစားလို့ရတယ်။ ဦးရဲလှကို ဥပဒေလမ်းကြောင်းကနေ ရင်ဆိုင်ဖို့ပြင်တော့မှ ဦးရဲလှရှေ့ကို ဆက်ပြီးမတိုးရဲတော့တာပဲ. . ဒါပေမယ့် သူ့ကို ရာဇဝင်ကြွေးဆပ်ဖို့ကတော့ မမရင်ထဲမှာ အစိုင်အခဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေဆဲပါ။

စန္ဒီချစ်စကားပြောရင်း နာကျင်မှုတွေပါ ကပ်တွယ်ပြီး ပါလာနေသည်။

“မောင်လေး. . ရှေ့နားကျရင် တစ်ခုခုစားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

ပုံရိပ်ကားလေးကို လမ်းဘေးစားသောက်ဆိုင်လေး

တစ်ခုရှေ့တွင် ထိုးရပ်ပြီး ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

စန္ဒီချစ်.. အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲနှင့် ကော်ဖီကို နှစ်ယောက်
စာ မှာပြီး၊ စားသောက်ပြီးမှ...

“ဒုတိယအကြောင်းကတော့.. မမတို့ အဘိုးတွေလက်
ထက်ကတည်းက ရှာဖွေခဲ့တဲ့ စေတီပျက်လေးတစ်ဆူရဲ့ မြေပုံ
အကြောင်းပဲ.. မောင်လေး”

“ဟင်...”

“ဒီစေတီလေးက အင်းဝခေတ်.. သတိုးမင်းစော စစ်
ရှုံးပြီး တောနက်ကြီးထဲမှာ တည်ခဲ့တဲ့ စေတီလေးပါ”

“ရတနာတွေ မြုပ်နှံထားခဲ့လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး.. ငါ့မောင်၊ ဒီစေတီရဲ့ဌာပနာထဲမှာ
နဝရတ်ကိုးသွယ်စားတစ်လက်ကို ဌာပနာထားခဲ့တယ်၊ ဒီစားရဲ့
အစွမ်းဟာ အရမ်းကိုထက်တယ်.. ကြယ်တာရာတွေ စုံညီတဲ့
နက္ခတ်ကျရင် ရောင်စဉ်တန်းတွေဖြာထွက်ပြီး.. မြေလျှိုးမိုးပျံ
လို့တောင် ရတယ်လို့ပြောတယ်”

“မမက.. ဒီစားကို လိုချင်လို့လားဟင်”

“မမ ဒီစားကို ရယူချင်တာ.. လောဘရမ္မက်ကြောင့်
မဟုတ်ဘူး.. မသမာတဲ့ လူတွေလက်ထဲကို ရောက်သွားမှာစိုး
လို့ပါ...”

“ဒီနဝရတ်ကိုးသွယ်စားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး.. သိတဲ့လူရှိ
လား...”

“ရှိခဲ့တယ်.. မောင်လေး၊ မမအဘိုးရဲ့ သူငယ်ချင်း
ဦးစိန်လှအောင်ဆိုတဲ့သူ...”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသွားခဲ့တာလဲ...”

“မမဘိုးဘိုးဟာ.. တောပစ်ဝါသနာထုံတယ်၊ သူတော
ပစ်ထွက်တိုင်း ဦးစိန်လှအောင်ဟာ ပါသွားတတ်တယ်.. တစ်
နေ့ သားကောင်နောက်ကို လိုက်ကြရင်း၊ လူစုကွဲသွားခဲ့ကြတယ်။
ဘိုးဘိုးနဲ့ ဦးစိန်လှအောင်ဟာ တောနက်ထဲကို ရောက်ပြီး..
စေတီပျက်လေးနားကို ရောက်သွားကြတယ်...”

“ဆရာစိုး.. ကျုပ်တို့ ဒီညတော့ စေတီပျက်မှာပဲ
ညအိပ်ပြီးမှ မနက်ကျမှ လမ်းစရှာပြီး ပြန်ကြမယ်”

“ခုနေပြန်ရင် မလွယ်တော့ဘူး.. ခင်ဗျားပြောသလို

စေတီပျက်ထဲမှာ ညအိပ်ကျတာပေါ့”

စေတီပျက်ကြီးမှာ သစ်ပင်၊ နွယ်ခက်တွေလွှမ်းထားပြီး ဝင်ပေါက်လေးတစ်ခုမှ လိုဏ်ဂူလေးထဲသို့ ရှင်းလင်းပြီးဝင်ခဲ့ကြရသည်။

“ဒီနေရာလေး.. ကောင်းမယ်”

ဗုဒ္ဓကျောက်ဆင်းတုတော်လေးတစ်ဆူရှေ့တွင် ပါလာသောစားသောက်စရာတွေကို ခင်းကျင်း စားသောက်ပြီး၊ စကားပြောနေကြသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ.. ဒီခရီးဆောင်အိတ်ကို ကျုပ်က လွယ်မိရက်သားဖြစ်နေလို့ပေါ့၊ နို့မို့ဆိုရင် ဒီညအတွက်ဘာမှ စားစရာတောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

ဦးစိန်လှအောင်က ထင်းခြောက်တွေကို စုပြီး မီးဖိုလေးတစ်ခုလုပ်ထားသည်။

“စိန်လှအောင်...”

“ဘာများလဲ.. ဆရာစိုး”

“ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို သတိထားမိလား... ”

“ဘာတွေထူးခြားလို့လဲဗျ”

“ဒီလက်ရာတွေဟာ.. အင်းဝခေတ်လက်ရာတွေ”

“ဆရာစိုးရာ.. ဘယ်ခေတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့အတွက် တစ်ညတာ အိပ်ခွင့်ရရင်တော်ပြီဗျာ.. ကျန်တာတွေစိတ်ဝင်စားမနေနဲ့ ကျုပ်ကတော့ အိပ်ချင်လာပြီ”

ဦးစိန်လှအောင် ပြောလည်းပြော အိပ်လည်းအိပ်၊ အဘိုးကတော့ ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို အနီးကပ်ကြည့်ပြီး.. လေ့လာနေမိသည်။

အဘိုးထွန်းစိုးမောင်ဟာ.. ကျောင်းသားဘဝထဲမှ ရှေးဟောင်းရာဇဝင်နှင့် သမိုင်းကြောင်းတွေကို ဝါသနာပါပြီး၊ လေ့လာလိုက်စားသူဖြစ်သည်။ ဦးစိန်လှအောင်ကတော့ လောင်းကစား တောလိုက်အလုပ်ကလွဲပြီး.. ဘာကိုမှစိတ်ဝင်စားသူမဟုတ် နှစ်ယောက်လုံးမှာ မိဘတွေကျန်ရစ်ခဲ့သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးပြီးလုပ်ကိုင်နေကြပေမယ့်.. ဦးစိန်လှအောင် စီးပွားရေးဟာ ကျဆင်းမှုဘက်ကို ရောက်ရှိနေလေပြီ။

ဦးထွန်းစိုးမောင် စေတီပျက်ကြီးအနေအထားကိုပါ

ဆက်ပြီးလေ့လာပြီးမှ အိပ်ဖို့ပြင်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

ဦးထွန်းစိုးမောင် မျက်လုံးထဲတွင် အလင်းတန်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“စိန်လှအောင်... စိန်လှအောင်၊ ထစမ်း... ထစမ်း”

“ဆရာစိုး... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုမှာ... ကြည့်စမ်း”

“ဟာ...”

သူတို့နေသော အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် ရောင်စဉ်တန်းများ ထင်ဟပ်နေသည်။

“ဒါဘာဖြစ်တာလဲ... ဆရာစိုး၊ ထူးဆန်းတယ်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူး... အဖြေကတော့ ရှာကြည့်ရမှာပဲ”

ဦးထွန်းစိုးမောင်... ရောင်ခြည်တန်းဖြာထွက်တဲ့ အစနေရာဆီကို ရှာကြည့်တော့ အက်ကွဲပြီး အပေါက်တစ်ခုဖြစ်နေသော အုတ်ချပ်ပေါက်ဆီမှ တိုးထွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီနေရာဟာ စေတီဌာပနာထားတဲ့နေရာပဲ... ဌာပနာထဲမှာရှိတဲ့ ရတနာပစ္စည်းကတစ်ဆင့် အလင်းတန်းထွက်တာ ဖြစ်မယ်”

“ဟင်... ဒါဆို ဌာပနာထဲမှာ ရတနာတွေရှိနေတာပေါ့”

“ရှိလို့ အပြင်ကိုထွက်တာပေါ့ကွာ...”

ဦးထွန်းစိုးမောင်မှာ သဘောခိုးဖြင့် ပြောလိုက်ပေမယ့်၊ ဦးစိန်လှအောင်တစ်ယောက် လောဘရမ္မက်က... ထနေလေပြီ။

“ဆရာစိုး ကျုပ်တို့ဌာပနာတွေကို ယူသွားကြမလား”

“ဟာဗျာ... မဟုတ်တာ အဝီစိကို ဇောက်ထိုးကျမယ့် အလုပ်ကို မစဉ်းစားပါနဲ့... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီရတနာပစ္စည်းတွေကို လောဘသမားတွေလက်ထဲ မရောက်အောင်တော့ တစ်ခုခုလုပ်သွားမှဖြစ်မယ်...”

“ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်”

“ဟာ...”

ကွဲအက်ပြီး အပေါက်ဖြစ်နေသော အုတ်ချပ်ကလေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြိုကျလာပြီး... အပေါက်ဝကြီးတစ်ခု ဖြစ်

သွားသည်နှင့် ရောင်ခြည်တန်းတွေပါ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။
ဌာပနာ အပေါက်ကြီးကို ဓာတ်မီးတွေနှင့်ထိုးပြီး ကြည့်တော့ . .

“ဟာ . . . ဟိုက် . . .”

ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာတွေနှင့် ပေပုရပိုက်တစ်ခု . . ပြီးတော့
စိန်တွေနှင့်ပြုလုပ်ထားသော ကလပ်တစ်ခုပေါ်တွင် နရဝတ်ကိုး
သွယ်ဓားကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“စောစောက ရောင်ခြည်တန်းတွေထွက်တာ ဒီဓား
ကြောင့်ဖြစ်မယ်”

“ဒါ . . ဒါဘယ်လိုဓားမျိုးလဲ . . ဆရာစိုး”

“နရဝတ်ကိုးသွယ်ဓားလို့ ခေါ်တယ် . . သမိုင်းကျမ်းစာ
ထဲမှာ ဒီဓားကို ကိုင်ဆိုင်သောသူဟာ သတိုးမင်းစောတစ်ဦးပဲ
ရှိတယ် . . .”

“ယူသွားချင်တယ်ဗျာ . . .”

“စိန်လှအောင် . . ခင်ဗျား ဒီစိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ဆိုရင်တော့
ကျုပ်နဲ့အပေါင်းအသင်းမလုပ်နဲ့တော့ . . ဒီရတနာတွေဟာ ဗုဒ္ဓ
အမွေအနှစ်တွေဗျ”

“ဒီပစ္စည်းတွေကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့လဲ . . ကျုပ်တို့မယူရင်
တခြားသူတွေ တွေ့ရင်ယူသွားမှာပဲ”

“တခြားသူတွေ မယူနိုင်အောင်တော့ ပြန်ပြီးပိတ်ရမှာ
ပေါ့ . . ဖြစ်နိုင်ရင် နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီး၊ စေတီကြီးကို
မွမ်းမံပြင်ဆင်ဖို့ပဲ စဉ်းစားမိတယ် . . .”

“ခင်ဗျားသဘောပဲဗျာ”

ဦးစိန်လှအောင် စိတ်ထဲမှာတော့ ရတနာတွေကို မယူ
ဘဲ ပြန်ရမှာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ ဦးထွန်းစိုးမောင်မှာ
တော့ ဘေးမှကျောက်တုံးကြီးတွေကို တွန်းရွှေ့ပြီး အပေါက်ဝ
ကြီးကို ပိတ်လိုက်တော့သည်။ သူဌာပနာထဲမှ ယူလာတာ တစ်ခု
ကတော့ ပေပုရပိုက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းစိုးမောင် . . သူ့မှာပါလာသော ပိတ်စပေါ်တွင်
မြေပုံကြမ်းရေးဆွဲပြီး၊ သိမ်းထားလိုက်သည်။

ဦးစိန်လှအောင်တစ်ယောက်ကတော့ စေတီကြီးဆီသို့
နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်လာပြီး ရတနာတွေနှင့် နရဝတ်ကိုးသွယ်ဓား
ကို ယူဖို့ကြံစည်နေတော့သည်။

“ကဲ.. ငါ့မောင် သွားကြရအောင်၊ ကားပေါ်ကျမှ ဆက်ပြီးပြောကြတာပေါ့..”

“ဟုတ်ကဲ့...”

စန္ဒီချစ်.. ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပေးပြီး၊ ကားဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

“နောက်.. ဘာတွေ ဆက်ပြီးဖြစ်ခဲ့သလဲ”

“အဘိုး.. အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ယူလာတဲ့ပုရပိုက်ကို ဖတ်ကြည့်တော့မှ သတိုးမင်းစော စစ်ရှုံးစဉ်က တည်ထားခဲ့တဲ့ စေတီလေးဆိုတာကို သိရတယ်.. ဦးစိန်လှအောင်ဟာ ဘိုးဘိုးဆီက မြေပုံကို အကောက်ကြံပြီး ယူခဲ့တယ်”

“ဘယ်လို.. အကောက်ကြံခဲ့တာလဲ”

“ဘိုးဘိုးကို လူမှိုက်တွေ ငွေပေးပြီး၊ ဖမ်းဆီးနှိပ်စက်မေးခဲ့သလို.. ဘွားဘွားကိုပါ ဖမ်းပြီး၊ အကျပ်ကိုင်တာနဲ့ ဘိုးဘိုးပေးလိုက်ရတယ်.. ဒါပေမယ့် ဦးစိန်လှအောင်တို့ မြေပုံနဲ့ စေတီကြီးဆီကို မသွားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ သူတို့ ဥပဒေမဲ့ ပြုခဲ့တဲ့ရာဇဝတ်မှုတွေနဲ့ အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ထဲမှာပဲ ဇာတ်သိမ်းသွားတယ်..”

ဒီကတည်းက မြေပုံဘယ်ကို ရောက်သွားသလဲ မသိရတော့ဘူး။ ဖေဖေလက်ထက်မှာလည်း ရှာဖွေခဲ့တယ်.. မရခဲ့ဘူး။ မမက ဒီတာဝန်ဆက်ပြီးယူနေတာဟာ ဘိုးဘိုးမသေခင် မှာသွားခဲ့တဲ့ စကားကြောင့်ပါ”

“ခု.. သွားမှာ မြေပုံကိစ္စလား”

“ဟုတ်တယ်.. မောင်လေး၊ ဦးစိန်လှအောင် ထောင်ထဲမှာ မသေခင်.. နက်ကျော်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မြေပုံထားခဲ့တဲ့နေရာကို ပြောခဲ့တယ်။ ခု.. မမတို့သွားပြီး တွေ့ရမှာ နက်ကျော်ရဲ့ သားဆီကိုပဲ...”

အခန်း ◀ ၁၀ ▶

BURMESE
CLASSIC
.com

“ဗလကို တွေ့ချင်ရင်.. သူရှိမယ့်နေရာကို လိုက်သွားမှပဲ တွေ့ရမယ် တူမ.. ဒီကောင်က အိမ်ကနေထွက်သွားပြီဆိုရင် နောက်ကြောင်း မပြန်တော့ဘူး”

နက်ကျော်သားဖြစ်သူ ဗလအိမ်တွင်ရှိသော ဦးလေးကြီးထံမှ ကြားလိုက်ရသော စကားဖြစ်သည်။

“သူ.. ဘယ်မှာ ရှိနိုင်မလဲ”

“သူရှိတဲ့နေရာကို ပြောပြလို့တော့ ရပါတယ်၊ ခက်တာက မင်းတို့သွားဖို့မလွယ်ဘူး.. လောင်းကစားသမားတွေ၊ ဒုစရိုက်သမားတွေ နေတဲ့နေရာဖြစ်နေလို့...”

သစ္စာမွန်စာပေ

ခွက်ခြောက် ♥

၁၀၇

“နေရာကိုသာ ပြောပြပါ.. ကျွန်တော်တို့ ရအောင် တွေ့ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ.. (x -x- x - x)စားသောက်ဆိုင်မှာ ရှိကြတယ်...”

“သူတို့ အချင်းချင်းကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ ဝင်ပြီး တွေ့လို့မရဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. ဦးလေး”

“ဒါ.. ဦးလေးတို့ လိုရာသုံးပါ”

စန္ဒီချစ်.. ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ထုတ်ပေးပြီး၊ ဗလအိမ်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“မောင်လေး.. ဘာဆက်ပြီးလုပ်မလဲ”

“မမ.. ဟိုတယ်တစ်ခုခုက စောင့်နေပါ၊ ကျွန်တော် ရအောင်ခေါ်ထုတ်ခဲ့မယ်”

“မောင်လေးမှာ.. အန္တရာယ်ဖြစ်နေမလား”

“ဒုစရိုက်လောကအကြောင်းကို ကျွန်တော်ကျွမ်းကျင်ပြီးသားပါ.. စိတ်ချပြီးသာ မမစောင့်နေ၊ ငွေတော့ နည်းနည်း

သစ္စာမွန်စာပေ

ယူသွားမယ်”

“ငါ့မောင် လိုသလောက်ယူသွားလေ”

ပုံရိပ် . . စန္ဒီချစ်ဆီမှ ငွေတချို့ယူလိုက်ပြီး၊ သူမကို (x+x+)ဟိုတယ်တွင် ထားခဲ့ပြီး၊ ဗလရှိသော စားသောက်ဆိုင် ဆီသို့ ကားနှင့်ထွက်လာခဲ့တော့၏။

စားသောက်ဆိုင်လေးမှာ မသိတဲ့သူတွေအတွက် သာ မန်စားသောက်ဆိုင်လေးလိုပင် သိပ်ပြီးထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရ ပီရိသေသပ်သော ဆိုင်ကလေးပင်။

ပုံရိပ် ဘီယာတစ်လုံး မှာသောက်ပြီး၊ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် နောက်ခန်းထဲမှ မိန်းကလေး တစ်ဦးထွက်လာပြီး . . ပုံရိပ် နောက်စားပွဲခိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“မမတင် . . ဘယ်နှယ့်ကြောင့် အစောကြီးနားရတာလဲ၊ အခြေအနေမကောင်းဘူးနဲ့ တူတယ်။ ဒီနေ့လည်း ဗလနေ့ပဲနဲ့ တူတယ် . . .”

စားပွဲထိုးကောင်လေး စကားကြောင့် . . .

“နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထား . . ဒီ ဗလဆိုတဲ့ကောင်အကြောင်း

ထည့်ပြီးမပြောနဲ့ နားခါးတယ် . . တောက် ငွေကခမ်းသွားလို့ ဒင်းဆီက ငွေကိုရအောင်ပြန်ယူဦးမယ် . . ကြယ်နီ လာဦး”

“မမတင် . . ဘာမှာမလို့လဲ”

“မှာမလို့ မဟုတ်ဘူး . . ခိုင်းချင်လို့”

“ခိုင်းလေ . . .”

“ငါ့ ဟန်းချိန်းကို မင်းတို့မန်နေဂျာဆီမှာ ခဏထားပေး ကွာ . . .”

“ဟာ . . ကျွန်တော်မပြောရဲဘူး။ မမကိုယ်တိုင်သွားပြီး ပြောပါလား . . .”

“ငါ . . မသွားချင်လို့ပေါ့ဟ”

ပုံရိပ်အခွင့်အရေးတစ်ခုကို မိမိရရ ယူရတော့မည်။

“မင်း . . ဘယ်လောက်နဲ့ထားချင်တာလဲ”

“ဟင် . . ရှင်”

“မင်း အခက်အခဲဖြစ်နေတာကို သက်သက်ကူညီချင် တာပါ . . မင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လို့ရပါတယ်နော်”

“ရပါတယ် . . ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မ အခြေအနေကို

သိနေတယ်”

“မင်းပြောနေတာကို အမှတ်မထင်ကြားလိုက်ရတာပါ။
ငါ ဒီကိုလာတာ.. ဗလနဲ့ နှိုးပွဲလေး ကစားချင်လို့ အဝင်အထွက်
ခက်နေတယ်”

“ရှင်က စုံထောက်ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါသာ.. စုံထောက်ဖြစ်နေရင်၊ ဆိုင်ကို ပိတ်ဆို့ဖမ်း
လိုက်ရုံပဲ.. မင်းဆီက တစ်ဆင့်ဝင်စရာတောင် မလိုဘူး။ ဒီအ
တွက်စိတ်ချပါ..”

“ကျွန်မ.. ငွေတစ်သိန်းလောက် လိုချင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်
မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်.. မင်း ငါ့ကို တစ်ခုလောက်ကူညီမယ်ဆို
ရင်၊ မင်း.. ဗလဆီက ငွေတွေပြန်ပြီးရစေရမယ်”

“ရှင်.. တကယ်ပြောတာလား”

“ငါက.. စကားအပိုတွေ မပြောတတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီ.. ရှင်ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ကျွန်မဘော့(စ်)လို့
သတ်မှတ်ထားပြီး၊ ပွဲဝင်ကစားပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ ဩော်.. မင်းနာမည်”

“ငွေရနဲ့တင့်”

“ဒို့က.. ပုံရိပ်”

“မှတ်ထားပါမယ်..”

ငွေရနဲ့နှင့်အတူ.. နောက်ဘက်တံခါးပေါက်မှ တစ်ဆင့်
တိုက်ခန်းလေးဆီသို့ လျှောက်လာကြစဉ်၊ အပေါက်ဝတွင် လူ(၂)
ယောက် ရပ်စောင့်နေကြသည်။

“မမတင့် ချက်ချင်းပြန်ရောက်လာပါလား.. ဘေးမှာ
လည်း ဘော်ဒီဂါတ်လား.. အတွယ်အတာလား”

“ငါ့ အံ့နာ.. တံခါးဖွင့်တော့ နှိုးကြွေးကို အချိန်မီ ပြန်ယူ
ရမယ်”

“ကျွိ..”

အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး.. အထဲကိုဝင်တော့ မျက်လုံးများ
စွာ.. ပုံရိပ်တို့ကို ကြည့်နေကြသည်။

“တင့်.. မင်း လူစိမ်းကို ခေါ်လာတာလား”

“သူက.. လူစိမ်းမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ ဘော့(စ်) သူကိုယ်တိုင်

ဝင်ပြီးကစားချင်လို့ ခေါ်လာတာ ဘာလားမှ မရှိဘူး။ လမ်းရှင်း
တယ်.. ဗလ”

“မင်း.. ဘော့(စ်)ဆိုတော့ ငွေပေါမှာပေါ့”

“ဘုတ်..”

ပုံရိပ်ငွေထုပ်ကို သူထိုင်မည့်နေရာရှေ့ စားပွဲပေါ်ပစ်
တင်လိုက်ပြီး..

“ဒီငွေနဲ့ဆို.. မှီပါတယ်နော်”

“မှီတာပေါ့ဗျာ.. သုံးပတ်လောက်တော့ ကစားလို့ရပါ
တယ်..”

“အပိုင်တွက်လှချည်လား..”

“ဗလအတွက်.. တစ်ချပ်မှောက်လောကမှာ ငွေတွေ
ပေးလိုက်ရတယ်ဆိုတာ ရာဇဝင်မရှိဘူး ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ပွဲသိမ်းတဲ့အထိ ကစားကြည့်ပါဦး..”

“စပြီ..”

ပုံရိပ်.. အချိန်ဆွဲပြီး ရိုက်လို့မဖြစ်သောကြောင့် ပွဲကို
နာရီပိုင်းနှင့် အဆုံးသတ်လိုက်ရသည်။

“ကဲ.. ဗလ၊ မင်းမှာ ငွေရှိသေးရင်၊ နောက်ဆုံးပွဲ ကစား
ခွင့်ပြုတယ်.. မရှိရင် ပွဲသိမ်းမယ်”

ဗလမှာ ထပ်ပြီးထုတ်စရာ ငွေမရှိတော့.. ခန္ဓာကိုယ်
မှာရှိသော ပစ္စည်းတွေလည်း ပုံရိပ်က အားလုံးသိမ်းထားလိုက်
ပြီဖြစ်သည်။

“မင်းနဲ့ ငါစကားပြောချင်တယ်.. လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင်
မင်းပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပေးမယ့်”

“မင်း.. ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ စကားပြောချင်တာလဲ”

“မင်းသာ စိတ်ချပြီးလိုက်ခဲ့.. ဟိုရောက်တော့ သိရမှာ
ပေါ့ကွာ”

“ကောင်းပြီ.. လိုက်ခဲ့မယ်၊ ငါ့ကောင်(၂)ကောင်တော့
ခေါ်ခဲ့မယ်၊ ဖြစ်မလား..”

“ဖြစ်ပါတယ်.. တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ငါတို့ပြောမယ့်
စကားဝိုင်းထဲတော့ ဝင်ပါလို့မရဘူး”

“ဖြစ်ပါတယ်..”

“ကဲ.. မငွေရနဲ့တင် ခင်ဗျားငွေတွေ ပြန်ယူထားတော့”

အနိုင်ရသောငွေတွေကို ပေးပြီး၊ အပြင်သို့ ပုံရိပ်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“မင်းမှာ ကားပါလား”

“ပါတယ်.. ဟိုမှာရပ်ထားတာ ငါ့ကားပဲ”

“ဒါဆို မင်းရှေ့ကသွား၊ ငါတို့ အငှားကားနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်...”

ပုံရိပ် ကားနောက်ကို .. ဗလတို့(၃)ယောက် အငှားကားတစ်စီးဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြသည်။ စန္ဒီချစ်ရှိသော ဟိုတယ်ဆီသို့ ခေါ်လာပြီး၊ သီးသန့်ဝိုင်းတွင် စကားပြောကြသည်။

“ရှင့်အဖေဦးနက်ကျော်.. ရှင့်ကို ဘာတစ်ခုမှ မပေးခဲ့ဘူးပေါ့”

“ကျုပ်အဖေ ထောင်ကထွက်လာပြီး၊ ဒုစရိုက်လောကကို ကျောခိုင်းခဲ့တာကလွဲပြီး.. သူ့ဆီက ဘာတစ်ခုမှ မရခဲ့ဘူးဆိုတာတော့ လုံးဝသေချာပါတယ်”

“အဖိုးတန်ပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲ.. တခြား ပစ္စည်းတွေရော ပေးခဲ့ဘူးတာ မရှိဘူးလား”

“ခင်ဗျားတို့.. ကျုပ်အဖေဆီက ဘာလိုချင်ကြတာလဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ”

“ကောင်းပြီ.. ရှင့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်၊ ရှင့်အဖေ မြေပုံတစ်ခုကို ပေးခဲ့ဘူးလား”

“မြေပုံဟုတ်လား.. တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး၊ သူ့သာသေသွားတယ်.. မြေပုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့ဘူး။ ရတနာမြေပုံလား...”

“မြေပုံအကြောင်းပဲ သိတယ်.. ဘယ်လိုမြေပုံလည်းဆိုတာတော့ မသိဘူး။ ရှင် တကယ်မသိဘူးပေါ့...”

“ကျုပ်သိမှတော့ဗျာ.. မြေပုံအတိုင်း သွားတာကြာပြီပေါ့၊ အင်း.. ကျုပ်ဖခင်ဆီက ဘာမှမရဘူးဆိုတာ မသားဖြစ်မယ်.. မှတ်မှတ်ရရ သူ့ဆီက.. ရှေးဟောင်းလောကနတ်ပန်းပုရုပ်ကလေးတစ်ခုတော့ ရခဲ့ဘူးတယ်”

“ဟင်.. ခု ရှင့်ဆီမှာ ဒီပန်းပုရုပ်ကလေးရှိလား”

“ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အဝယ်သမားတစ်ယောက်ကို ဈေးကောင်းရတာနဲ့ ရောင်းပစ်လိုက်ပြီး.. အိမ်မှာ ဘာမှအသုံး

မဝင်တာနဲ့ ရောင်းပစ်လိုက်တာ... ”

စန္ဒီချစ်... လောကနတ်ပန်းပုရုပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖခင်ကြီးဆိုမှ ကြားဘူးသည်။ ထိုလောကနတ်ပန်းပုရုပ်မှာ မိမိအဖိုး၏ ပန်းပုရုပ်ဖြစ်မည်။ မြေပုံကို ပန်းပုရုပ်ထဲမှာ အံ့ဂှက်လေးနှင့် အတိုးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရှင်... ရောင်းလိုက်တာကြာပြီပေါ့”

“တစ်လလောက်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ရန်ကုန်က ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအဝယ်သမား... ဦးလွန်းခင်ကို ရောင်းလိုက်တာ”

စန္ဒီချစ်တို့ လောကနတ်ရုပ်ဆီသို့ ဆက်ပြီးလိုက်ရုံပဲ ရှိတော့သည်။ လောကနတ်ရုပ်ထဲမှာ မြေပုံရှိတာကို ဘယ်သူမှ သိနိုင်မှာတော့ မဟုတ်...

“ကျုပ်နဲ့ စကားပြောဆိုလို့ ပြီးပြီလား”

“အဆုံးသတ်သွားပါပြီ...”

“ကျုပ်နဲ့ အပေးအယူကိစ္စရော”

“မင်းပစ္စည်းတွေ ပြန်ယူသွား...”

“ငွေကရော...”

“ငွေရနဲ့တင်ဆီမှာ လိုက်ပြီးယူတော့... မမ အချိန်မှီ ရန်ကုန်ပြန်ပြီးဆင်းမလား”

“ဆင်းမယ်... မောင်လေး”

ဗလတို့ (၃)ယောက် ပြန်သွားကြပြီးသည်နှင့် ပုံရိပ်နှင့် စန္ဒီချစ်တို့ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ပြီးဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“မမ... ဦးလွန်းခင်ဆိုတဲ့ လူဆီက ပြန်ပြီးဝယ်ရမှာပေါ့”

“သူ့ဆီမှာ လက်မလွန်ခင် ဝယ်နိုင်ဖို့ပဲ လိုတယ်... မောင်လေး၊ အင်း ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မြေပုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး သတင်းအစပြန်ပြီးရတာကိုပဲ ကျေနပ်ရမှာပဲ”

ပုံရိပ် မောင်းနှင်နေသော ကားကလေးမှာ ရန်ကုန် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်တွင်...

အခန်း ◀ ၁၁ ▶

“ဦးလွန်းခင်ဆိုတဲ့လူဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း မှောင်ခို လုပ်ငန်းနဲ့ ဒုစရိုက်လောကထဲက လူတစ်ယောက်ပဲ.. မမ”

“ဘယ်လိုလူပဲဖြစ်ဖြစ်.. သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လောကနတ်ရုပ်တုလေးကို ရအောင်တော့ပြန်ယူရမယ်။ မောင် လေးနဲ့ မမ သွားတွေ့ပြီးစကားပြောကြည့်တာပေါ့”

“မမ.. မလိုက်ပါနဲ့ ကျွန်တော်ပဲသွားပြီး စကားပြော မယ်...”

“ငါ့မောင် ငွေကြေးကို အဓိကမထားနဲ့ ပစ္စည်းရအောင် သာလုပ်ခဲ့ပါ”

“စိတ်ချ မမ”

သစ္စာမွန်စာပေ

ရွက်ခြောက် ♥

၁၂

“အေး...”

ပုံရိပ်အပြင် ပြန်ပြီးထွက်မည်အပြု...

“မောင်လေး.. နေဦး”

စန္ဒီချစ် အခန်းလေးထဲသို့ ဝင်သွားပြီး၊ ပြန်ထွက်လာ တော့ လက်ထဲတွင် ဟန်းဖုန်းအသစ်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

“မောင်လေးအတွက်.. မမလက်ဆောင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. မမ၊ ကျွန်တော်လည်း ဟန်းဖုန်း တစ်လုံးလောက်လိုအပ်နေတာ.. သွားမယ်မမ”

“အေး...”

စန္ဒီချစ်ကို ကျောခိုင်းပြီး.. ပုံရိပ်ကားလေးနှင့် ထွက်လာ ခဲ့သည်။

နှင်းဆီဖြူဆိုင်ကို ဝင်ပြီး၊ ဆိုင်နှင့်ပတ်သက်တာတွေကို ကျောက်ခိုး၊ ကျော်လေးတို့နှင့် စကားပြောဆိုထားရမည်ဖြစ် သည်။ မမအတွက် အရေးကြီးနေသော မြေပုံကိစ္စလေးကို ပုံရိပ် ဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ရမှာဖြစ်သဖြင့်.. ဆိုင်ဘက်ကို

သစ္စာမွန်စာပေ

အားမစိုက်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

“ပုံရိပ် . . မင်းကိစ္စ ပြတ်ပြီလား”

“မပြတ်သေးပါဘူး . . ကျော်လေးရာ ဒါနဲ့ကျောက်ခွံရော”

“ဆိုင်အတွက် လိုအပ်နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေသွားပြီး ဝယ်နေတယ် . . .”

“မင်းတို့ ဆိုင်ပေါ်မှာ . . ခုလိုစေတနာထားပြီး လုပ်ကိုင်ပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ . . .”

“ပုံရိပ် . . နှင်းဆီဖြူဆိုင်လေးကို ငါတို့ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်လေးလို သဘောထားပြီး လုပ်ကိုင်နေတာပါကွာ၊ ဒီအတွက် မင်းနောက်ဆံတင်းမနေနဲ့ မမစန္ဒီချစ်ကိစ္စကိုသာ ပြတ်အောင်လုပ်”

“ဟင် . . ဆရာတောင် ရောက်နေပါလား”

“သိုးငယ် . . အစောကြီးအလုပ်ဝင်နေပါလား”

သိုးငယ်တို့ ဖျော်ဖြေရေးသမားတွေဟာ နှင်းဆီဖြူဆိုင်ကို ညနေပိုင်းလောက်မှသာ ရောက်လာတတ်ကြသည်။

“သိုးငယ်က အဆိုသမားသက်သက် မဟုတ်တော့ဘူးကွာ . . ကောင်တာသမားတောင် ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းမမကိစ္စနဲ့ အပြင်

ကို သွားနေချိန်မှာ ကောင်တာမှာဝင်ပြီး ကူပေးနေတာ”

“ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ မပြောတော့ဘူး . . သိုးငယ်၊ ခုလိုချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ လုပ်ကိုင်တာလေးဟာ . . ကြည်နူးစရာကောင်းပါတယ်”

“သိုး . . ဘဝကို အများကြီးပြောင်းလဲလိုက်ပါပြီ ဆရာ၊ အရင်ကတော့ ငွေကို ခုံမင်ပြီး၊ သိက္ခာတရားကို တန်ဖိုးမထားမိခဲ့ဘူး . . ခုတော့ ငွေထက်သိက္ခာတရားကို သိုး၊ တန်ဖိုးထားတတ်ပါပြီ”

“ကောင်းမွန်တဲ့ ပြောင်းလဲမှုပါပဲ . . သိုးငယ်”

“ဪ . . ဆရာ၊ မနေ့က ကိုကျော်လေးဆီက ဦးလွန်းခင် နံမည်ကို ကြားလိုက်ရတယ် ဆရာ . . သူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်စရာ ရှိနေလို့လဲဟင်”

“သိုးငယ် . . ဦးလွန်းခင်ကို သိလို့လား”

“ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို မှောင်ခိုဈေးကွက်ကို ပို့နေတဲ့ . . ဦးလွန်းခင်ဆိုရင်တော့ သိုး သိတယ်ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် . . သူပဲသိုးငယ်”

“ဆရာ. . သူနဲ့ကိစ္စရှိလို့လား”

“သူ့ဆီက ပစ္စည်းတစ်ခုကို ပြန်ပြီးဝယ်ချင်လို့ ကြိုးစားနေတာ ခုထိ သူ့ကိုမတွေ့ရသေးဘူး။ သူ့ကောင်တွေနဲ့ပဲ တွေ့နေရပြီး. . ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာတောင် မသိရပါဘူး သိုးငယ်ရာ. . .”

“သိုး. . ဆရာ့ကို သူနဲ့တွေ့ရအောင် ကူညီမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ကွယ်”

“ဆရာ. . ဘယ်နေ့တွေ့ချင်လဲပြော”

“ဖြစ်နိုင်ရင်. . ဒီနေ့တွေ့ချင်တယ် သိုးငယ်”

“ဆရာဟန်းဖုန်း ခဏပေး”

သိုးငယ် လက်ထဲသို့ ဟန်းဖုန်းကလေး ပေးလိုက်သည်နှင့် သိုးငယ်. . မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီသို့ ဖုန်းစကားပြောပြီး. . ။

“ဆရာ သွားကြမယ်၊ ကိုကျော်လေး. . သိုး၊ ဒီနေ့တော့ ဆရာ့ဘော်ဒီဂါတ် လုပ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ”

သိုးငယ်နှင့် ပုံရိပ် ကားနှင့် ထွက်ခဲ့ရင်း. . .

“ဆရာဘယ်ကို မောင်းရမှာလဲ. . .”

“ရန်ကင်းဘက်ကိုမောင်း ဆရာ၊ ခု သွားမယ့်သူက. .

ဦးလွန်းခင်ရဲ့ ဇနီးတွေထဲက တစ်ယောက်လေ၊ သွယ်သွယ်မိုးလို့ ခေါ်တယ်. . သိုးနဲ့ သိပ်ခင်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဦးလွန်းခင်ကို သူ့ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် အသုံးချထားရသူပါ. . .”

“ဦးလွန်းခင်ရဲ့ ဇနီးတွေက များတယ်ပေါ့”

“ဒီလူကြီးက လောင်းကစားနဲ့ မိန်းမလိုက်စားတာ. .

အမှန်တိုင်းပြောရရင် သိုးကို သူနွယ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့ဘူးတယ်။ နောက်မှ သွယ်နဲ့ဆုံပြီး ဇာတ်လမ်းဖြစ်သွားတာ. . ဆရာကို သိုးအမှန်အတိုင်းပြောရရင် သိုးဖြတ်သန်းတဲ့ဘဝက အပေါ်ယံကစားကွက်လေးပေါ်မှာပါ။ ဘဝကို မြှုပ်ပြီးဘယ်သူနဲ့မှ မကစားခဲ့ပါဘူး. . မင်းမင်းလတ်လည်း သိုးကို သူရဲ့ဖျော်ဖြေခံသူ ဖြစ်အောင်ကြိုးစားခဲ့တယ်။ သိုး ရှောင်တိမ်းပြီး နေခဲ့နိုင်လို့ပါ”

“ဆရာ. . စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ပြောသင့်မှ ပြောပါ”

“ဆရာသိချင်တာဆို.. သိုး မညာဝံ့ပါဘူး”

“သားလေး.. သျှန်းရဲ့ ဖခင်က ဘယ်ကို ရောက်သွားပြီလဲ...”

သိုးငယ်စကားသံလေး တိတ်ဆိတ်သွားပြီး၊ ပုံရိပ်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး...

“သိုး ပြောရင်၊ ဆရာ.. ယုံမှာလား”

“သိုးက.. ဆရာ့ကို မညာဝံ့ဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ”

“တကယ်တော့ သျှန်းဟာ.. သိုးသားအရင်းမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟာ...”

“သိုး.. မန္တလေးဘက်ကို သွားရင်း၊ ရထားပေါ်မှာ သိုးထက် အသက်ကြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ဦးဆီက ရခဲ့တာပါ။ ဒီကလေးကို ခဏကြည့်ပေးပါဆိုပြီး.. ဘူတာတစ်ခုမှာ ဆင်းသွားပြီး၊ ပြန်ကိုမလာတော့ဘူး။ သိုးလည်း ပထမတော့သက်ဆိုင်ရာကို အပ်ဖို့ပြင်ပြီးမှ ကလေးအပေါ်မှာသံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး၊ မွေးစားခဲ့တာပါ ဆရာ...”

“သိုး.. မိဘတွေရော ရှိသေးလား”

“ဖေဖေကတော့ မရှိတော့ဘူး.. မေမေကတော့ သီလရှင်ဝတ်ပြီး စစ်ကိုင်းမှာလေ၊ သိုးက မန္တလေးသူပါ.. ဖေဖေဆုံးသွားတော့ သိုး တက္ကသိုလ်တက်တဲ့နှစ်ပေါ့။ မိသားစုစီးပွားရေးက ဖေဖေနေထိုင်မကောင်း စပြီးဖြစ်ကတည်းက ကျဆင်းနေပြီး.. အကြွေးတွေတင် နောက်ဆုံး အိမ်နဲ့ခြံကိုပါ ရောင်းပြီး ဆပ်ခဲရတယ်။ သူငယ်ချင်းသွယ်က ဒီတုန်းက ရန်ကုန်စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုနေတာနဲ့ သူ့ဆီမှာအကူအညီတောင်းပြီး.. ဒီလောကထဲကို ရောက်ခဲ့တာပါဆရာ”

သိုးငယ်ထံမှ ကြေကွဲစရာ ဘဝကလေးတစ်ခုကို စိတ်မကောင်းဖွယ်ကြားလိုက်ရသည်။

“ငွေဟာ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်နော် ဆရာ.. ငွေကြောင့် လူတွေရဲ့ဘဝတွေဟာ ပျက်စီးနေကြရတာ၊ ခု သိုးကတော့ ငွေနောက်ကို ဇွတ်တိုးပြီး မဝင်ရဲတော့ဘူး၊ မိုးသားခြင်းနဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်ဘဝလေးကို ရပ်တည်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပြီ။ ဆရာ.. ဟို ရှေ့ကလမ်းထဲကို ကွေ့ဝင်လိုက်”

သိုးငယ်ပြောသည့် လမ်းကလေးအတိုင်း ကွေ့ဝင်လိုက်ပြီး.. ရပ်ခိုင်းသော တိုက်ခန်းရှေ့တစ်ခုတွင် ရပ်ကာ၊ ဆင်းလာခဲ့ကြတော့သည်။ (၆)လွှာတိုက်တစ်လုံး၏ (၃)လွှာ အခန်းတံခါးကို သိုးငယ်ခေါက်လိုက်သည်နှင့်...

“ငယ်.. လာကွာ၊ မင်းလာမယ်ဆိုလို့ အပြင်မသွားတော့ပဲ စောင့်နေတာ”

“မိုး.. သူက ကိုယ့်မန်နေဂျာ၊ ကိုပုံရိပ်”

“ကျွန်မ သွယ်သွယ်မိုးပါ။ အရင် နှင်းဆီဖြူဆိုင်မှာ လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်.. မန်နေဂျာ မင်းမင်းလတ် လက်ထက်လောက်မှာ အိမ်က အဘိုးကြီးမလုပ်ခိုင်းတော့တာနဲ့ ထွက်လိုက်ရတာ.. ထိုင်ကြဦး တစ်ခုခုစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

“မိုးရေ.. ကော်ဖီသာ ဖျော်ကွာ”

သွယ်သွယ်မိုး ကော်ဖီခွက်ကလေးတွေ ချပြီး...

“ကဲ.. ကိစ္စကိုပြော”

“မိုး.. ငါ မင်းအဘိုးကြီးကို တွေ့ချင်တယ်”

“သူ့ကို ခုချိန်မှာ တွေ့ဖို့ခက်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆို

တော့ သူ့နှိုးပွဲတွေဆက်နေတယ်လေ.. နယ်ဘက်က ဘော့(စ်)တွေနဲ့ အကြိတ်အနယ်ကို ငွေရှာနေတာ ငါ့ဆီကို မရောက်တာတောင် (၁၀)ရက်လောက်ရှိပြီ၊ မဖြစ်မနေတွေ့ချင်တယ်ဆိုရင်တော့.. သူ့ရှိမယ့်နေရာကို ငါပြောပြမယ်၊ မင်းတို့သွားလည်း သူက တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ နှိုးဝိုင်းထဲ ရောက်ပြီဆို ဘာကိုမှသတိရတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး”

“သူတို့ဘယ်မှာ ပွဲဖြစ်တယ်ဆိုတာပဲ ပြောပါ”

“သူတို့ အင်းယားမြိုင်ထဲက (x + x - +) ခြံတစ်ခြံထဲမှာ ရှိတယ်”

သွယ်သွယ်မိုးပြောတဲ့ လိပ်စာလေးကို မှတ်ထားလိုက်သည်။

“ကော်ဖီတွေ အေးကုန်မယ် သောက်လိုက်ဦး.. ခုချိန် မစသေးပါဘူး။ ညနေလောက်မှ ဝိုင်းစကြမှာ သူ့ကို ခုချိန်မှာ ဘယ်မှာရှိမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မလည်း မသိနိုင်ဘူး”

ပုံရိပ်နာရီကို ကြည့်တော့ အချိန်ကစောနေသေးသဖြင့် ခပ်အေးအေးပဲ ထိုင်နေလိုက်သည်။

“(၃)ရက်လောက်ကတော့ နယ်စပ်က ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းအဝယ်သမားတွေတောင် ငါ့ဆီကို ရောက်လာကြသေးတယ်. . သူနဲ့ပထမအခေါက်တုန်းက ငါ့အိမ်မှာ ရှေးဟောင်း လောကနတ်ရုပ်တုကလေး ရောင်းဖို့စကားပြောကြတယ်။ ဈေးမတည့်သွားဘူး။ နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပြီး လာကြတာ. . ငါ ဖုန်းဆက်ပြီးမေးတော့ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားသလဲ မသိဘူး၊ မရောင်းတော့ဘူးလို့ ပြောခိုင်းလိုက်တာနဲ့ ပြန်သွားကြတာ. . .”

“လောကနတ် ရုပ်တုနော်. . .”

“ဟုတ်ပါတယ်. . ရှေးဟောင်းလက်ရာတစ်ခုလို့ ပြောတာပဲ”

“သူ့ဆီမှာ ခုထိရှိတုန်းပဲပေါ့. . .”

“ရောင်းမထွက်သေးတာတော့ သေချာတယ်၊ မနက်က မှ သူ့တပည့်ပေါ်လေးနဲ့ ကျွန်မမြို့ထဲမှာတွေ့တော့ သူ့ဆရာက ပန်းပုရုပ်ကို ယူခိုင်းလို့ လာယူတာတဲ့ ကျွန်မအထင်တော့. . ရှိုးဝိုင်းမှာ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်မယ်နဲ့ တူတယ်”

“ဟင်. . .”

ပုံရိပ်. . . လောကနတ်ရုပ်တုလေး နောက်လက်သို့ မရောက်ခင် ဦးအောင်ယူနိုင်မှ ဖြစ်မည်။

“ငယ်. . မင်းလည်း ခုလိုမနေနဲ့တော့ကွာ”

“ငါက ခုလိုမနေလို့ ဘယ်လိုနေရမှာလဲဟ. . .”

“အိမ်ထောင်ကလေးဘာလေး ပြုပြီး၊ မိသားစုဘဝလေးကို တည်ဆောက်တော့လေ”

“ငါ့သားလေး ရှိနေရင်. . ငါ့ဘဝ ပြည့်စုံနေပါပြီဟာ”

“ဒီလိုတော့ မသတ်မှတ်ထားနဲ့ မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ ကိုယ့်ကိုကာကွယ်ပေးမယ့် လူ. . လိုအပ်တယ်။ ကိုယ့်မှာ အိမ်ထောင်ဘက် ရှိနေရင်. . တော်ရုံလူတွေက အနိုင်မကျင့်ဝံ့တော့ ဘူးပေါ့. . ခု အဘိုးကြီးကို ငါနှစ်သက်သည်ဖြစ်စေ၊ မနှစ်သက်သည်ဖြစ်စေ. . ကိုယ့်အတွက် အကာအကွယ်တစ်ခုတော့ ဖြစ်တယ်လေ”

သွယ်သွယ်မိုးစကားကြောင့်. . သိုးငယ် တွေဝေသလို ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ. . .

“ငါ့ဘဝထက် ငါ့သားလေး. . သျှန်းပေါ်မှာ နားလည်

မူပေးနိုင်သူ တွေ့ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး။ ဒါတွေကို ခေါင်းထဲ ထည့်လို့ မရသေးပါဘူးဟာ”

“ငါ့အဘိုးကြီး ခုတွဲနေတဲ့ ဦးရဲလှဆိုတဲ့ လူကြီးကတောင် ငါ့ကို မင်းနဲ့ချိတ်ပေးဖို့တောင် စကားစနေသေးတယ်...”

“ဦးရဲလှ...”

ပုံရိပ်နှင့် ဦးရဲလှသမိုင်းကြောင်းကတော့... ပတ်သက် ဆက်နွယ်မှုတွေက ခုထိမပြတ်တောက်သေး... မမစန္ဒီချစ်ပေါ် မှာ အနိုင်ကျင့်ယုတ်မာခဲ့သော ရာဇဝင်ကြွေးကို ပုံရိပ်စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းစွာနှင့် လက်စားချေလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်နေတာတော့ အမှန် တကယ်...။

“ခုပွဲမှာ ဦးရဲလှ... ပါနိုင်လား”

“သူစီစဉ်တဲ့ ပွဲလေ”

“ဪ... ”

ပုံရိပ်... ခုပုံစံနဲ့ဝင်ရင် ဦးရဲလှသူ့ကို အဝင်ခံမှာမဟုတ်၊ ပုံရိပ်၏ လက်ကို သဘောပေါက်ထားသူဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုတွေ့ သည်နှင့် ခြံဝင်းထဲတောင် ဝင်ခွင့်ရမည် မဟုတ်ပေ။

“သိုးငယ်...”

“ရှင်... ဆရာ”

“ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အလှပြင်ဆိုင်နဲ့ သိကျွမ်းမှုရှိလား...”

“ရှိတယ်ဆရာ... သိုးနဲ့ ခင်တဲ့ ယောက်ကလျာတစ်ဦး ရှိတယ်... ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲလုပ်ပေးတဲ့နေရာမှာ တကယ်ကို ကောင်းတာ”

“ဆရာ့ကို ပို့ပေးနိုင်မလား”

“သွားမယ်လေ”

ပုံရိပ်တို့ သွားဖို့ပြင်စဉ် အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် သွယ်သွယ်မိုးထပြီး ဖွင့်ပေးတော့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဝင်လာ သည်။

“ဪ... အန်တီကေသီပါလား၊ ဝိုင်းမသွားဘူးလား”

“ဒီနေ့ အိမ်ကအဘိုးကြီး အပြင်မသွားတော့ ပွဲစဉ်ပျက် ပြီ... ဒါကြောင့် သွယ်သွယ်ဆီကို လာပြီးပြောပြခိုင်းတာ... သွယ်သွယ်လူကြီးကတစ်ဆင့် ဦးရဲလှကို လူတစ်ယောက်ထစ်ပြီး

ဖြည့်ခိုင်းလိုက်ကွာ. . ရော့ သူတို့ဖိတ်စာအောက်မှာ အဘိုးကြီး
ကိုယ်တိုင်ပါလာတယ်. . သွားဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . သွယ်ပြောလိုက်ပါမယ်”

ပုံရိပ်. . စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော ဖိတ်စာကတ်
လေးကို ယူလိုက်ပြီး. . .

“သွယ်. . ဒီဖိတ်စာကိုယ့်ကို လွှဲပေးလို့ရမလား”

“ရတယ်. . ကိုပုံရိပ် ဝင်ကစားမလို့လား”

ပုံရိပ်ခေါင်းလေး ညိတ်ပြီး. . တိုက်အောက်သို့ဆင်းလာ
ခဲ့ကြတော့၏။

“ဆရာ. . သူတို့ဝိုင်းမှာ ထိုင်ကြတဲ့သူတွေက ဖျံတွေ
ချည်းပဲနော်. . ဆရာဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့. . သိုးရယ်”

“သိုးပါလိုက်ချင်တယ်. . ခေါ်မှာလားဟင်”

“သိုးငယ်လိုက်မှ ဖြစ်မှာလေ”

ပုံရိပ် သွားရမည့်အနေအထားကိုပါ ပြောပြပြီး၊ ရုပ်ဖျက်
မည့်ဆိုင်ကလေးဆီသို့ လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ဒို့ ဘယ်လိုပုံလုပ်ပေးရမလဲ. . ပြော”

“ဒီရုပ်နဲ့ မတူရင်ဖြစ်တယ်”

“တစ်ရက်ခံလား. . နှစ်ရက်ခံလား၊ (၃)ရက်တော့ အာမ
မခံဘူးနော်”

“နာရီပိုင်းလောက်ဆိုရင် ရပါတယ်၊ တစ်ဖက်လူလုံးလုံး
မမှတ်မိဖို့ပဲ လိုတယ်. . ”

“မာမိရှိန်း. . လုပ်စားလာတဲ့ရာဇဝင်မှာ ရုပ်ပြောင်းပေး
တာကို ပေါ်သွားတယ်ဆိုတာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဘူး”

“ကဲ. . စပြီး လှုပ်ရှားလိုက်ရအောင်”

ပုံရိပ်နှင့် သိုးငယ်တို့ကို သီးသန့်အလှပြင်ခန်းတစ်ခုထဲ
သို့ ခေါ်သွားပြီး၊ မာမိရှိန်း စိတ်တိုင်းကျ ရုပ်ပြောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်
တော့သည်။

ပုံရိပ် ဖဲချပ်တွေကို ပြန်ပြီးကိုင်ရဦးမည်။

အခန်း ◀ ၁၂ ▶

ပုံရိပ် ခြံတွင် ဖိတ်စာကတ်ကို ပေးပြီး.. ခြံဝင်းထဲသို့ ကားလေးမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပေါက်ဝတွင် ဦးရဲလှနှင့် တွေ့ပေမယ့် ပုံရိပ်ကို လုံးလုံးမမှတ်မိ.. ဦးရဲလှသိနေသူက သိုးငယ်..

“သိုးငယ်ကတော့ အပိုင်တွဲလိုက်ပြီနဲ့တူတယ်.. ဒို့ ပြောတာနောက်ကျသွားတာကိုး.. ဟေ့ လွန်းခင်”

“ဘာလဲကွ..”

“ငါ့အတွက်ကြေကွဲရာတစ်ခုပါလား၊ ဟား.. ဟား.. ဟား..”

သစ္စာမွန်စာပေ

ရွက်ခြောက် ♥

၁၃၇

ပုံရိပ်လက်မောင်းကလေးကို သိုးငယ်ချိတ်ပြီး၊ အိမ်ကြီး ထဲတွင် ပြင်ဆင်ထားသော စားပွဲဝိုင်းတွင် ဝင်ပြီးထိုင်နေကြစဉ်၊ ဦးလွန်းခင်.. ပုံရိပ်တို့ ကစားဝိုင်းဆီသို့ ရောက်လာပြီး...

“သိုးငယ်.. မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“မိတ်ဆက်ပေးရမှာပေါ့.. ဦးစိုင်းလျှံတဲ့ ရှမ်းပြည်နယ် ဘက်ကနေ အရောင်းအဝယ်တစ်ခုနဲ့လာတာ၊ ဒေါ်ကေသို့ကိုယ် စား အိမ်ဝင်ပြီးဖြည့်ပေးတာ.. အလုပ်အကိုင်စီးပွားရေးကိုပါ ထည့်ပြီး ပြောရဦးမှာလား”

“အနေအထားကို ကြည့်ကတည်းက သဘောပေါက်ပါ တယ်.. ငါတို့ပွဲမှာ ဘာလုပ်ငန်းတွေလုပ်လုပ် အရေးမပါဘူး။ အရေးပါတာ ငွေပါလာဖို့ပဲ..”

“ဒီငွေလောက်ဆို ဝင်ထိုင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

သိုးငယ်ကို ပေးထားသော ငွေတွေကို သိုးငယ်ပြလိုက် သည်။

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ကွာ..”

“ဆရာ.. ဖုန်းလာတယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

ဦးလွန်းခင်ဆီသို့ တယူ၌ဖြစ်သူ ဟန်းဖုန်းကလေးကို လှမ်းပေးသဖြင့် လှမ်းယူရင်း...

“ဟဲလိုပြောပါ... လွန်းခင်စကားပြောနေတယ်”

“x - + - x - + - x - + - x - + -”

“မင်းတို့ဆရာကတော့ လုပ်ပြီ... ဒီနေ့တစ်ခါတည်း အရောင်းအဝယ်ဖြစ်မယ်ဆိုပြီးကွာ... ငါက ငွေတောင်သိပ် ယူ မလာဘူး”

“x - + - x - + - x - + - x - + -”

“မနက် ပွဲပျက်ရင်၊ ငါ့ဘက်ကတာဝန်ကျေပြီလို့ပြော လိုက်... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပေးအယူသဘောတွေ ရှိလို့ ဟိုဝယ်လက်ကိုတောင် မရောင်းဘဲ... မင်းဆရာကို ဦးစား ပေးတာလို့ ပြောလိုက်... ဒါပဲ”

ဦးလွန်းခင် ဖုန်းပိတ်ပြီး၊ သူတပည့်ကိုပေးလိုက်သည်။

“လွန်းခင်... မင်းအပြင်ကိစ္စတွေပြီးရင် ဝိုင်းစရအောင်၊ အပြင်မှာက ရာသီဥတုက သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

“ရဲလှ မင်းဆီက ငွေနည်းနည်းယူရမယ်၊ အရောင်းအ

ဝယ်က မနက်ဖြန်ကို ရွှေ့လိုက်တယ်”

“ယူလေ... သိပ်အများကြီးတော့ မရှိဘူးနော်”

“အေးပါကွာ... အိမ်ကို ပြန်ပြီးမယူချင်လို့”

“သွားကြမယ်”

ဦးရဲလှ ဦးဆောင်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ဝိုင်းတွင် ဝင်ကစားကြသူတွေက ဖဲလောက၏ကြေးစားသမား တွေဖြစ်ပြီး... ဦးရဲလှ၊ ဦးလွန်းခင်တို့က ငွေသိမ်းတဲ့သူတွေ၊ ပုံရိပ် ဘေးတွင် သိုးငယ်ကတော့... ငွေကိုင်အဖြစ်နဲ့ ထိုင်နေပြီး၊ ရှိုးပွဲ လေးစတော့သည်။ သားကောင်တစ်ကောင်ကို ချောင်းမြောင်း နေသော ကျားတွေရဲ့အားပြိုင်ပွဲတစ်ခုဆိုလျှင် မမှားပေ... တစ် ချက်လေး အတွက်အချက်မှားတာနှင့် ခံရမည့်ပွဲပင် ဖြစ်၏။

ပွဲချိန်တစ်နာရီထိုးလုလုတွင်... ဦးလွန်းခင် ငွေတွေက လက်ကျန်ပင် မရှိတော့ပေ။ ဦးရဲလှလည်း အနှုံးပြနေလေပြီ... အနိုင်နှင့် စင်ပေါ်ရောက်နေသူမှာ ပုံရိပ်။

“ရဲလှ... မင်းဆီမှာ ငွေကျန်သေးလား”

“မရှိတော့ဘူး... လွန်းခင်၊ ငါပြန်ပြီးလိုက်ဖို့တောင် ငွေ

မမိဘူး ဖြစ်နေတယ်.. မင်းယူထားတဲ့ငွေကို ယူချင်တယ်”

“ငါ့ဆီမှာ ခုပေးစရာ မပါဘူး.. အိမ်ပြန်ပြီးယူဖို့ကျတော့ အချိန်မရှိဘူး”

“ကျုပ်.. ခင်ဗျားတို့ကို (၃)ကြိမ်ပဲ အခွင့်အရေးပေးမယ်.. မှီအောင် ရိုက်ယူနော်၊ နာရီကပြည့်သွားပြီ”

“ဟာ...”

“လွန်းခင်.. မင်း အားချင်း ငွေရမယ့်ကိစ္စကို စဉ်းစားကွာ...”

ပုံရိပ် (၃)ကြိမ်ပဲ ရိုက်ဖို့သတိပေးလိုက်သောကြောင့် ဦးရဲလှနှင့် ဦးလွန်းခင် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားကို ပစ္စည်းတစ်ခုပေါင်ချင်တယ်...”

ပုံရိပ် ဦးလွန်းခင် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး...

“ရွှေလား၊ ကျောက်လား...”

“ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခု”

“ကျုပ်နားမလည်ဘူး...”

“ကျုပ်အာမခံပါတယ်.. သိုးငယ် မင်းဘော့(စ်)ကိုပြော

ပေးပါကွာ.. ပွဲပြီးတာနဲ့ ငွေသွားပြီး ယူပေးမယ်”

“စိုင်း ယူထားလိုက်ပါ.. သူတို့သေချာပေါက်ပြန်ပြီး ယူကြမှာပါ”

“ပစ္စည်းကြည့်မယ်...”

“အာကာဦး.. ယူခဲ့စမ်း”

တပည့်ဖြစ်သူက.. ပိတ်စအဖြူနှင့် ထုပ်ထားသော လောကနတ်ရုပ်တုလေးကို စားပွဲပေါ်တွင်ချလိုက်သည်။

“မဆိုးဘူး ကြည့်ကောင်းတယ်.. အိမ်မှာထားရင်၊ ပနံရမယ့်လက်ရာလေးပဲ၊ ခင်ဗျားပစ္စည်း ဘယ်လောက်တန်သလဲ”

“သိန်း(၂၀)တန်တယ်...”

“သစ်သားရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်က သိန်း(၂၀)ဆိုတော့ မဖြစ်နိုင်တာဗျာ...”

“ဒါရှေးဟောင်းလက်ရာလေ...”

“ရှေးဟောင်းတာတွေ ကျောက်ခေတ်က ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်အတွက်တော့ သစ်သားရုပ်တုလေးပဲ.. တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ရှုံးနေကြတဲ့သူတွေဆိုတော့ အခွင့်

အရေးပေးရမှာပေါ့.. (၁၀)သိန်းပေးမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ..”

ဦးလွန်းခင် ရှုံးမဲ မဲနေသောကြောင့် ရောင်းတန်းဈေးကို ခေါင်းထဲတွင် မထားနိုင်ပဲ...

“ယူမယ်ဗျာ...”

“အရောင်းလား.. အပေါင်လား”

“အပေါင်သဘောထားမှာပါ”

“ကျုပ်ရဲ့ထုံးစံတစ်ခုကို ပြောမယ်၊ သဘောတူတယ်ဆိုမှ ကျုပ်ယူမှာ။ ကျုပ်က ဘယ်လောက်တန်တဲ့ ပစ္စည်းပဲဖြစ်ဖြစ်.. အကျိုးအမြတ်တွေ သိပ်ပြီးမကြည့်တတ်ဘူး။ အရှင်းဆုံးစကား ပြောရရင် တန်တာမတန်တာကို မတွက်ဘူး.. အပေါင်ခံတာတော့ အစဉ်အလာမရှိဘူး ရောင်းချင်ရင်ရောင်းလိုက်...”

“ဟာ.. ဈေးက ကွာနေတယ်”

“ကျုပ်ဘက်က ထပ်ပြီးတိုးပေးစရာတော့ မရှိဘူး”

“ကျွန်မကြားက အကြံတစ်ခုပေးမယ်...”

“မင်း.. ပြောကြည့်ပါဦး”

“ဝိုင်းပြီးချိန်မှာ ပြန်ပြီးရွှေးနိုင်အောင် အန်ကယ်တို့က

နိုင်အောင်ကစားပေါ့.. စိုင်းဘက်က ဒါတော့ အခွင့်အရေး တစ်ခုလောက် ထပ်ပြီးပေးလိုက်ပါ”

“ပေးပါတယ်.. ဒီအရုပ်ကြီးက ကျုပ်အတွက် အလှ သက်သက်လေးပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ သဘောတူလား...”

“လွန်းခင်.. မင်းလူကိုယုံရင် သဘောတူလိုက်”

“တူတယ်ဗျာ”

“သိုးငယ်.. ငွေ(၁၀)သိန်းပေးလိုက်ပါ”

ဦးလွန်းခင်လက်ထဲသို့ ငွေ(၁၀)သိန်းထည့်ပေးလိုက်ပြီး၊ ဝိုင်းပြန်စတော့လည်း ပုံရိပ်၏ ကစားကွက်ပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ ယှဉ်လို့မရတော့ပဲ.. ဦးရဲလှနှင့် ဦးလွန်းခင်တို့ အရှုံးနှင့်ပွဲသိမ်း လိုက်ကြတော့၏။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး.. နောက်တစ်ကြိမ် ဆုံကြတာ ပေါ့...”

“သိုးငယ်...”

“အန်ကယ် ဦးလွန်းခင် ဘာပြောချင်လို့လဲ ပြောလေ”

“ငါ့ရုပ်တုကို ပြန်ပြီးလိုချင်တယ်.. မင်းဘော့(စ်)ကို နား

ချပေးထားပါ။ ဒီညလာပြီး ယူမယ်”

“ဒီညတော့ ကျွန်မတို့ တွေ့ဖို့အချိန်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး.. မန္တလေးကို ခရီးသွားစရာ ရှိတယ်”

“ဒါဆို နာရီပိုင်းလောက်တော့ စောင့်ပေး”

“ဦးလွန်းခင် ကျုပ်က ဒီရပ်တုလေးကို ကျုပ်လက်ထဲမှာ ဝအောင်ကြည့်ချင်သေးတယ်၊ နောက်မှပြန်တွေ့မယ်ဗျာ.. သွားမယ်”

ဦးလွန်းခင် တပည့်(၂)ယောက် ပုံရိပ်တို့နောက်ကို ပြေးလိုက်လာပြီး...

“ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြောလို့ မရဘူးလား”

“ဘာလဲ.. မင်းတို့က ကြမ်းပြီး ယူချင်တယ်ပေါ့၊ သိုးငယ်ကားပေါ်တက်ပြီးစောင့်နေ...”

သိုးငယ်ကို ကားပေါ်တက်ခိုင်းပြီးနောက်...

“မင်းတို့ (၂)ယောက်ထဲက ဘယ်သူအရင်ဝင်မှာလဲ.. နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူဝင်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိရင်လည်း ရတယ်”

“ကျား.. ယိ...”

“ရော.. ဖြောင့်လက်ဒီး ခွပ်.. အီး”

“ဒါက.. ဝိုက်လက်သီး၊ ခွပ်.. အား...”

ပုံရိပ်ဆီကို ပြေးဝင်လာသည့်နှစ်ယောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို အသာအယာရှောင်တိမ်းပြီး တုံ့ပြန်လိုက်သည်.. နှစ်ယောက်လုံးနောက်သို့ ဆုတ်သွားပြီး...

“ချောက်.. ချောက်”

ခားမြောင်ကိုယ်စီ ထုတ်လိုက်ကြသည်။

“မင်း.. ခုနေရာက ဥပဒေမဲ့ဇုန်လို့ ထင်ထားရင်တော့ ထပ်ပြီးဝင်ခဲ့ကြဦးလေ...”

“ဟိုကောင်နှစ်ကောင် ရပ်စမ်း၊ လွန်းခင် မင်းကောင်တွေကို ပြန်ပြီးခေါ်ထား.. ပြဿနာတွေတက်ရင် အားလုံး အချုပ်ထဲရောက်သွားမယ်.. နောက်ထပ်ပွဲတွေတောင် ကလို့ မရဘူးဖြစ်မယ်နော်.. လွန်းခင်”

ဦးလွန်းခင် မကျေနပ်ပေမယ့် အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားပြီး သူ့လူတွေကို ပြန်ပြီးခေါ်လိုက်သဖြင့်... ပုံရိပ်ကားစက်နှိုးပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဆရာ. . .”

“ပြောလေ သိုးငယ်”

“ဆရာကစားတာ သိပ်ပြီးကောင်းတယ်နော်”

“ကံကောင်းသွားတာပါ. . .”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး. . . ဦးရဲလှလို လူတွေဆီက အနိုင်ရဖို့ ဆိုတာ မလွယ်လှဘူး. . . ဆရာဟာ ဖဲမှော်ဆရာတစ်ဦးဖြစ်ရမယ်”

“ထားလိုက်ပါတော့ သိုးငယ်ရယ်”

ပုံရိပ်ရင်ထဲမှာတော့. . . စန္ဒီချစ်အတွက် တာဝန်လေး တစ်ခုကို ကျေပွန်ခဲ့ပြီမို့ ကျေနပ်မိလိုက်တော့သည်။

“သိုးငယ်. . .”

“ရှင်. . . ဆရာ”

“သိုးငယ် စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုနေတာကို ဆက်ပြီးမလုပ်ပါနဲ့တော့လား. . .”

“ဟင်. . . သိုး. . .”

“နှင်းဆီဖြူဆိုင်အတွက် အရေးပါတဲ့ တာဝန်လေးတစ်ခု ကို ယူစေချင်တယ်”

“ဆရာ စီစဉ်ပေးမှတော့ သိုးငယ်ဘက်က ငြင်းစရာ မရှိပါဘူး. . .”

“နှင်းဆီဖြူဆိုင်မှာ ကိုယ်ရယ်. . . ကျော်လေး၊ ကျောက်ဦး၊ သိုးငယ်နဲ့ဆို (၄)ယောက် ဦးဆောင်ပြီး၊ ရပ်တည်ကြတာပေါ့။ ဆိုင်မှာ လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ အလုပ်သမားအားလုံးက မိသားစု သဖွယ်ပဲ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ လုပ်ကိုင်ကြရအောင်. . . သိုးငယ်”

“သိုးတို့အတွက် နှင်းဆီဖြူဆိုင်လေးဟာ ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းတဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်အောင်. . . သိုး၊ ကြိုးစားပေး ဂျပယ်”

“မမဝမ်းသာအောင် သတင်းလေးကြိုပြီးပို့ပေးလိုက်ဦး မယ်. . .”

ပုံရိပ်ကားလေးကို လမ်းဘေးတွင် ထိုးရပ်ပြီး၊ စန္ဒီချစ် ဆီကို ဖုန်းလှမ်းပြီးဆက်လိုက်သည်။

“မောင်လေး. . . အထူး ကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ်”

“မောင်နှမတွေကြားမှာ. . . ကျေးဇူးစကားတွေ မပါ ကြေးလေ. . .”

“ခုကျေးဇူးတင်တာ.. မမအတွက်မဟုတ်ဘူး။ အဘိုးနဲ့
ဖေဖေတို့အတွက် ကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်တာ”

“ဒါပဲနော်.. မောင်လေးတို့ ခုလာနေကြပြီ”

ပုံရိပ်.. ဟန်းဖုန်းကလေးကို ပြန်ပိတ်ပြီး၊ ကားစက်နှိုး
ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“မမ စန္ဒီချစ်က ဆရာကို သံယောဇဉ်ကြီးတယ်နော်”

“သူ့ရဲ့မွေးစားမောင်လေးဆိုတော့ သံယောဇဉ်ကြီးတယ်
ပဲ ဆိုရမှာပေါ့.. သိုးငယ်ရယ်”

အခန်း ၁၃

“မြေပုံအညွှန်းအတိုင်းဆိုရင် ကချင်ပြည်နယ်ဘက်က
တောနက်တစ်ခုထဲမှာ စေတီပျက်ကလေးရှိနေခဲ့တာပဲ..
မောင်လေး”

“မမ.. ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ”

“မြေပုံ လက်ထဲရောက်ပြီဆိုတော့ စေတီရှိတဲ့နေရာကို
သွားပြီး.. ရှာဖွေမယ်၊ ပြီးရင် သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူတွေနဲ့
ညှိနှိုင်းပြီး ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့.. နဝရတ်ကိုးသွယ်စားကို လုံခြုံ
စိတ်ချရတဲ့နေရာဆိုလို့ သက်ဆိုင်ရာဆီမှာပဲ ဖြစ်နိုင်မယ်”

“တောနက်.. ခရီးစဉ်ဖြစ်တာရယ်၊ ကချင်ပြည်နယ်

သစ္စာမွန်စာပေ

ဘက်ကို သွားရမှာဆိုတော့ လူအင်အားတော့လိုမယ် မမ. .
ပြီးတော့ စိတ်ချယုံကြည်ရတဲ့လူရယ်. . လမ်းကြောင်းကျွမ်းကျင်
သူတွေပါမှ ဖြစ်မှာ. . .”

“ဒါတွေကို ပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ရမှာပဲ. . သို့. . ချင်တဲ့
ဆန္ဒတစ်ခုတည်းနဲ့ သွားလို့မရဘူးဆိုတာ မမသိပါတယ်. .
မောင်လေးဘက်ကလည်း မမသွားမယ့်ခရီးစဉ်အတွက် ပါဝင်
ဦးလေ. . .”

“ကျွန်တော် ပါဝင်မှာပါ”

“တီ. . တီ. . တီ”

ဖုန်းလာသဖြင့် ပုံရိပ် နားထောင်ကြည့်လိုက်တော့. .
ကျော်လေးဆီမှ ဆက်သောဖုန်း. . .

“ကျော်လေး. . ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ”

“သိုးငယ်ကို လူတစ်စု ဖမ်းသွားတယ်. . .”

“ဘာ. . .”

“ဆိုင်က စားပွဲထိုးလေးနဲ့ ဆိုင်အတွက်ပစ္စည်းသွားဝယ်
တုန်းအပြန်မှာ ဖမ်းသွားတာ စားပွဲထိုးထူးမောင်ကိုတော့ ပြန်

လွတ်ပေးလိုက်ပြီး စာရေးပေးလိုက်တယ်. . မင်းဆိုင်လာမှဖတ်
ကြည့်တော့. . .”

“ငါ့လောနဲ့မယ်”

“မောင်လေး. . ဆိုင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“သိုးငယ်ကို လူတစ်စု ဖမ်းသွားလို့. . .”

“ဟယ်. . မြေပုံကိစ္စနဲ့များ ပတ်သက်နေမလား”

“မပြောတတ်သေးဘူး. . မမ၊ ဆိုင်ရောက်မှ သိမှာ
မောင်လေးဆိုင်ကို လိုက်သွားဦးမယ်”

“ငါ့မောင်. . အစစအရာရာ သတိမလစ်နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

ပုံရိပ်. . စန္ဒီချစ်ခြံလေးထဲမှ ကားကို မောင်းထွက်လာ
ရင်း. . သိုးငယ်အတွက် စိုးရိမ်မိသွားသည်။ သိုးငယ်ကို ဖမ်းသွား
ကြတာ ဘယ်သူတွေလဲ. . ဘာကိစ္စကြောင့် ဖမ်းသွားကြတာလဲ၊
မေးခွန်းများစွာ ပုံရိပ်ခေါင်းထဲသို့ ရောက်နေတော့သည်။

ဦးရဲလှနှင့် ဦးလွန်းခင်တို့ (၂)ဦးထဲက တစ်ဦးဦးလား၊
ဒါမှမဟုတ်. . (၂)ဦးပေါင်းပြီး ဖမ်းဆီးခြင်းလား. . .

ဆိုသို့ရောက်သည်နှင့် ကျော်လေးစာကို အရင်လှမ်း
ပြီးပေးလိုက်သည်။

“ပုံရိပ်...”

မင်း.. ငါတို့ကို ရုပ်ချက်ပြီး ပညာပေးသွားတဲ့ပေါ်မှာ
မကျေနပ်နိုင်ဘူး။ ဒီအတွက် တန်ရာတန်ကြေးပြန်ရအောင်
ယူရမှာပဲ။ သိုးငယ်ကို အသက်ရှင်လျက်နဲ့ လူ့လောကကြီးမှာ
တွေ့ချင်ရင်... ငွေသိန်း(၁၀၀)နဲ့ လောကနတ်ရုပ်တုနဲ့ ပြန်ပြီး ရွေးပါ...”

ဘယ်နေရာမှာလည်း ဆိုတာကို ဖုန်းနဲ့အဆက်အသွယ်
လုပ်ပြီးစကားပြောမယ်...”

“လွန်းခင်”

ပုံရိပ်စာကို ပြန်သိမ်းပြီး...

“ကျော်လေး.. ဖုန်းဝင်လာသေးလား”

“ခုထိတော့ ဖုန်းမဝင်သေးဘူး.. ပုံရိပ်”

“ကျောက်ဒိုးရော...”

“သိုးငယ်အတွက် ခြေရာခံထွက်သွားတယ်”

“ဒီကောင်တွေဘက်က ဖုန်းဝင်လာတော့မှ ဘာလုပ်ရမ

လဲဆိုတာကို စဉ်းစားတာပေါ့.. ဟူး”

ဦးလွန်းခင်.. လောကနတ်ရုပ်ထဲမှ မြေပုံအကြောင်း
ကို သိပုံတော့ မပေါ်သေး၊ သိခဲ့ရင် အခြေအနေက တစ်မျိုးထပ်
ပြီး ဖြစ်လာနိုင်သည်။

“ဦး... ကျွီ...”

ကျောက်ဒိုး အငှားကားလေးဖြင့် ပြန်ရောက်လာသည်။

“ပုံရိပ်.. ရောက်နေပြီလား”

“အေး.. ကျောက်ဒိုး၊ ဘာတွေထူးခြားလဲ”

“ငါ့ကောင်တစ်ကောင်ကို နည်းနည်းလောက် အလျော်
အစားလုပ်လိုက်ပြီး မေးခဲ့တယ်.. အင်းစိန်ဘက်က မိုးမှောင်
တို့အုပ်စုကို ကြေးနဲ့ငှားသွားတာ၊ ပြီးတော့ မှော်ဘီဘက်က
ခြံတစ်ခြံကို ခေါ်သွားတာတဲ့”

“ခြံလိပ်စာကို ရခဲ့လား”

“ဒီကောင်ပြောတဲ့ ခြံကို ငါသိတယ်.. ပုံရိပ်၊ နယ်မြေ
အနေအထားကိုလည်း ငါကျွမ်းတယ်”

“ကျောက်ဒိုး မင်းနဲ့ငါ လိုက်ကြမယ်...”

“တိ..တိ..တိ”

စားသောက်ဆိုင်ဖုန်းဆံသို့ ဖုန်းဝင်သဖြင့် ကျော်လေး
ကောက်ယူနားထောင်လိုက်စဉ်..

“ပုံရိပ်..မင်းကို တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ဟိုဘက်အဖွဲ့က”

ပုံရိပ်ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်ပြီး..

“ပုံရိပ် စကားပြောနေတယ်”

“မင်းစာကို ဖတ်ပြီးပြီပေါ့..”

“ဖတ်ပြီးသွားပြီ”

“ဘယ်လို သဘောထားလဲ...”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ငွေနဲ့ လောကနတ်ရုပ်တု ကျုပ်လက်
ထဲမှာ မရှိတော့ဘူး။ သက်ဆိုင်တဲ့လူနဲ့ စကားဆက်ပြီးပြောရဦး
မယ်.. ချက်ချင်းကြီးတော့ အဖြေပေးလို့မရဘူး”

“မင်းက.. ဘယ်လောက် အချိန်ယူချင်တာလဲ”

“နောက်ထပ်.. သုံးနာရီလောက် အချိန်ပေးပါ”

“ကောင်းပြီ.. မင်းသူဌေးမ ခေါင်းညိတ်ဖို့ပဲ အရေးကြီး
တယ်...”

“ခင်ဗျား.. သိုးငယ်ကို ဘာမှမထိပါနဲ့နော်”

“စိတ်သာချ.. အဲ.. သုံးနာရီအတွင်းပဲ ကတိပေးမှာ
နော်...”

“ကျုပ်အဆင်ပြေအောင် လုပ်ခဲ့မယ်”

“ဒါပဲ.. ရဲကိုတော့ အကြောင်းကြားဖို့ မစဉ်းစားနဲ့နော်၊
ဟဲ...ဟဲ...”

ဦးလွန်းခင်ဘက်မှ ဖုန်းချသွားသဖြင့်.. ကျောက်ဒိုးနှင့်
နှစ်ယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဒီခြံကြီးကို အရင်တုန်းက.. သစ်စက်ဝင်းကြီးလုပ်ခဲ့
တာ၊ နောက်ပိုင်း မှောင်ခိုသစ်တွေ လုပ်ကိုင်တာနဲ့ အဖမ်းခံရပြီး
သစ်စက်ကြီးရပ်သွားတာပဲ ဒီနောက်တော့.. ဒုစရိုက်ကောင်
တွေအတွက် စားကျက်တစ်ခုဖြစ်သွားတာပေါ့။ ငါလည်း အဲဒီမှာ
(၃)လလောက်နေခဲ့ဘူးတယ်.. အဝင်အထွက် လမ်းကြောတွေ
ကို ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့လာထားတာ၊ ဒီကောင်တွေဘာ
အတွက် သိုးငယ်ကို ဖမ်းကြတာလဲ.. လောကနတ်ရုပ်တု
အတွက်ပဲလား၊ တခြားအကြောင်းပါသေးလား...”

“ခုချိန်ထိတော့ လောကနတ်ရုပ်တုနဲ့ ငွေကိုပဲ တောင်းသေးတယ်. . နောက်ထပ်အကြောင်းကတော့ မပါသေးဘူး”

ပုံရိပ်ကားလေးကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လျက်. . .

“ပုံရိပ် ရှေ့လမ်းချိုးဘက်ကို မောင်းပြီးဝင်လိုက်”

“တောလမ်းဘက်ကို သွားတဲ့လမ်းမဟုတ်လား. . .”

“ဟုတ်တယ်. . ဒီလမ်းကနေသွားရင် ခြံကြီးရဲ့ အနောက်ဖက်ကို ရောက်မယ်. . ရှေ့ကဝင်ရင် ဒီကောင်တွေ စောင့်ကြည့်လို့ရတယ်. . မြေနီလမ်းကြီးက တစ်ဖြောင့်တည်း”

ကျောက်ခိုးပြောသည့် လမ်းအတိုင်း လမ်းကြမ်းကြမ်းကို မောင်းခဲ့ရင်း သစ်ပင်ချုံနွယ်တွေ ပိတ်နေသော. . ခြံကြီးတစ်ခုကို အဝေးမှ လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရသည်။

“ရှေ့နားက သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ ရပ်ထားလိုက်တော့ ဒီကနေ ခြေလျင်ဝင်မယ်”

သရက်ပင်ကြီးအောက်တွင် ကားကို ရပ်ပြီး၊ ခြံကြီးနားသို့ ကပ်လာခဲ့ကြတော့၏။

“ဟို. . ပိုက်လုံးဟောင်းကြီးထဲကနေ ဝင်ရမှာ”

လူတစ်ထိုင်စာလောက်ရှိသော ကွန်ကရစ်ပိုက်လုံးဟောင်းကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်. . အတော်ကြာအောင်သွားပြီး သည်နှင့် တစ်ဖက်အဆုံးသို့ ရောက်သည်။

“ပုံရိပ်. . ခဏနေဦး”

ကျောက်ခိုး အပြင်အခြေအနေကိုလေ့လာပြီး၊ အန္တရာယ်ကင်းစင်တော့မှ အပြင်သို့ ထွက်ခိုင်းလိုက်သည်။ သစ်စက်ကြီးမှာ ပြုပြင်ခြင်းမရှိတာကြောင့် ပျိုပျက်နေလေပြီ. . .

“ဒီကောင်တွေ သစ်စက်အပေါ်ထပ် အခန်းတွေမှာပဲ၊ ဖမ်းထားဖို့များတယ်”

“ရေပိုက်လုံးတွေကပဲ တက်မလား. . ကျောက်ခိုး”

“အေး. . ဒီကပဲ တက်ကြမယ်”

ပုံရိပ် အရင်တက်ပြီး နောက်မှ ကျောက်ခိုးလိုက်ပြီး တက်ခဲ့သည်။ ပုံရိပ်တို့ တက်ခဲ့သောနေရာမှာ ယခင်ရေချိုးခန်းပြုလုပ်ထားသော အခန်းတစ်ခု. . နှစ်ယောက်စလုံးအပေါ်သို့ ရောက်မှ ပျက်စီးနေသော တံခါးကြားမှ လှမ်းပြီးကြည့်တော့. . ကြေးစားခေါ်ထားသော လူမိုက်(၁)ဦး အခန်းဝတစ်ခုရှေ့တွင်

ထိုင်ပြီး အရက်ပိုင်းဖွဲ့နေတာက လွဲပြီး၊ တခြားသူမရှိ...။

“သိုးငယ်... ဒီအခန်းမှာ ရှိဖို့များတယ်”

“ပုံရိပ်... မင်း အပေါ်မျက်နှာကြက်ပေါ်ကနေသွားရင် အခန်းကိုရောက်မယ်... အပြင်ကကောင်(၃)ကောင်ကို ငါပညာ ပြလိုက်မယ်...”

ပုံရိပ်... ကျောက်ဒိုးပြလိုက်သော မျက်နှာကြက်ပေါ်သို့ တက်ပြီး... အသံလုံလုံနှင့် အခန်းသို့ လေးဖက်ထောက်သွား လေတော့သည်။ ကျောက်ဒိုး အခန်းထဲမှ သံပုံးအဟောင်းကို ကောက်ယူပြီး အဝေးသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဂလောင်း... ဂလောင်း... ဂွမ်း”

“ဟာ... ဘာ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘယ်သိမလဲကွ... ”

“သ... သရဲခြောက်တာလား မသိဘူး။ ဒီသစ်စက်ကြီး မှာ သရဲခြောက်တာ နာမည်ကြီးကွ”

“ကြောင်ချီး... မင်းကြောက်ရင် နေခဲ့၊ စာကလေး... ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ သွားကြည့်မယ်”

(၃)ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ကျန်ခဲ့ပြီး၊ (၂)ယောက် အသံကြားရာဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး... သံပုံးအစုတ်ပြုတ်ကျတာ”

“မဲကြီး... ဒီနေရာမှာ စောစောက ဘာသံပုံးမှ မရှိပါ ဘူး... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲမသိဘူး”

“စာကလေး... မင်း မျက်စိရှုန်းလို့ ဖြစ်မှာပါ၊ သွားမယ် အရက်သောက်ရတာ ခိမ်ပျက်တယ်... မင်းတို့(၂)ယောက် အပေါ်မှာနေဦး... ငါအရက်သွားပြီးယူဦးမယ်”

“မဲကြီး... မကြာနဲ့နော်”

“တကယ့်ကောင်တွေ ဒါနဲ့များ လူမိုက်လုပ်စားနေသေး တယ်...”

မဲကြီး... အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားပြီး၊ စာကလေး အခန်းဆီသို့ သွားမည်အပြု...။

“ချောက်... ချောက်... ဒေါက်...”

“ဟာ...”

ကျောက်ဒိုး သစ်သားချောင်းကလေးကို ပစ်ချသံ

ကြောင့် ကြောက်ကြောက်နှင့် အသံကြားရတဲ့ နေရာဆီသို့ လာသဖြင့်...

“ဒုတ်... အိ...”

ကျောက်ခိုး... ဇက်ကို တစ်ချက်တည်းနှင့် ရိုက်ချပြီး၊ သိပ်လိုက်တော့သည်။

ပုံရိပ်... မျက်နှာကြက်တန်းတွေကို သတိနှင့်သွားပြီး၊ အခန်းနားသို့ ရောက်တော့... သိုးငယ်ခြေလက်တွေကို ကြိုးတုပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပုံရိပ် မျက်နှာကြက်တန်းမှ အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်စဉ်...

“ဒုန်း...”

“အမလေး...”

အပြင်တွင်စောင့်နေသော ကြောင်ချီး... အသံကြောင့် ကြောက်လန့်သွားပြီး ထိုင်နေရာမှ ထကာ၊ အခန်းနားဆီသို့ ကပ်ပြီး...

“အခန်းထဲမှာ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်မ... ရေ... ရေသောက်ချင်လို့ပါ”

“ခဏစောင့်...”

ကြောင်ချီး... ရေဘူးကိုယူပြီး၊ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်သည်နှင့်...

“ကျေးဇူးပဲ...”

“ဟာ... မင်း... မင်း...”

“ဖြောင်း... အိ”

ပုံရိပ်... လက်ဝါးစောင်းလေးမှာ ကြောင်ချီးအတွက် တော့ မေ့ဆေးလေးဖြစ်သွားပြီး၊ ကြမ်းပြင်တွင် မှောက်သွားတော့သည်။

“သိုးငယ်...”

“ဆရာ...”

သိုးငယ်ကို ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးတွေကို ဖြေပေးလိုက်ချိန်တွင် ကျောက်ခိုးရောက်လာပြီး...

“ဟိုကောင်တစ်ကောင် ထပ်မလာခင်၊ ဆင်းကြရအောင်...”

ပုံရိပ် အခန်းထဲတွင် အသင့်တွေ့လိုက်ရသော ကြိုးခွေ

ကိုပါ ယူပြီး.. အပြင်သို့ထွက်မည်အပြု-

“ကြောင်အိုး၊ စာကလေး.. ခွေးမသားတွေ ဘယ်ကို
ရောက်သွားပြန်ပြီလဲ...”

မဲကြီး သူ့ကောင်(၂)ကောင်ကို မတွေ့သဖြင့် ဒေါသ
ထွက်ပြီး၊ အခန်းနားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ.. အခန်းတံခါး ဟနေပါလား”

မဲကြီး.. အခန်းတံခါးကို တွန်းအဝင်တွင်-

“အွတ်...”

ပုံရိပ်.. မဲကြီးအရှိုက်တည့်တည့်ကို လက်သီးခပ်ပြင်း
ပြင်းကလေးကို ထိုးချလိုက်ပြီးသည်နှင့် ကျောက်ခိုး.. နောက်မှ
ချုပ်ထားလိုက်သည်။

“မင်း.. မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ငါတို့ ဘယ်သူတွေလဲ ဆိုတာကို မင်းကိုရှင်းပြဖို့ အချိန်
မရှိဘူး။ အောက်ထပ်မှာ ဦးလွန်းခင်ရှိလား...”

“သူ.. သူ မရှိဘူး၊ ဦးရဲလှနဲ့ ပါသွားတယ်။ အောက်ထပ်
မှာ ကျုပ်ကောင်တွေပဲ ရှိတယ်”

“ဒီလောက်ဆို ရပြီ”

“ဖြောင်း.. အိ”

မဲကြီးခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်ပြီး၊ စာကလေးလိုပင် ကြမ်း
ပြင်တွင် သိပ်ထားလိုက်တော့သည်။

“ကျောက်ခိုး.. ကြိုးနဲ့ဆင်းမယ်”

“သိုးငယ်.. ကရော၊ ဘယ်လိုဆင်းမလဲ”

“ငါတွဲဆင်းမယ်.. သိုးငယ် ဆင်းရဲတယ် မဟုတ်လား”

“ဆင်းပုံပါတယ်.. ဆရာရယ်”

ပုံရိပ် ကြိုးကို.. ခိုင်အောင်ချည်ပြီး၊ သိုးငယ်ခါးလေးကို
ဖက်ပြီး.. ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းခဲ့ရသည်။ သိုးငယ်.. ပုံရိပ်ကို
သိုင်းဖက်လျက် လိုက်ပါလာခဲ့ရ၏။ အန္တရာယ်တွေကြားမှ နှစ်ဦး
သား ထိတွေ့မှုလေးတွေမှာ ရင်မခုန်နိုင်ပေ။ ပုံရိပ်တို့ အောက်
ကိုရောက်သည်နှင့် ကျောက်ခိုး လိုက်ပြီးဆင်းလာကာ လာခဲ့စဉ်
တုန်းက ဝင်လာသော ပိုက်လုံးကြီးအတိုင်း ပြန်ထွက်ခဲ့တော့
သည်။

“ဟူး.. ခုမှပဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်၊ ပြင်းပြင်းထန်

ထန်တောင် မလှုပ်ရှားလိုက်ရပါလား.. ပုံရိပ်

“ခပ်ညှပ် လူမိုက်တွေနဲ့ ဆုံလိုက်ရလို့ပေါ့ကွာ...”

ကားဆီသို့ ပြန်မည်အပြု...

“တိ... တိ... တိ”

ဟန်းဖုန်းခေါ်သံကြောင့်.. ပုံရိပ် နားထောင်လိုက်

သည်။

“ပုံရိပ်.. အံ့ဩသွားလား”

“ကျုပ်က ဘာကို အံ့ဩရမှာလဲ...”

“မင်း.. ဖုန်းနံပါတ်ကို သိလို့လေ”

“သိပ်ပြီးဆန်းတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ သိုးငယ် သူငယ်ချင်း

သွယ်သွယ် ကို ပေးခဲ့တဲ့ ဖုန်းကတ်လေးက တစ်ဆင့် ခင်ဗျား
သိတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့...”

“မင်း.. မဆိုးဘူး၊ ထားပါလေ.. ခု မင်းတောင်းတဲ့

သုံးနာရီပြည့်သွားပြီ”

“သုံးနာရီတောင် ပြည့်သွားပြီကိုး ကျုပ်ဘာလုပ်ပေး

ရမလဲ.. ပြော”

“မင်းကို ပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲပေါ့...”

“ဖိတ်မကောင်းပါဘူး.. ကျုပ်သူဌေးက လက်မခံဘူး၊

ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလို လုပ်တဲ့”

“ဘာ.. မင်းတို့ဘက်က ဒီလိုလား၊ သိပ်ပြီးရတာပေါ့

သိုးငယ်အလောင်းကို မင်းဆိုင်ထဲထိ ပို့ပေးမယ်”

“ဦးလွန်းခင်.. ခင်ဗျား၊ ခုစကားပြောတဲ့သူအသံကို

နားထောင်ကြည့်ပါဦး”

“အန်ကယ်.. နေကောင်းပါတယ်နော်”

“နင်.. နင်”

“သိုးငယ်ပါ.. ရှင် ဧည့်ခံထားတဲ့ သစ်စက်ကြီးဆီမှာ

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလည်းဆိုတာကို သွားပြီးကြည့်ပါဦး”

“တောက်...”

သိုးငယ် လက်ထဲမှ ဖုန်းကို ပြန်ယူပြီး...

“ဦးလွန်းခင် ခင်ဗျားရဲ့ မိုက်မဲမှုတွေအတွက် ဥပဒေရဲ့

သံတိုင်ကြားကို သွားဖို့ ပြင်ထားတော့...”

ပုံရိပ် ဖုန်းကလေးကို ပိတ်ပြီး၊ ကားစက်နှိုးကာ မောင်း

ထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ဆရာကို ပြောရဦးမယ်.. သိုးကို ဖမ်းလာတုန်းက ရုပ်တုထဲမှာ ရတနာမြေပုံရှိတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်”

“ဟင်.. သူတို့သိသွားကြပြီပေါ့”

“ဗလဆိုတဲ့ လူဆီက သိတယ်လို့ ပြောနေတာပဲ၊ သူတို့ ပြောသလို ဟုတ်လားဆရာ...”

“သိုးငယ်နဲ့ ဆရာတို့က လျှို့ဝှက်ရမယ့် သူတွေမဟုတ် ပါဘူး...”

ပုံရိပ် အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဆရာပြောတဲ့နေရာက.. ကချင် ညီနယ်၊ (x - +) မြို့နားဆိုရင်တော့ သိုးနေခဲ့ဖူးတယ်။ သိုး၊ မေ သစ်တော ကြိုးဝိုင်းမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က နေခဲ့တဲ့ဒေသပါ.. သိုးကို ကြိုးဝိုင်းကလူတွေ သိပ်ချစ်ကြတာ.. သိုးငယ်ဆိုတဲ့အမည်ကို တောင် သူတို့ပေးခဲ့ကြတာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ သိုးငယ်ကို အားပြုပြီး သွားရမှာပဲ”

“ပုံရိပ်.. ဒီခရီးကို ငါပါ လိုက်ချင်တယ်ကွာ”

“ကျော်လေး ဆိုင်မှာနိုင်ရင်တော့ မင်းလိုက်ခဲ့လေ.. ကိုယ့်လူရင်းတွေပါတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ”

ခရီးစဉ်လေးအတွက် သွားကြဖို့ ခြေလှမ်းတွေကို စတင် ပြီး ပြင်ဆင်ရတော့မည် ဖြစ်၏။

ရော့ . . မမအိမ်မှာ လာနေပြီး၊ အိမ်ကပဲ ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်းလုပ်ပေါ့ . . စိတ်ချရတဲ့လူနဲ့မမစိစဉ်ခဲ့မှာပါ”

“မမကောင်းသလို စိစဉ်ပါ။ ဦးလွန်းခင်တို့ကို သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းမိသွားပြီ . . .”

“ဦးရဲလှကိုရောလား . . .”

“ဒီလူကြီးကတော့ လွတ်သွားတယ် မမ၊ သိုး သူငယ်ချင်း သွယ်သွယ်မိုးဆီက သိရတာ”

“ဒင်းလဲ . . ဘယ်ထိပြေးနိုင်မလဲဆိုတော့ စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့ . . .”

“မမ . . ခရီးဘယ်တော့ ထွက်မလဲ”

“ဒီရက်အတွင်းထွက်ကြမယ် . . ဒီကနေ မန္တလေးကို ရထားနဲ့သွဲ ပြီး ဟိုရောက်မှ ကားနဲ့ခရီးဆက်မယ်။ မောင်လေး လူထပ်ပြီးခေါ်ဦးမလား . . .”

“မောင်လေးတို့ (၄)ယောက်နဲ့တော့ သွားလို့မရဘူး . . ဟိုရောက်မှ သိုးငယ်အသိအကျွမ်းတွေနဲ့ လမ်းပြကိုငှားရမှာပဲ”

“သိုးငယ်လိုက်မယ်ဆိုတော့ . . မမအတွက် အဆင်ပြေတာပေါ့ကွယ်။ သိုးငယ်ဆီက အကူအညီအများကြီး ယူရမှာလေ . . .”

“သိုးငယ် . . သားလေးအတွက်ရော၊ ဘယ်လိုစိစဉ်ခဲ့မလဲ”

“ဒါကို စဉ်းစားနေတာဆရာ . . ခု သိုးနဲ့အတူနေတဲ့ အန်တီလှိုင်နဲ့ ထားခဲ့ရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ် . . နောက်ကြောင်းမအေးသလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဒီကိစ္စမမ စိစဉ်ပေးမယ်၊ သိုးငယ်သားလေးနဲ့ အန်တီ

“ငါ့မောင် ဖေဖေအတွက်ရော. . ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ. . .”

“ကျော်လေး ကျွန်တော်အိမ်မှာ နေပေးမှာပါ. . ဖေဖေ ကျန်းမာရေးကလည်း ကောင်းမွန်နေပါပြီ။ တရားစခန်းဝင်ဖို့ တောင် ကျွန်တော့်ကို ပြောနေသေးတယ်. . .”

“ကျန်းမာရေးပေါ် ကြည့်ပြီးဝင်ခိုင်းလိုက်ပေါ့ကွယ်. . ငါ့မောင်ကို မမပြစရာလေးရှိတယ်. . ဒီမှာခဏစောင့်ဦး”

ပုံရိပ်နှင့် သိုးငယ်ကို ဧည့်ခန်းတွင် ထားခဲ့ပြီး၊ စန္ဒီချစ် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ မှန်ပေါင်သွင်းထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ခုကို လက်မှာတွေ့လိုက်ရသည်။

“မောင်လေး. . . ကြည့်ပါဦး”

စန္ဒီချစ်ပြလိုက်သော ဓာတ်ပုံထဲတွင် အမျိုးသားကြီးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး. . ဇနီးမောင်နှံဖြစ်ဖို့များသည်။ သူတို့ လက်ပေါ်တွင် ရုပ်ချင်းဆင်သော ကလေး(၂)ဦးနှင့် ရှေ့တွင်ရပ်နေသော (၇)နှစ်သမီးအရွယ်ကလေးတစ်ဦးတို့ကို တွေ့လိုက်ရ

သည်။

“ရှေ့ဆုံးမှာ ရပ်နေတာ. . မမ၊ နောက်မှာက ဖေဖေနဲ့ မေမေ၊ သူတို့လက်ပေါ်က သုံးနာရီခြားပြီးမွေးခဲ့တဲ့ အမွှာညီအစ်ကိုနှစ်ဦးပဲ မောင်လေး. . ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ဦးဟာ (၈)လသား အရွယ်မှာ ကွဲကွာခဲ့ကြရတယ်”

“ဟင်. . ဘယ်လိုကြောင့်လဲ. . မမ”

“ဖေဖေပေါ်မှာ. . . စီးပွားရေး ပြိုင်ဘက်တစ်ဦးရဲ့ အကောက်ကြံ့မှုကြောင့်ပဲလေ. . မမတို့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်လုပ်ကိုင်နေတဲ့ ခင်မမကို ငွေနဲ့စည်းရုံးပြီး၊ ကလေးအငယ်ကောင်ကို ခိုးယူခိုင်းခဲ့တယ်. . ခိုးယူတဲ့ကလေးနဲ့ တစ်ခါတည်းထွက်ပြေးခိုင်းတာပေါ့. . .”

“ရက်စက်လိုက်တာ. . .”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေလည်း မြို့အနှံ့လိုက်ပြီးရှာပေမယ့်. . ဘယ်လိုမှ သတင်းအစအနကို မရခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံး လက်လျှော့ခဲ့ရတယ်”

“ခုထိရော့ . . ရှာမတွေ့ဘူးပေါ့”

“ခုတော့ ရှာတွေ့ပါပြီ . . မမရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ မောင်လေးဟာ၊ မမရဲ့မောင်လေးအရင်းပေါ့”

“ဗျာ . . .”

စန္ဒီချစ်စကားကြောင့် ပုံရိပ် . . မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်သွားတော့သည်။

“မမ ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလည်းဆိုတာကို ပြောပြပါ့မယ် . . ပြီးခဲ့တဲ့ (၁၀)ရက်လောက်က မမဆီကို အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်ရောက်လာတယ်။ မမလည်း ပထမတော့ မမှတ်မိဘူး . . နောက်မှ ဒေါ်ခင်မမဖြစ်နေတယ်။ သူ့ဆီက မောင်လေးကို ပလက်ဖောင်းတစ်ခုပေါ်မှာ ချပြီး၊ သူက အဝေးကနေစောင့်ကြည့်နေတယ် . . ဒီအချိန်မှာ မောင်လေး မွေးစားဖေဖေ တွေ့သွားပြီး ခေါ်သွားတာကို ဒေါ်ခင်မမနောက်ယောင်ခံပြီး၊ ကြည့်ခဲ့တယ်။ ကလေးကို မွေးစားခဲ့တဲ့သူဟာ ဘယ်သူဆိုတာကို နောက်ပိုင်းစုံစမ်းခဲ့တယ်။ သူပြောတဲ့နာမည်နဲ့ မမစုံစမ်းတော့

မောင်လေး ဖေဖေဖြစ်နေတယ် . . မောင်လေးဖေဖေကို မမပြောတောင်ပြခဲ့ပြီးပါပြီကွယ်”

“ဖေဖေ . . သိသွားပြီပေါ့ . . မောင်လေးကို ဘာမှ မပြောပြပါလား”

“မမကိုယ်တိုင် ပြောပြချင်လို့ မပြောခိုင်းခဲ့တာပါ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေသာသိသွားခဲ့ကြရင် . . ဘယ်လောက်ဝမ်းသာကြမလဲ မသိဘူး”

“နိုင်ငံခြားမှာ ဆုံးသွားတာ မောင်လေးအစ်ကိုပေါ့နော်”

“နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်ရင်းနဲ့ ကားကားချင်း တိုက်ပြီး ဆုံးသွားခဲ့ရတာ မောင်လေး . . မမအ . . က် ပြည့်စုံမှု (၂)ခုကို ရလိုက်ပါပြီ . . အဘိုးရဲ့ဆန္ဒရယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ရဲ့ဆန္ဒတွေအတွက် မမရှာဖွေနိုင်ပြီ . . မောင်လေး”

“မမ . . .”

စန္ဒီချစ်မှာ ပုံရိပ်လက်ကလေးတွေ ဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ဥလေးတွေ ကျဆင်းလာတော့သည်။ ပုံရိပ် . .

စန္ဒီချစ် ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးရင်း...

ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော မနက်တွေဆီကို ဖြတ်သန်း
ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

အခန်း ◀ ၁၄ ▶

ဘူတာရုံမှ ငှားလာသော ကားကလေးရပ်သွားပြီး ခြံက
လေးကို လှမ်း၍ကြည့်စဉ် ခေတ်မီစွာ တည်ဆောက်ထားသော
လုံးချင်းတိုက်ကလေးတစ်လုံးနှင့် ခြံဝန်းလေးထဲမှာ နှင်းဆီ၊ သစ်ခွ
နှင့် သဇင်ပန်းများကို စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားသည်ကို တွေ့မြင်
နေရသည်။ ခြံတံခါးဝမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကလေးကို လှုပ်
လိုက်သည်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။

“သမီးချစ်တို့တောင် ရောက်လာပြီကိုး...”

“ဦးလေးဘ... ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်... သမီးရယ်၊ သမီးချစ်လာမယ်ဆို

တာ ပြောထားလို့ မနွဲ့တောင်. . ရွာကိုမပြန်ဘဲ စောင့်နေတာ ဝင်ကြဦး. . .”

ခြံတံခါးဖွင့်ပေးသည်နှင့် ပုံရိပ်တို့ (၄)ယောက် ဝင်လာ ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဒေါ်လေးနွဲ့ သွားချင်တာပဲ ဦးလေးဘရယ်. . သွားခွင့် ပြုလိုက်ပေါ့”

“ကျုပ်က သွားခိုင်းပါတယ်. . သူကိုယ်တိုင် သမီးချစ် တို့ကို ချက်ပြုတ်ကျွေးချင်လို့တဲ့”

“ဦးလေးဘ. . သူ့ကို ကြည့်ပါဦး”

“ဟာ. . သားကြီးလားဟင်”

ဦးလေးဘ. . ပုံရိပ်ကို သေချာစွာကြည့်ပြီး၊ တဖန်တပြင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

“သားကြီးမဟုတ်ပါဘူး. . သားငယ်ပါ။ သမီးတို့ပျောက် သွားတဲ့ သားငယ်ကို ပြန်ပြီး တွေ့ပြီလေ. . .”

“ဟာကွာ. . မယုံနိုင်စရာပဲကွယ်၊ အင်း. . သားကြီးသာ ရှိရင် သူတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံကြရမှာ. . သမီးချစ်

အတွက်တော့ သားကြီးအစား သားငယ်ကို ရလို့တော်သေးတာ ပေါ့ကွယ်”

“သမီးလေး. . .”

“ဒေါ်လေးနွဲ့. . .”

“ဟယ်. . သူ. . သူ. . သားကြီး”

“နွဲ့ရေ. . သားကြီးမဟုတ်ဘူးကွ၊ ခင်မမခေါ်သွားတဲ့ သားငယ်ကို ပြန်ပြီးတွေ့တာ”

“ဘုရား. . ဘုရား. . ဘုရား. . တစ်သက်လုံး ပြန်ပြီး မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ထင်ထားတဲ့ သားလေးကို ငါတို့မသေခင် ပြန်ပြီးတွေ့ရပြီ. . ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဒီအကြောင်းတွေ တွေးမိ ရင် ခင်မမဆိုတဲ့ဟာမကို အမှုန့်ချေချင်လောက်အောင် ဒေါသ ဖြစ်တယ်”

“နွဲ့ရေ. . ဒါတွေနောက်မှပြော ကလေးတွေ ခရီးပန်း လာတယ်. . အနားယူပါစေဦး”

“အိပ်ခန်း (၂)ခန်းတော့ စီစဉ်ထားတယ်. . ပစ္စည်းတွေ ပေး. . .”

“နေပါစေ.. ကြီးကြီး၊ သမီးတို့ပဲ အခန်းထဲကိုသွားပြီး ထားလိုက်ပါ့မယ်”

သိုးငယ်နှင့် ကျော်လေး ခရီးဆောင်ပစ္စည်းတွေကို အခန်းထဲ ယူသွားကြပြီး.. ပုံရိပ်နှင့် စန္ဒီချစ်တို့ ဧည့်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီအိမ်လေးကို မောင်လေးအတွက် ဝယ်ပေးထားတာ၊ သူက မန္တလေးသားဆိုတော့.. မန္တလေးမှာ ပျော်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် သူနိုင်ငံခြားကပြန်လာရင် အသင့်နေနိုင်အောင် ဝယ် ပေးထားတာ..”

“ဦးလေးဘနဲ့ ဒေါ်လေးနဲ့တို့က မောင်လေးတို့ မိဘ တွေ လက်ထက်ကတည်းက အတူတူနေခဲ့ကြတာပေါ့နော်”

“မမ.. မမွေးခင်ကတည်းက နေခဲ့သူတွေ၊ မောင်လေး နဲ့အတူတူ နေနိုင်အောင် စီစဉ်ထားတာ”

သိုးငယ်နှင့် ကျော်လေးတို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီး.. ဧည့်ခန်းတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီးထိုင်ကြသည်။

“မန္တလေးမှာ (၃)ရက်လောက်နေပြီးမှ ခရီးဆက်ကြ

မယ်မောင်လေး မကောင်းဘူးလား.. ဒီမှာ ပြင်ဆင်စရာတွေ ပြင်ဆင်ကြတာပေါ့..”

“မမသဘောပဲလေ..”

“သိုးငယ်က မန္တလေးသူနော်”

“မန္တလေးသူ စစ်စစ်တော့မဟုတ်ပါဘူး.. စစ်ကိုင်းသူ ပါ၊ အထက်တန်းကျောင်းတက်တော့မှ မန္တလေးကို ရောက်ခဲ့ ရတာ..”

“မွေးချင်းမရှိဘူးလား..”

“မရှိဘူး.. မမ၊ တစ်ယောက်တည်းမွေးခဲ့တာပါ”

စန္ဒီချစ်.. သိုးငယ်ကို မေးနေသောအသွင်မှာ၊ ယောက် မတော်စပ်မည့်သူကို မေးနေသလို ဖြစ်နေတာကြောင့်.. ပုံရိပ် နှင့် ကျော်လေး ခြံဝန်းထဲသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

“ပုံရိပ်.. မင်းကို မေးစရာရှိတယ်”

“မေးစရာ ရှိတာမေးပေါ့ကွာ”

“သိုးငယ်ပေါ်မှာ မင်းခံစားချက် ဘယ်လိုရှိလဲ”

ပုံရိပ် သူ့ရှေ့မှ နှင်းဆီပွင့်လေးကို ကိုင်တွယ်ပြီး..

“မင်းအမေးစကားကို ပြေရတာ ခက်နေတယ်... သိုးငယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ ငါ့နှလုံးသားမှာ ရင်ခုန်မိတာတွေ မငြင်း ချင်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် ချစ်ခြင်းတစ်ဘက်ကို လျှောက်ဖို့ထိတော့ မတွေးမိဘူး”

“ဆိုစမ်းပါဦး... မင်းက ဘာလို့ မလျှောက်ရဲ ရတာလဲ”

“ကိုယ့်ဘက်ကနေ ဖွင့်ပြောလိုက်တာကို ငြင်းသွားမှာ ကြောက်နေတာ အမှန်ပဲကွာ”

“ဒီအပိုင်းက... မင်းအပိုင်းမဟုတ်ဘူး၊ သူ့အပိုင်းပဲ သူ့ ရင်ထဲမှာ မင်းအပေါ်သံယောဇဉ်ရှိရင် လက်ခံမှာပဲ... မရှိရင် ငြင်းမယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှ ဖွင့်မပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်း ခံစားနေရတာထက်စာရင် ဖွင့်ပြောခြင်းဟာ အကောင်းဆုံးရှာ ဖွေမှုတစ်ခုပဲ ပုံရိပ်... တွေဝေမနေနဲ့ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့”

“ဟာ... ခုချိန်တော့ ဖွင့်မပြောချင်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့တို့ ခရီးစဉ်ပြီးဆုံးတော့မှပဲ ဖွင့်ပြောတော့မယ်”

“မင်းကို သတိပေးမယ်... အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာ သတ္တိ နည်းသူတွေကို အရှုံးဖြစ်စေတတ်တယ်တဲ့”

“ဟိုမှာ လာနေပြီ... စကားရပ်လိုက်တော့”

စန္ဒီချစ်နဲ့ သိုးငယ်... ပုံရိပ်တို့နားရောက်လာကြပြီး

“သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် နှင်းဆီပန်းဒဿနတွေ ဖွင့်နေ ကြတာလား...”

“မဟုတ်ပါဘူး မမချစ်ရဲ့မောင်... သူ့ချစ်တဲ့ကောင်မ လေးကို ဖွင့်မပြောရဲတာကို ရင်ဖွင့်နေတာ...”

“ဟာ... ကျော်လေး”

“မောင်လေး... မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မင်းကြိုက်နေတဲ့သူ တွေ့နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား...”

“မမ... ဒီကောင် ပါးစပ်သရမ်းပြီး ပြောနေတာပါ”

“ဘာခုမှ တောင်ပြော မြောက်ပြောတွေ ပြောနေတာ လဲ...”

“မောင်လေး... ခုကတည်းက ပြောထားမယ်နော်... မောင်လေးရင်ထဲမှာ ချစ်ရမယ့်သူ တွေ့ပြီဆို... မမကို အရင် ဆုံး ပြောရမယ်... မမသဘောတူမှ ချစ်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... မမ”

“ကဲ.. အိမ်ထဲမှာ ခဏလောက်နားပြီး၊ ရေခဲချိုး ထမင်း စားပြီးရင်.. ဈေးဘက်ကို သွားကြမယ်၊ ဝယ်စရာလေးတွေ ဝယ်ကြတာပေါ့..”

စန္ဒီချစ်.. သိုးငယ်ကို လက်ကလေးချိတ်ပြီး၊ ရှေ့မှ သွားတာကို ကျော်လေး.. ပုံရိပ်ကို လက်တို့ပြီး

“သမီးယောက်မနွှစ်ယောက် ချစ်နေတာနော်..”

“ခွေးကောင်.. ပါးစပ်..”

“ဟား.. ဟား.. ဟား..”

မိန်းကလေးအသုံးအဆောင်ရောင်းသည့် စတိုးဆိုင်ထဲ
ကို စန္ဒီချစ်နှင့် သိုးငယ်တို့ဝင်သွားခြင်းကြောင့် အပြင်ဘက်တွင်
ပုံရိပ်တို့ (၂)ယောက်ရပ်ပြီး ကျန်ခဲ့ကြသည်။

“ကျော်လေး..”

“ဘာလဲ.. ပုံရိပ်”

“ငါတို့နောက်ကို လူနှစ်ယောက် နောက်ယောင်ခံပြီး
လိုက်နေတယ်..”

“ဟင်..”

“ရှေ့က မှန်ထဲကို ကြည့်လိုက်.. အကျီအပြာ၊ ဘောင်း

ဘီအနက်နဲ့ကောင်ရယ်၊ ဘေးက ဂင်တိုတိုအသားမဲမဲနဲ့ကောင်
ပဲ... ”

မှန်ထဲတွင် လှမ်းပြီးမြင်နေရသော (၂)ယောက် ဆိုင်ရှေ့
တစ်နေရာတွင် ဟိုလိုလိုဒီလိုလို လုပ်ပြီး ရပ်နေလေသည်။

“မောင်လေး... သွားကြမယ်”

“မမနဲ့သိုးငယ်... ရှေ့က ခပ်ခွာခွာသွားကြ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... မောင်လေး”

“နောက်မှာ လူနှစ်ယောက် လိုက်လာလို့...”

“ဟယ်...”

“အဖြေတစ်ခုသိအောင်တော့ ရှာရမယ်”

“ဆရာ... လက်မလွန်နဲ့နော်”

“စိတ်ချ”

စန္ဒီချစ်တို့နှင့် ပြန်ပြီးဆုံမယ့်နေရာကို ပြောပြီး...
ကျော်လေးနှင့် ပုံရိပ် တစ်ဖက်စီကို ခွဲပြီးထွက်လိုက်ကြသည်။

နောက်မှ လိုက်လာကြသည့် လူနှစ်ယောက်ကတော့
စန္ဒီချစ်တို့ဆီကိုပဲ အဓိကထားပြီး လိုက်သွားကြသည်။

ဈေးအောက်ထပ် ကားပါကင် နေရာအရောက်တွင်
စန္ဒီချစ်နှင့် သိုးငယ်ရပ်ပြီး စောင့်နေစဉ်၊ နောက်မှ လိုက်လာသော
လူ(၂)ယောက်မှာ... စန္ဒီချစ်တို့နားကို ကပ်သွားပြီး...

“ချောက်... ချောက်...”

“ရှင်တို့... ဒါဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ရင်... ငါတို့စားတွေက
လိမ္မာတယ်၊ အော်မယ်ဟစ်မယ် ဆိုရင်တော့ ရုပ်လှလှလေးတွေ
အကျည်းတန်သွားမယ်... ရှေ့က ကားပေါ်တက်”

“သူတို့ကို ခေါ်မှတော့... ငါတို့ပါ လိုက်ရမှာပေါ့ကွ”

“ဟာ... မင်း”

“ဖြောင်း... ဒုတ်... အီး... အား”

တစ်ဖက်မှ စကားပင်မဆုံး... ပုံရိပ်နှင့် ကျော်လေးတို့
ပြိုင်တူတိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး...

“ကျော်လေး... ကားပေါ်ကို ဆွဲတင်လိုက်၊ မမ... ကား
မောင်း”

“အေး...”

သူတို့ပါလာသော ဓားနှင့် သူတို့ကို ပြန်ပြီး တုတ်တောက်
ကာ...

“ပြောစမ်း... မင်းတို့ ပြန်ပေးဆွဲတာလား”

“ဟာ... မ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပါ”

“ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ...”

“ဦးရဲလှ...”

“ဒီလူက မန္တလေးကိုတောင် ရောက်နေပြီကိုး... သူ
ဘယ်မှာ ရှိမလဲ”

“ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး သူဘယ်မှာရှိတယ်ဆို
တာကို တကယ်မသိရပါဘူး... ကျွန်တော်တို့ဆီကို ရောက်လာ
ပြီး ခိုင်းတာပါ”

“ငါတို့ ဈေးကို လာတယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
သိလဲ...”

“ဆရာတို့ ခုရောက်နေတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကျော်မှာ...
ဦးရဲလှ ကြိတ်ဝိုင်းကစားရင်း တွေ့သွားပြီး၊ ဆရာတို့ဘာတွေ
လှုပ်ရှားသလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ခိုင်းပြီး၊ ဟောဒီက မမတို့(၂)

ယောက်ကို ဖမ်းခေါ်နိုင်ရင်၊ ငွေ(၁)သိန်းပေးမယ်ဆိုတာနဲ့
ကျွန်တော်တို့ လုပ်မိတာပါ”

“မင်းတို့က အဆင့်တော့မြင့်တယ်... ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ
နဲ့ပါလား... ဦးရဲလှစီစဉ်ပေးတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... လပေးနဲ့ငှားစီးထားတဲ့ကားပါ၊ ဆရာ
တို့နောက်ကို လိုက်ရင်အဆင်ပြေအောင် ပေးထားတာပါ...”

“သူ ဘယ်မှာနေတာကို တကယ်မသိဘူးနော်”

“တကယ်မသိတာပါ ဆရာရယ်”

“မမ... ကားရပ်ပြီး သူတို့ကို ဆင်းခိုင်းလိုက်တော့”

“ဦးရဲလှကို ပြောလိုက် ပုံရိပ်နဲ့လွတ်အောင်နေလို့...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...”

လူမိုက်(၂)ယောက်ကို ဆင်းခိုင်းလိုက်ပြီး... ကားပြန်ပြီး
မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ဒီလူကြီးကတော့ ကျွန်တော်တို့ ခရီးစဉ်အတွက်
အနှောင့်အယှက်တစ်ခုတော့ ဖြစ်နေပြီ မမ”

“ဒီအတိုင်းဆို... မမတို့ လှုပ်ရှားတာကို မျက်ခြည်

အပြတ်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ မြေပုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိနေတယ်ဆိုတော့ နောက်ယောင်ခံနေမှာပဲ... ”

“မမ...”

“မင်း.. ဘာပြောချင်လဲ မောင်လေး”

“ဒီလူကြီးကို အရင်ဆုံးကိစ္စဖြစ်နိုင်မှ ကျွန်တော်တို့ခရီးသွားလို့ ကောင်းမယ်”

“သူက တရားခံပြေးဆိုတော့ ဥပဒေလမ်းကြောင်းပေါ်က ရှင်းကြရင် မကောင်းဘူးလား.. မောင်လေး”

“ဥပဒေလမ်းကြောင်းတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ဒီလူကြီးကို ဖမ်းမိဖို့ မလွယ်ဘူး နှစ်ဖက်ပေါင်းပြီး ဖော်ထုတ်ရမယ်...”

“ငါ့မောင်.. ကောင်းသလို စီစဉ်လေ၊ တစ်ခုတော့ မမသတိပေးချင်တယ်.. မောင်လေး လက်မလွန်ပါစေနဲ့ကွယ်”

“စိတ်ချပါ.. မမ”

အခန်း ◀ ၁၅ ▶

ဦးရဲလှကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရေးအတွက် ပုံရိပ်တို့ အစီအစဉ်များကို လုပ်ထားသလို သက်ဆိုင်ရာကိုလည်း အသိပေးအကြောင်းကြားထားသည်။

“ဒီလူကြီး တော်တော်ကို ပါးနပ်တယ်.. ခုထိ သတင်းအစအနတောင် မရသေးဘူး”

“သူဘယ်လောက်ထိ မထွက်ဘဲ နေနိုင်မှာလဲ.. စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ပုံရိပ်တို့(၄)ယောက် လူစုခွဲပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ တိုင်ပင်နေစဉ်...

“တိ...တိ...တိ”

အိမ်ထဲမှ ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် စန္ဒီချစ်ထသွားပြီး နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟင်.. ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ဒေါ်ညို...”

“x - + - x - x - + - x - x - + - x - x - + -
x - x - + - x - x - + - x -”

စန္ဒီချစ် ဖုန်းလေးချပြီး အနားသို့ပြန်ရောက်တော့ မျက်နှာမကောင်းသဖြင့်...

“မမ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မောင်လေး.. ရန်ကုန်က သိုးငယ်ရဲ့သားလေးကို သွယ်သွယ်မိုး ခဏဆိုပြီးခေါ်သွားတာ (၂)ရက်ရှိပြီတဲ့”

“ရှင်...”

“ဟာ...”

သွယ်သွယ်မိုးနှင့်သိုးငယ်က ရင်းနှီးကြသူတွေဖြစ်သောကြောင့် အဖော်ထားခဲ့သည့် အဒေါ်အနေဖြင့် စိတ်ချစွာထည့်

လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သွယ်သွယ်မိုးက ဘာသဘောလဲ.. သူ့အဘိုးကြီးအတွက် လက်စားချေတဲ့သဘောလား”

“ကျွန်တော့်အမြင်ကတော့ ဦးရဲလှနဲ့ပတ်သက်နေမယ်၊ သွယ်သွယ်မိုးကို စည်းရုံးပြီးခိုင်းတာဖြစ်မယ်”

“ဆရာ.. သားလေးကို ကယ်ပါဦး”

“မောင်လေး.. ရန်ကုန်ကို ပြန်ဆင်းကြမလား”

“မဆင်းနဲ့ဦး.. မမ၊ ဦးရဲလှ မန္တလေးမှာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် အပေးအယူတစ်ခုခု လုပ်နိုင်တယ်”

“တိ...တိ...တိ”

ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့်.. ပုံရိပ် သွားပြီးကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို...”

“ဒီအသံကြားရတာ.. ပုံရိပ်ဆိုတဲ့သူ ထင်တယ်”

“ခု ပြောနေတဲ့သူက ဦးရဲလှဆိုတာကိုလဲ သိတယ်”

“မင်းက.. ဖဲကိုင်တဲ့နေရာမှာတော်သလို လက်သံက

လည်း ပြောင်တယ်၊ ဟဲ့.. ဟဲ့.. ဒါပေမယ့် ငါ့ထက်ညံ့တာလေး
တွေတော့ ရှိနေတယ်နော်”

“ခင်ဗျား.. ကလေးကို ဘာလုပ်ဖို့ ဖမ်းထားတာလဲ”

“ဦးမနာသားလေးအတွက် ဒေါသထွက်နေတယ်ပေါ့”

“ခင်ဗျား.. စကားတွေအပိုမပြောနဲ့ ဖြစ်ချင်တာကို
ပြော...”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ.. ပြောတာပေါ့၊ မင်းတို့လက်ထဲက
မြေပုံလေးနဲ့ အပေးအယူလုပ်ချင်လို့.. ဟိုတစ်ခါလိုတော့ မရ
တော့ဘူးနော် ပုံရိပ်၊ အချိန်ဆွဲဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့”

“ကလေးနဲ့မြေပုံ ဘယ်မှာချိန်းရမှာလည်း.. ရန်ကုန်
လား.. မန္တလေးလား”

“မင်းတို့ အဆင်ပြေသွားအောင် မန္တလေးထိ ခေါ်လာ
ပါတယ်”

“ဘယ်နေရာ လာရမလဲ ပြော...”

“မင်းလာပြီး.. ရွေးလို့မရဘူး၊ သိုးငယ်ကို မြေပုံပေးပြီး

လွတ်ပေးရမယ်.. သူ့ခြံထဲက ကားမောင်းထွက်လာတာနဲ့ ငါ့လူ
တစ်ယောက် သူ့ကားပေါ်ကနေလိုက်မယ်.. ရွေးရမယ့်နေရာ
ကို ခေါ်သွားမယ်။ တစ်ခါတည်းပြောထားမယ်.. နောက်ကနေ
လိုက်ဖို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့ ငါ့လူတွေ နောက်ကပါဦးမှာ”

“အချိန်ကိုပြော...”

“ခု စပြီး ထွက်လို့ရပြီ၊ မင်္ဂလာပါ.. ပုံရိပ်”

ဦးရဲလှ ဖုန်းချသွားပြီး.. ပုံရိပ် အကြောင်းစုံကို ပြောပြ
လိုက်တော့သည်။

“ဆရာ.. သိုးငယ်သွားရမှာလား”

“သွားရမယ်.. ကိုယ်က ကားနောက်ဖုံးကနေလိုက်
ခဲ့မယ်၊ မမနဲ့ ကျော်လေး သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားပြီး၊
လိုက်ခဲ့ကြတော့.. ပုံရိပ်သွားကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ပုံရိပ် ကားနောက်ဖုံးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် သိုးငယ်
ကားလေးမောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

အိမ်၏ လမ်းထိပ်နားတွင် လူ(၂)ယောက်ကားကို တား
လိုက်ပြီး ကားထဲကို ရှာကြသည်။

“ရပြီ.. မောင်းတော့”

“ကျွန်မဘယ်ကို မောင်းရမှာလဲ”

“ငါတို့ ပြောတဲ့အတိုင်းမောင်း.. .”

“မြေပုံရောပါလား.. .”

“ပါတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“မြေပုံကိစ္စက ရှင်တို့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ပြစ်ရာအကြောင်း
မရှိဘူး။ ရှင်တို့ဆရာနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တယ်”

“မင်းလေးက.. . တယ်ပြီး ဟုတ်ပါလား၊ ရုပ်ကလည်း
ချောသလောက် ဒေါသကလည်း ကြီးကြီးပဲဟေ့”

“ရှေ့လမ်းချိုးထဲကို ကွေ့လိုက်”

သိုးငယ်ဘေးမှ ပြောသည့်အတိုင်း မောင်းလာရင်း.. .
ခြံဝန်းကြီးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်သွားတော့သည်။

“ကားကို ဟိုဘက်သစ်ပင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်”

သိုးငယ်ကားကို သစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်ပြီး၊ ထိုလူ
(၂)ဦးခေါ်ဆောင်သော အိမ်ကြီးဘက်သို့ လိုက်လာခဲ့တော့
သည်။

ကားနောက်ဖုံးထဲမှ ပုံရိပ်.. . ကားရပ်သည်နှင့် အပြင်
မှ အသံတွေကို နားစွင့်၍ ကားနောက်ဖုံးတံခါးကို ဖွင့်ပြီး၊ ပတ်
ဝန်းကျင်အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ကြီးရှေ့တွင်
လူနှစ်ယောက်ရပ်နေသည်မှ လွဲပြီး.. . တခြားလူရိပ်လူက မတွေ့
ရသဖြင့် အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ပြုပြီး၊ အိမ်ကြီးနားသို့
ကပ်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်စဉ်.. .
သိုးငယ်ဆီမှ မြေပုံကို ဦးရဲလှတောင်းနေလေ၏။

“ကျွန်မဘေးကို တွေ့မှ.. . ရှင်နဲ့အလဲအလှယ်လုပ်နိုင်
မယ်.. .”

“မင်းက.. . ငါ့ကို မယုံတဲ့သဘောပေါ့”

“ရှင်လိုလူကို ယုံကြည်စရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး”

“ဖြောင်း.. ဖြောင်း.. ဖြောင်း...”

ဦးရဲလှ လက်ခုပ်ကလေး တီးလိုက်သည်နှင့်...

“မေမေ...”

“သား...”

လူဆိုးတစ်ယောက် သိုးငယ်သား.. သျှန်းကို ခေါ်ထုတ်
လာသည်။

“တွေ့ပြီနော်.. ဘယ်မှာလဲ မြေပုံ”

“မြေပုံက ဒီမှာ...”

“ငါ့ဆီကို ပစ်လိုက်”

“ကျွန်မသား.. ကျွန်မဆီရောက်တာနဲ့ပေးမယ်၊ ရှင်တို့
လူတွေအများကြီးနဲ့ ထွက်မပြေးနိုင်ပါဘူး”

“နီဂရိုး.. လွတ်ပေးလိုက်”

“မေမေ...”

သျှန်း.. သိုးငယ်ဆီသို့ အပြေးကလေးသွားလိုက်ပြီးမှ-

“ရှင်.. သိပ်ပြီးလိုချင်နေတဲ့ မြေပုံ... ရော့”

မြေပုံကို လှမ်းပြီး ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ဦးရဲလှ မြေပုံကို
ဖွင့်ကြည့်ပြီး...

“အစစ်လား.. အတုလား၊ ငါ့ကို မပတ်နဲ့နော်”

“အစစ်တွေအတုတွေ ကျွန်မမသိဘူး.. ပေးလိုက်တာ
ကို ယူလာတာပဲ”

“မင်းကို ပြန်ပြီးလွှတ်လို့ မရသေးဘူး...”

“ဘာ.. ရှင် ကတိမတည်တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်နဲ့”

“ဒီ မြေပုံ.. ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာကို စစ်ဆေးဖို့ လို
တယ်.. ငါက မြေပုံသာသိတာ၊ အစစ်ဟုတ် မဟုတ် မခွဲခြား
တတ်ဘူး”

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားလိုက်...”

သိုးငယ်တို့သားအမိကို အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး၊ အခန်းတစ်ခု
တည်းသို့ သွင်းလိုက်ချိန်တွင် ပုံရိပ်အိမ်ကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိနေ
လေပြီ.. အိမ်ကြီးထဲတွင် ဦးရဲလှအပါအဝင် (၃)ယောက်။

“တပည့်တို့ သောက်ကြစားကြ၊ ပြီးရင် ငါအနားယူဖို့

ပြင်ဆင်ထားရဦးမယ်”

“အာစရိ. . အသည်းလေး ဒီကိုလာမှာလား”

“လာမှာပေါ့ကွာ. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဒီမြေပုံ
အတိုင်း စေတီပျက်ကို တွေ့တာနဲ့ တစ်ဖက်နိုင်ငံကို ကူးပြီး
အခြေချနေလို့ ရပြီကွ”

“အာစရိသွားရင်. . တပည့်တို့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့”

“ငါ့ကောင်ထွေကို ထားခဲ့မလားကွ၊ ခေါ်သွားမှာ. .
ခေါ်သွားမှာ. . ”

ဦးရဲလှတို့ အောင်ပွဲခံသော အရက်ပိုင်းလေးရဲ့ အခြေ
အနေကို စောင့်ကြည့်ပြီး၊ ပုံရိပ်လှုပ်ရှားဖို့ ပြင်ဆင်ချိန်တွင်. .
(၃)ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက် နောက်ဖေးဘက်သို့ ထွက်လာ
သဖြင့်. . တံခါးချပ်ဘေးတွင် ကပ်ပြီးနေလိုက်သည်။ အနားသို့
ရောက်မှ. . .

“ဒုတ်. . အင့်”

ပုံရိပ်. . ဇက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်ချပြီး၊ သိပ်လိုက်သည်။

“နီဂရိုး အရက်သွားယူတာ ကြာလှချည်လားကွ”

“ခွေးမသား တစ်ယောက်တည်း ခွက်ကျနေတာဖြစ်
မယ်. . ဒီကောင်အကျင့်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းပါ လိုက်သွားဦး. . နောက်ရက်တွေ အပြင်ထွက်
ပြီး ဝယ်ဖို့က မလွယ်ဘူး”

ပုံရိပ်ရှိသော နေရာကို နောက်တစ်ယောက်ထပ်ပြီး
လိုက်လာသဖြင့်. . .

ပထမတစ်ဦး သွားသည့်လမ်းအတိုင်း ပို့ပေးလိုက်ပြန်
သည်။ နှစ်ယောက်လုံးမှောက်သွားတော့မှ ပုံရိပ်. . ဦးရဲလှ
နောက်ကျောဘက်မှ ထွက်လာပြီး. . .

“ဦးရဲလှ. . . ”

“ဟင်. . ပုံ. . ရိပ်”

“ခင်ဗျား. . မှတ်မိသားပဲ၊ ဒါဆို မှတ်ဉာဏ်တွေ မပျက်
သေးတဲ့ သဘောပေါ့”

“ဟဲ့. . ဟိုကောင်တွေ”

“ခင်ဗျား.. ကောင်တွေ အရမ်းကိုအိပ်ချင်နေတာနဲ့ သိပ်ထားလိုက်တယ်”

“ညိုကြီး... မဲကျော်”

အိမ်အပေါက်ဝမှ နှစ်ယောက်ကို လှမ်းပြီးခေါ်သည်
နှင့်...

“ခွပ်.. အား...”

ဦးရဲလှမျက်နှာကို ထိုးချပြီး၊ မက်ကို လိမ်ချိုးထား
လိုက်၏။

“အား.. လက်.. လက် ကျိုးပါပြီ”

“ခင်ဗျားကောင်တွေ.. ထပ်ပြီးရှေ့ထပ်တိုးတာနဲ့ ကျိုးပြီ
လို့မှတ်တော့”

“ပုံ.. ပုံ.. ရိပ် မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ.. ဘာမှမယူတော့
ပါဘူး.. သိုးငယ်ကိုလည်း ပြန်ပြီးခေါ်သွားပါ၊ ငါ့ကိုတော့ လွှတ်
ပေးနော်”

“ကောင်းပြီ.. သိုးငယ်တို့သားအမိကို ထုတ်ပေးခိုင်း

လိုက်...”

“ညိုကြီး.. ထုတ်.. ထုတ်ပေးလိုက်စမ်းကွာ”

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဆရာ...”

“ဦးဦး”

“သိုးငယ်.. သူနားကို ခေါ်ပြီး၊ ပြန်သွားတော့ ဆရာ
နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်”

“ပုံရိပ်.. ရှင်၊ ကိုကြီးကို ခုလွှတ်လိုက်”

“ဟင်.. သွယ်.. သစ္စာမရှိတဲ့ သူငယ်ချင်း”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. သိုးငယ်၊ လူလောကကြီးမှာ
ငွေထက်အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဦးလွန်းခင်ကို မင်းတို့
ထောင်ထဲပို့လိုက်တာတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ ကိုကြီးနဲ့ငါတို့ ဇာတ်လမ်းအတွက်လေ.. ခု နင်တို့ဆီ
ကမြေပုံရတာနဲ့ စေတီပျက်ကိုရှာပြီး.. ရတနာတွေယူမယ်။
ပြီးရင် တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ ကောင်းကောင်းကြီးနေလို့ရပြီ၊ မြန်မာ

ပြည်မှာနေရတာ ပျင်းဖို့ကောင်းနေပြီ... ”

သွယ်သွယ်မိုး လက်ထဲမှာ သေနတ်ကိုကိုင်လျက်...
ပုံရိပ်တို့ကို ချိန်ခွယ်ထားသည်။

“ရှင်... ခု ကိုကြီးကို လွှတ်လိုက်လေ”

ပုံရိပ်... ဦးရဲလှကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး၊ သိုးငယ်တို့ သား
အမိနားတွင် ရပ်နေလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ... သွယ်လေးရယ်”

“ကျေးဇူးစကားတွေ နောက်မှပြော... သူတို့ကို တစ်ခါ
တည်း ရှင်းမှဖြစ်မယ်”

“ရှင်းလို့ မဖြစ်သေးဘူး... မြေပုံ စစ်၊ မစစ်ကို စစ်ဆေးရ
ဦးမယ်။ အစစ်ဆိုရင်တော့ ရှင်းပစ်ရမှာပဲ... အတုဖြစ်နေရင်
ထပ်ပြီး အလဲအလှယ်လုပ်ရဦးမှာ...”

“ကိုကြီး အချိန်သိပ်မရှိဘူးနော်... သက်ဆိုင်ရာက
အတင်းလိုက်နေပြီ၊ မန္တလေးမှာ ဆက်ပြီးနေလို့ မကောင်းဘူး”

“ကိုကြီး အမြန်ဆုံးစစ်မယ့်သူဆိုကို သွားမှာပါ”

“ဂျိုး...”

ပုံရိပ်နှင့် သိုးငယ်တို့ကို အခန်းထဲမှာထည့်လိုက်ပြီး၊ တံခါး
ပိတ်ထားလိုက်သည်။ အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်မဲနေပြီး တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကို မတွေ့ရ...

“ဆရာ...”

“သိုးငယ်ဘာမှ မကြောက်နဲ့နော်... ဒီလူတွေ လွတ်လမ်း
မရှိတော့ပါဘူး”

“မြေပုံက အတုလား... အစစ်လားဆရာ”

“အတုကြီးပါ... မမကြိုတင်ပြီး၊ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ မြေပုံ”

“သူတို့ မမတို့ကို ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်... မှောင်
လိုက်တာ ဘာမှမတွေ့ရဘူး”

“ချောက်...”

ပုံရိပ် အသင့်ယူလာသော ဓာတ်မီးအသေးလေးကို ဖွင့်
ပြီး... အခန်းအခြေအနေကို လေ့လာလိုက်သည်။ ထွက်ပေါက်
လမ်းစကို မတွေ့ရ...

“မင်းတို့ဆရာရော...”

“ဟာ... ကိုလက်၊ ဆရာတို့ အပေါ်မှာ စည်းစိမ်ခံနေကြတယ်... ကိစ္စရှိလို့လား”

“ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ကွာ... အရက်အရင်သောက်မယ်”

အပြင်ဘက်မှ ကြားနေရသော အသံတွေဖြစ်သည်။

အကအကြာ...

“ဒုတ်... ခွပ်... အီ... အင့်”

အနီးကပ် ရိုက်လိုက်သောအသံနှင့် အော်သံအကျယ်ကြီးပင် မထွက်နိုင်ပဲ... လဲကျသွားသောအသံတွေကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျွ... ”

“ဟင်... ရွှေလက်”

“ပုံရိပ်... အမြန်ထွက်ကြတော့”

ပုံရိပ်တို့ အခန်းအပြင်သို့ အရောက်တွင်... အပြင်မှ ညိုကြီးတို့နှစ်ယောက်ပါ ပြေးပြီးဝင်လာသဖြင့် ပုံရိပ်နှင့် ရွှေလက်

င်းဆိုင်လိုက်ရတော့သည်။ တစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ရသဖြင့် ပွဲက အမြန်ဆုံးဖြစ်သွားသည်။

“ဒိုင်း... ဒိုင်း...”

“အမေ... အား...”

“သား...”

သိုးငယ်သား သျှန်းကို... သွယ်သွယ်မိုး လှမ်းပြီးပစ်လိုက်သော သေနတ်က ကျည်ဆန်မှန်ပြီး လဲကျသွားသည်။

“တောက်... ငါ့သားကို သတ်တဲ့ ကောင်မ...”

“သိုးငယ်... မသွားနဲ့”

“ဒိုင်း...”

အပေါ်လှေကားထိပ်မှ ဆီးပစ်နေသောကြောင့် သိုးငယ်ကို ပုံရိပ်လှမ်းဆွဲပြီး တားလိုက်ရသည်။

“နင်တို့အကုန်လုံးက သတ်ပစ်ရမယ်၊ ကိုကြီး ဘာလုပ်နေတာလည်း သွားမယ်... မြေပုံစစ်တာ မစစ်တာကို လုပ်မနေနဲ့တော့ သေနတ်သံကြောင့် သက်ဆိုင်ရာက ရောက်လာတော့မယ်”

သွယ်သွယ်မိုး သေနတ်ကိုင်ပြီး၊ ဦးရဲလှနှင့် ဆင်းလာ
ချိန်တွင်...

“သစ္စာမရှိတဲ့ ကောင်မ...”

“သိုးငယ်...”

“ဒိုင်း... အ”

သိုးငယ်ပါ သေနတ်မှန်ပြီး... နောက်သို့လဲကျသွားချိန်
တွင်... ပုံရိပ် မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားပြီး၊ သွယ်သွယ်မိုးဆီကို
ပြေးပြီး ကန်လိုက်သည်။

“ဒုက်... အား”

“ဟင်...”

သွယ်သွယ်မိုး တစ်ဖက်မှ သစ်သားချွန်ကြီးပေါ်သို့
နောက်ပြန်ကျပြီး စိုက်ဝင်သွားတော့သည်။

“ဦးရဲလှ... ခင်ဗျား မလှုပ်နဲ့နော်”

“ဟာ...”

မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ မမစန္ဒီချစ်နှင့် ကျော်လေး

တို့ပါလာကြသည်။

“ဒဏ်ရာရသူတွေကို ဆေးရုံပို့ဖို့ လုပ်ကြဟေ့...”

သိုးငယ်နှင့် သားဖြစ်သူချွန်တို့ကို ပွေ့မသွားသလို...

“ဒီတစ်ယောက်ကတော့ ဆုံးသွားပြီ”

သွယ်သွယ်မိုး သွေးအိုင်ထဲတွင် ဇီဝိန်ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ပြီ။

“ငါ့မောင်ရယ်... မမ သတိပေးရက်နဲ့ကွယ်”

“စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ချုပ်တည်းလို့ မရတော့လို့ပါ
မမရယ်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ... တရားရုံးမှာ ဖြေရှင်းရင်
တော့ မင်းအမှုက သက်သာမှာပါ။ ကဲ... သွားကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ချောက်...”

“တာဝန်အရမို့ပါ”

ပုံရိပ် လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီး၊ ခေါ်ဆောင်
သွားတော့၏။

“မမ.. သိုးငယ်တို့သားအမိကို ဂရုစိုက်ပေးပါ”

“စိတ်ချပါကွယ်”

“ကျော်လေး.. ငါမရှိချိန်မှာ မမကို အစ်မရင်းတစ်ယောက်လို့ စောင့်ရှောက်ပေး”

“ပုံရိပ်.. ဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့ကွာ၊ မင်းပြစ်မှုက မလွဲမရှောင်သာလို့ ဖြစ်ရတဲ့ပြစ်မှုပါ.. ပြီးတော့ သူတို့က လူကောင်းတွေမှ မဟုတ်တာ”

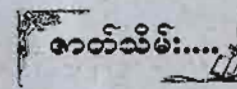
“မမ...”

“မောင်လေး”

“မမ.. ခရီးစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ပါနော်”

“မမ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ သက်ဆိုင်ရာကို မြေပုံအပ်လိုက်တော့မှာပါ.. မောင်လေးမပါဘဲ၊ မမ မသွားချင်တော့ဘူး”

ပုံရိပ်.. စန္ဒီချစ်ကို အားတင်းအပြုံးကလေး ပြုံးပြပြီး၊ သက်ဆိုင်ရာကားပေါ်ကို တက်လိုက်တော့သည်။

“ဂျိုင်း...”

ထောင်ဦး တံခါးချပ်ကြီးပွင့်သည်နှင့် (၃)နှစ်တာကာလ နေခဲ့ရသော ထောင်ကြီးကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ.. ကျောပေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ပုံရိပ်”

“ကျော်လေး...”

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျော်လေးတစ်ယောက်က လွဲပြီး၊ တခြားသူတွေ မမြင်ရသောကြောင့် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။

“မင်း.. ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတယ်ဆိုတာကို ငါသိပါတယ်”

“ကျော်လေး.. မမနဲ့ သိုးငယ်တို့ရော”

“ကားပေါ်ရောက်မှ ပြောမယ်”

ပုံရိပ် စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာတော့ တွက်မိလိုက်သည်။

“မင်း ပြောစရာရှိတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကွာ”

“မင်း.. မမစန္ဒီချစ်ကတော့ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံမှာ ဆေးဖြတ်နေတယ်”

“ဘာ.. ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ”

“ခု ငါပြောမယ့်စကားကို ကြားရင်၊ မင်း ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲမယ်.. မင်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ထောင်ထဲပြန်ပြီး မသွားစေချင်ဘူးကွာ.. မင်းသွေးအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားပြီးလုပ်”

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါကွာ”

“ကျောက်ဒိုးက လောဘစိတ်တွေနဲ့ မင်းမမကို ဆေးစွဲ

အောင်လုပ်ပြီး.. မတရားကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်”

“တောက်.. သစ္စာမဲ့တဲ့ကောင်”

“မမချစ်.. ဆေးစွဲခဲ့ပေမယ့် ဒီကောင်ကြံစည်လို့ မရခဲ့ပါဘူး.. သူနဲ့ပတ်သက်ဆက်နွှယ်ခဲ့တာကို အကျပ်ကိုင်ပြီး၊ နှင်းဆီဖြူ စားသောက်ဆိုင်ကိုတော့ အပိုင်ကြံပြီး ရသွားတယ်။ မမချစ်ကတော့ သူ့အမှားပေါ်မှာ သတိဝင်ပြီး.. ဆေးကုသခံနေပါတယ်”

“ကျောက်ဒိုး.. မင်းနဲ့ငါ တွေ့ကြုံပြီပေါ့.. သိုးငယ်တို့ သားအမိကရော ဘယ်မှာလဲ”

“နှင်းဆီဖြူဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုနေကြရတယ်.. တကယ်တော့ သိုးငယ်ဟာ မမချစ်ကို ကျောက်ဒိုးလက်ကနေ လွတ်မြောက်အောင်.. သူ့ဘဝကို ရင်းပြီး၊ ကျောက်ဒိုးဆီမှာ သီချင်းဝင်ပြီးဆိုပေးနေတာ.. ပုံရိပ်၊ ဒီနေ့ သိုးငယ်နဲ့ ကျောက်ဒိုး တရားဝင်လက်ထပ်မယ့်နေ့ပဲ”

“ဟာ.. .”

“ငါဆက်ပြီး ပြောမယ်၊ သိုးငယ်.. ကျောက်ဒိုးကို လက်ထပ်တာ မမချစ်ကို ဒုက္ခမပေးဖို့အတွက် ကျောက်ဒိုးနဲ့ အပေးအယူလုပ်တဲ့ သဘောပဲ”

“ငါ ထောင်က လွတ်လာမှာကို ဒီကောင်သိလား”

“မင်း.. လွတ်ဖို့ တစ်လလောက်လိုသေးတယ်လို့ ဒီကောင်တွက်ထားတာ.. ဒီနေ့ လွတ်မှာကို မသိသေးဘူး။ မင်း လွတ်လာရင် မင်းဘက်က ဘာမှ မတတ်နိုင်တဲ့အခြေအနေမျိုး ရောက်အောင် ဒီကောင်လုပ်ထားတာ.. ပုံရိပ်”

“မင်း တစ်ယောက်လုံးဘေးမှာ ရှိရက်နဲ့ကွာ”

“မင်း အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပဲ.. ပုံရိပ် ဒီကောင်လုပ်ရပ်ကို ငါမလှန်နိုင်ခဲ့တာ ငါ့ရဲ့အားနည်းချက်ပဲ”

“ဖေဖေရော.. ကျန်းမာရဲ့လား”

“မင်းမွေးစားအဖေကြီးလည်း သာသနာ့ဘောင်ကို မင်းထောင်ကျသွားတဲ့နှစ်မှာပဲ အပြီးဝင်သွားတယ်”

“ကောင်းပါတယ်.. သူ့ဘဝကတော့ အေးချမ်းသွားပါ ပြီ..”

“သူတို့ ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးလောက်ပြီပေါ့..”

“မနက်ဖြန်မှ ထိုးမှာ.. ဒီနေ့က နှင်းဆီဖြူဆိုင်မှာ အကြိုမင်္ဂလာပွဲလုပ်ကြမှာ”

“ကျော်လေး.. နှင်းဆီဖြူဆိုင်ကို မောင်း”

“ပုံရိပ်”

“မင်း.. ငါ့ကို ဘာမှ မပြောနဲ့တော့ အချိန်က နောက်ကျလို့မရတော့ဘူး”

အစ်မဖြစ်သူနှင့် ချစ်ခဲ့ရသူအတွက် ပုံရိပ်.. ကျောက်ဒိုးကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

နှင်းဆီဖြူ စားသောက်ဆိုင်ကလေး ရှေ့တွင် ကားလေး ထိုးရပ်လိုက်ပြီး..

“ကျော်လေး.. မင်းမလိုက်ခဲ့နဲ့ ငါ့ရာဇဝင်ကို ငါပဲရေးမယ်..”

“ပုံရိပ်.. မင်းနောက်တစ်ကြိမ် လူမသတ်ပါနဲ့တော့ကွာ..”

“သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်ကို သစ္စာမရှိတဲ့လမ်းကို ပို့ပေးရမှာပဲ...”

ပုံရိပ်ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ပထမဦးဆုံးတွေ့လိုက်ရသောအရာမှာ ဘောကြီးပေါ်တွင် ရေးထားသောစာတန်းဖြစ်သည်။

“နှင်းဆီဖြူ ဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပမည် ဖြစ်ပါသဖြင့် ဒီနေ့ဆိုင်မဖွင့်ပါ”

ခံပြင်းဖွယ်ကောင်းသော စာတန်းကို ဖတ်ပြီး၊ ဆိုင်အတွင်းထဲသို့ ဝင်သည်နှင့် ဖန်ခွက်သံတွေ ရယ်မောသံတွေကို ကြားနေရသည်။

ပုံရိပ် ဝင်လာသည်ကို စားပွဲထိုးကောင်လေးအသစ်မှ-

“ဆရာ... ဒီနေ့ဆိုင်ပိတ်တယ်၊ ဘာမှ မရောင်းဘူး”

“မင်းတို့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကြီးနဲ့ တွေ့ဖို့လာတာ...”

“ဆရာလား... အပေါ်ထပ် အထူးခန်းမှာ သူ့ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံနေတယ်”

ပုံရိပ်... အပေါ်ထပ်လှေကားမှ တက်လာခဲ့သည်။

“ဒီနေ့ပွဲဟာ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို အထူးဧည့်ခံတဲ့ပွဲပဲဟေ့... မင်းတို့ကြောင့် ခုလို နှင်းဆီဖြူဆိုင်ပိုင်ရှင်ကြီး ဖြစ်ရတာက... ”

“ကျောက်ခိုးရာ... နို့မို့ဆိုရင် မင်းဒီထက်မက သူဌေးကြီးတောင် ဖြစ်သင့်တာ”

“ဒါကတော့ကွာ... ငါနည်းနည်းလေး ညံ့သွားတယ်၊ ဟိုဟာမကြီးကို အပိုင်ဆိုပြီးတွယ်လိုက်တာ... သူက လျင်တယ် အပါမခံဘူး”

“သိုးငယ်ကြောင့်လဲ ပါမှာပါ”

“ဟဲ... ဟဲ... ငါကတော့ တစ်ယောက်မရရင်၊ တစ်ယောက်ကတော့ အပိုင်ချိတ်ရမှာပေါ့”

“ကျောက်ခိုး... ပုံရိပ်၊ လွတ်လာရင် မင်းရှင်းရဦးမှာနော်...”

“ခေါင်းထဲမှာ မရှိဘူး... နှင်းဆီဖြူဆိုင်ရော၊ သိုးငယ်

ရောက. . ငါ့ရဲ့တရားဝင် ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေဖြစ်တော့မယ်လေ”

“ဟာ. . နှင်းဆီဖြူဆိုင်ကို တရားဝင် မပိုင်သေးဘူးပေါ့”

“ဟိုဟာမကြီးက သိုးငယ်နဲ့လက်ထပ်မှ တရားဝင်လွှဲပေးမယ်တဲ့ကွာ. . မနက်ဖြန်ဆိုရင် ငါပိုင်ပါပြီကွာ၊ ခုလည်း ပိုင်နေတာပဲ. . ငါလုပ်ချင်တာလုပ်၊ သုံးချင်ရာသုံးပဲလေ. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . . သောက်ကြစမ်း အားရပါးရကြီး”

“ငါလည်း သောက်လို့မရဘူးလား”

“ဟာ. . ပုံရိပ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား. . သေသေချာချာ ကြည့်ပါဦးကွ”

“မင်း. . ငါ့ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားစမ်း”

“မင်းပါးစပ်မို့ အရှက်မဲ့ပြောထွက်တယ်. . ကျောက်ဒိုး၊

ငါဒီနေ့ ထောင်က ထွက်လာတာ ဒီနေ့ပြန်ပြီး ဝင်ဖို့အတွက်ပါ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ. . မင်းလိုသစ္စာမဲ့တဲ့ကောင်မျိုးကို အသက်ရှင်ခွင့် မပေးဘူး”

“ခွမ်း. . ဝုန်း”

“ဟာ. . .”

“ထွက်. . ထွက်ကြ. . ထွက်ကြ”

ပုံရိပ်. . အရက်ပုလင်းကို နံရံနှင့်ရိုက်ခွဲပြီး၊ စားပွဲကို ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်နှင့် အခန်းထဲမှလူတွေ အပြင်ကို ပြေးထွက်သွားကြပြီး၊ ကျောက်ဒိုးနှင့် ပုံရိပ်. . နှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

“မင်း. . သိပ်ပြီး ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ချင်တယ်ပေါ့”

“ပုံ. . ပုံရိပ်. . ငါ. . ချောက်. . .”

ကျောက်ဒိုး. . နောက်သို့ဆုတ်ရင်း၊ သူ့ခါးကြားမှ ခလုတ်ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ကာ အလစ်ဝင်ပြီးထိုးသဖြင့်. . .

“ဦး. . .”

“ကျောက်ဒိုး. . မင်းလက်ရည်ကို သဘောပေါက်ပြီး သားကွ. . ကဲကွာ”

“ခွမ်း. . . အား”

ကျောက်ဒိုးခေါင်းကို ပုလင်းအကွဲနှင့် ရိုက်ချလိုက်သဖြင့်

ဘေးနံရံသို့ ကပ်သွားသည်။

“မြေခွေးလိုကောင်”

“ပုံ. . ပုံရိပ် သူငယ်ချင်း ငါ. . တောင်း. . တောင်းပန်ပါ
တယ်”

“မင်းပါးစပ်က သူငယ်ချင်းလို့ မခေါ်နဲ့ ခွေးကိုက်တာ
ထက်နာတယ်”

ပုံရိပ်. . ကျောက်ဒိုးရင်ဘတ်မှ အင်္ကျီစကို ဆွဲပြီး
လက်ထဲမှ ပုလင်းကွဲနှင့် ထိုးမည်အပြု. . .

“မောင်လေး. . .”

“ဆရာ. . မ. . မလုပ်နဲ့”

“ဟင်. . သိုးငယ်နဲ့ မမ”

သိုးငယ်. . ပုံရိပ် လက်ကို အတင်းဝင်ပြီးဆုပ်ကိုင်လိုက်
သောကြောင့် ပုလင်းကွဲနှင့်ရှပြီး. . သွေးတွေစီးကျနေသည်။

“ဆရာရယ်. . လက်ထဲက ပုလင်းကွဲကို ချလိုက်ပါနော်၊
သူ့ရဲ့ မိုက်ပြစ်ကို ဥပဒေအတိုင်းခံပါလိမ့်မယ်”

“ဝမ်း. . .”

ပုံရိပ်လက်ထဲမှ ပုလင်းကွဲကို လွှတ်ချပြီး၊ သိုးငယ်
လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ. . သိုးငယ်ရယ်”

“ဆရာကို ထပ်ပြီးခွဲခွာရမှာ ကြောက်လို့ပါ”

“မောင်လေး. . .”

“မမ”

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ထဲသို့ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်
တာဝန်ရှိသူကြီးတွေ ရောက်လာပြီး. . .

“ကျောက်ဒိုး. . မင်းကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါး
ရောင်းချမှုကို ဒီက. . သိုးငယ်က အားလုံးပြောပြလို့ ငါတို့သက်
သေခိုင်ခိုင်လုံလုံရထားပြီးပြီ. . မင်းကောင်တွေကိုလည်း ဖမ်း
မိထားပြီ”

“ချောက်”

ကျောက်ဒိုးကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီး. . ခေါ်ဆောင်သွား

တော့သည်။ သိုးငယ်လက်ကလေးကို သူ့အင်္ကျီစကို ဖြဲပြီးစည်းပေးထားလိုက်သည်။

“ဆရာ. . ဒီနေ့ ရောက်မလာလည်း သိုးက၊ ဒီကောင်ကို မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်မှုနဲ့ ဖမ်းခိုင်းတော့မှာ. . .”

“ဟူး. . တော်ပါသေးရဲ့ကွယ်. . အချိန်မီလေး ရောက်လာလို့”

“မမ. . ဆေးရုံက ဆင်းပြီလား”

“ဒီနေ့ ဆင်းလို့ အိမ်ကိုရောက်ခါစ ကျော်လေးဆီက ဖုန်းဝင်လာတာနဲ့ ချက်ချင်းထွက်ခဲ့တာ. . လမ်းမှာ သိုးငယ်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရတာ၊ မောင်လေး ခုတော့ ကိစ္စတွေအားလုံးပြီးဆုံးသွားပြီဆိုတော့. . ငါ့မောင်ဘဝအတွက် ဘာလုပ်မယ်လို့ စဉ်းစားထားလဲ. . .”

“ဘာလုပ်ရမလဲ. . မမရဲ့ မမနဲ့အတူနေမှာပေါ့”

“မမနဲ့ နေလို့မရတော့ဘူး. . .”

“ဗျာ. . ဘာ. . ဘာဖြစ်လို့လည်း မမ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ. . မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး အပျိုကြီး လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ နေလို့ဖြစ်မလားဟဲ့. . မမကအရွယ်နှောင်းသွားပြီ အားကိုးစရာ မင်းပဲ ရှိတော့တာ. . .”

“ဟာ. . မမကလည်း မောင်လေးမှာ ချစ်သူမှမရှိတာ”

“မရှိလို့ မရဘူး. . ရှိကိုရှိရမယ်”

“ပုံရိပ်ရာ. . ခုမှတော့ မထူးဘူး၊ ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ဟေ့”

“ငါက ဘယ်သူ့ကို ပြောရမှာလဲ. . .”

“သိုးငယ်. . .”

“ရှင်. . မမ”

“နင်တို့ချင်းပဲ မေးပေတော့. . ကျော်လေးလာ ငါတို့ အောက်ကစောင့်မယ်”

ပုံရိပ်နှင့် သိုးငယ်ကို ထားခဲ့ပြီး၊ ဆင်းသွားကြတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား စကားသံတိတ်ဆိတ်စွာ. . ပြတင်းပေါက်ဆီမှ မြင်နေရသော. . သစ်ပင်ကြီးမှ သစ်ရွက်ခြောက်

၂၂၂

ရွှေဘဝင်

တွေကြွနေတာကို ပြိုင်တူကြည့်ပြီးနောက်...

“ဆရာ.. သစ်ရွက်ခြောက်လေးတွေ ကြွနေတယ်
နော်...”

“ဘာဖြစ်လို့လည်း သိလား.. သိုးငယ်”

“လေတိုက်လို့နေမှာပေါ့...”

“လေမတိုက်ဘဲ.. ကြွတဲ့ရွက်ခြောက်လေးတွေကို မြင်
ဖူးလား”

“ဟင့်အင်း...”

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာလေ.. သိုးငယ်ကို ချစ်တဲ့ရွက်ခြောက်
လေးတွေ.. လေမတိုက်ဘဲ ကြွနေတာကြာခဲ့ပြီ သိလား”

“ကိုကိုလိုပါပဲ... ရှင်ရယ်”

ပရိသတ်အားလုံးကို အခဉ်လေးစားလျက်

ရွှေဘဝင်

သစ္စာမွန်စာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM